

DIARI DE SESSIONS

C O R T S V A L E N C I A N E S

IX Legislatura

Número 91 • 2017

Sessió plenària realitzada el dia 24 de maig de 2017

Presidència del Molt Excel·lent
Senyor Enric Morera i Català

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 34 minuts)

Compareixença de la consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques, senyora Gabriela Bravo Sanestanislaó, per a informar sobre el col·lapse informàtic en els jutjats de la Comunitat Valenciana i la paralització de la implantació de la presentació telemàtica, sol·licitada pel Grup Parlamentari Popular (RE número 62.027), a la qual s'acumula la sol·licitada, a petició pròpia, per la consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques per a informar sobre la modernització tecnològica i la gestió processal en l'administració de justícia (RE número 63.386) 4642

Intervencions de les diputades senyora Maria José Ferrer San Segundo (GP Popular) i senyora Fabiola Meco Tébar (GP Podemos-Podem), dels diputats

senyor Antonio Subiela Chico (GP Ciudadanos) i senyor Francisco Javier García Latorre (GP Compromís) i de la diputada senyora Rosa Peris Cervera (GP Socialista).

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, per a informar sobre el nou model residencial d'infància i adolescència en situació de desprotecció, sol·licitada a petició pròpia (RE número 60.700) 4652

Intervencions de la diputada senyora Sandra Mínguez Corral (GP Podemos-Podem), del diputat senyor Alberto García Salvador (GP Ciudadanos) i de les diputades senyora Maria José Catalá Verdet (GP Popular), senyora Mònica Álvaro Cerezo (GP Compromís) i senyora Concha Andrés Sanchis (GP Socialista).

Compareixença del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá Ibáñez, per a informar sobre el projecte de decret d'oficina de drets lingüístics, sol·licitada pel Grup Parlamentari Popular (RE número 58.787) 4673

Intervencions de les diputades senyora Mercedes Ventura Campos (GP Ciudadanos), senyora María José Ferrer San Segundo (GP Popular) i senyora Cristina Cabedo Laborda (GP Podemos-Podem), del diputat senyor José Ramón Nadal Sendra (GP Compromís) i de la diputada senyora Ana María Besalduch Besalduch (GP Socialista).

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 12 minuts)
(Es reprén la sessió a les 17 hores i 6 minuts)

Preguntes 4687

Pregunta **859** al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, senyor Rafael Climent González, sobre la subestació elèctrica de Patraix, que formula la diputada senyora Fabiola Meco Tébar (GP Podemos-Podem) (RE número 60.725).

Pregunta **837** a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre el pla de xoc per a emissió de carnets de família nombrosa, que formula la diputada senyora María José Catalá Verdet (GP Popular) (RE número 58.116).

Pregunta **822** al conseller d'Hisenda i Model Econòmic, senyor Vicent Soler i Marco, sobre el termini de pagament a proveïdors, que formula la diputada senyora María Teresa Parra Almiñana (GP Popular) (RE número 56.659).

Pregunta **858** a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre increment de beneficiaris d'atenció a l'autonomia personal, que formula la diputada senyora Concha Andrés Sanchis (GP Socialista) (RE número 60.691).

Pregunta **877** al conseller d'Hisenda i Model Econòmic, senyor Vicent Soler i Marco, sobre línies de finançament de l'IVF per a empreses, que formula la diputada senyora Noelia Hernández Sánchez (GP Socialista) (RE número 62.590).

Pregunta **718** a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre les accions de municipalització dels programes de dependència, que formula la diputada senyora Mònica Álvaro Cerezo (GP Compromís) (RE número 46.855).

Pregunta **864** a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, sobre modificació de les ràtios dels centres de serveis socials, que formula el diputat senyor Alberto García Salvador (GP Ciudadanos) (RE número 61.184).

Pregunta **857** al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá Ibáñez, sobre els preus d'un màster oficial, que formula la diputada senyora Sandra Mínguez Corral (GP Podemos-Podem) (RE número 60.682).

Pregunta **884** al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá Ibáñez, sobre el CEIP L'Almadrava d'Alacant, que formula la diputada senyora Llum Quiñonero Hernández (GP Podemos-Podem) (RE número 62.749).

Pregunta **875** a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre les ajudes al Poble Nou de Benitatxell pels incendis de setembre de 2016, que formula la diputada senyora Elisa Díaz González (GP Popular) (RE número 62.567).

Pregunta **826** a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre mesures per a fomentar el cultiu de terres, que formula el diputat senyor Juan de Dios Navarro Caballero (GP Popular) (RE número 57.118).

Pregunta **835** a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública, senyora Carmen Montón Giménez, sobre el tractament als malalts d'hepatitis C, que formula el diputat senyor Manuel Pineda Cuenca (GP Socialista) (RE número 57.887).

Pregunta **856** a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública, senyora Carmen Montón Giménez, sobre el tractament del càncer de mama a l'hospital d'Alzira, que formula la diputada senyora Maria Josep Ortega Requena (GP Compromís) (RE número 60.653).

Pregunta **869** a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública, senyora Carmen Montón Giménez, sobre compliment de la Resolució 120/IX, relativa a persones amb malaltia celíaca, que formula la diputada senyora Isaura Navarro Casillas (GP Compromís) (RE número 62.085).

Interpel·lació a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre la política general de la conselleria en matèria de neteja de forests de la comunitat, que formula la diputada senyora Elisa Díaz González (GP Popular) (RE número 56.506, BOC número 166) 4711

Interpel·lació a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre les mesures que posarà en marxa la conselleria per a garantir els nivells d'aigua que necessita l'Albufera i evitar així els danys mediambientals que està patint pels baixos nivells d'aigua, que formula el diputat senyor Domingo Rojo Sánchez (GP Ciudadanos) (RE número 39.527, BOC número 132) 4715

Interpel·lació al Consell, que contesta la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública, senyora Carmen Montón Giménez, en matèria de la violència sexual contra les dones, que formula la diputada senyora Cristina Cabedo Laborda (GP Podemos-Podem) (RE número 53.976, BOC número 164) 4720

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 14 minuts)

Relació de diputats i diputades assistents a la sessió

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 24 de maig de 2017. Comença la sessió a les 10 hores i 34 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 53. Primera reunió.

El senyor president:

Anem a començar el nostre treball.

Senyories, s'obri la sessió. *(Colpejant amb la maceta)*

Senyories, la Mesa de Les Corts, del 23 de maig, ha tingut coneixement de l'escrit, registre d'entrada 63.825, del conseller de Transparència, Responsabilitat Social, Participació i Cooperació, en què sol·licita que la pregunta número 859, formulada al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball, siga substanciada en primer lloc. Aquest escrit va ser comunitat ahir als grups parlamentaris.

Per això, comuniquem a les seues senyories que si no n'hi ha inconvenient, i atenent aquesta petició, donem per acceptada aquesta alteració de l'ordre del dia. ¿D'acord? S'accepta.

Senyories, també els recorde que per acord dels grups parlamentaris en Junta de Síndics, per unanimitat, no n'hi haurà flexibilitat en l'ús del temps que correspon a cadascuna de les senyories. El temps màxim serà màxim i, quan arribe el color roig, serà automàticament anul·lada la veu i el temps de paraula en ús de cada..., de les seues senyories. Aixina guanyarem també en agilitat en els plens.

Compareixença de la consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques, senyora Gabriela Bravo Sanestanislao, per a informar sobre el col·lapse informàtic en els jutjats de la Comunitat Valenciana i la paralització de la implantació de la presentació telemàtica, sol·licitada pel Grup Parlamentari Popular (RE número 62.027), a la qual s'acumula la sol·licitada, a petició pròpia, per la consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques per a informar sobre la modernització tecnològica i la gestió processal en l'administració de justícia (RE número 63.386)

El senyor president:

Sense més dilació i donant la benvinguda a la presidenta del Club de Encuentro Manuel Broseta, que ha vingut especialment a la compareixença de la consellera, anem a donar pas al primer punt de l'ordre del dia, que és: compareixença de la consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques per a informar sobre la modernització tecnològica i la gestió processal en l'administració de justícia, que l'ha sol·licitat a petició pròpia.

Té la paraula la honorable consellera de justícia, Gabriela Bravo. Quan vosté vullga, senyoria, consellera.

La senyora consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques:

Gràcies, president.

Bon dia, senyories.

Hoy comparezco ante el pleno de esta cámara para informar sobre el proceso de modernización tecnológica y gestión procesal en la administración de justicia de la Comunitat Valenciana.

Me consta la preocupación de sus señorías. Como prueba, las numerosas preguntas, tanto orales como escritas, formuladas al respecto. Se trata, además, de un asunto de vital importancia, y eso explica también la preocupación de los usuarios y el constante interés de los medios de comunicación por este tema.

Por ello, considero que es mi obligación facilitarles en esta sesión toda la información necesaria y contestar a cuantas preguntas ustedes me planteen.

Como todos ustedes saben, la disposición adicional primera de la Ley 42/2015, de 5 de octubre, de reforma de la Ley de enjuiciamiento civil, impuso a todos los órganos judiciales y fiscales, así como a los agentes jurídicos, la obligación, a partir del 1 de enero de 2016, de usar solo sistemas telemáticos para la presentación de escritos y documentos y la realización de las comunicaciones procesales.

Con esta reforma sin memoria económica, impuesta de forma apresurada por el ministro Catalá, se daba comienzo a lo que él llamaba la era digital en la administración de justicia, el denominado papel cero.

Sin embargo, el proceso de modernización tecnológica de la administración de justicia había comenzado en realidad cinco años antes, con la promulgación de la Ley 18/2011, de 5 de julio, reguladora del uso de las tecnologías de la información y la comunicación en la administración de justicia, que obligaba a las administraciones a la implantación de la tramitación electrónica de los procedimientos judiciales antes de julio de 2016.

Sin embargo, estas previsiones no pudieron cumplirse en esta *comunitat* porque el anterior Consell no hizo los deberes a tiempo. Así, mientras en otras comunidades autónomas comenzaron a trabajar desde el primer momento, desde la entrada en vigor de la ley de 2011, nuestro Consell tenía otras prioridades, entre las que no figuraba, obviamente, la modernización y agilización de la administración de justicia.

Esta es la causa de la precariedad de medios y retraso tecnológico que en el año 2015 situaron a esta *comunitat* en la cola, a mucha distancia del resto de las comunidades autónomas, y también la causa de la llamada emergencia informática que encontramos cuando el Consell del *botànic* llegó. Un parque informático arcaico, sistemas de gestión procesal obsoletos, equipos con insuficiencias, sistemas operativos incompatibles que impedían la comunicación con cualquier otra institución.

No voy a aburrirles con estas carencias, que además me consta que todos ustedes conocen, como la debilidad de las

bases de datos, la mala estructura de los servidores, la insuficiencia de las líneas telefónicas.

Tuvimos que abordar, además, proyectos de forma rápida, como el portal Arconte, para que los profesionales pudieran descargarse las grabaciones sin necesidad de conseguirlas a través del soporte informático.

Esta situación nos llevó a tener que abordar un plan de choque urgente para superar el enorme retraso tecnológico de la justicia valenciana.

¿Qué hemos hecho? Hemos renovado todo el parque tecnológico de los treinta y cinco partidos judiciales. Además, les hemos dotado de doble pantalla, de manera que ahora los 6.500 puestos de trabajo con sistemas operativos diseñados este siglo XXI y con más facilidades en el uso de las aplicaciones de gestión procesal.

Además, también hemos mejorado la dotación tecnológica de la sección de delitos económicos y relacionados con la corrupción de la Fiscalía de la Comunitat Valenciana. Hemos mejorado también las líneas de comunicación para las videoconferencias y grabaciones de actos judiciales, si bien en esta materia estamos planteando ya un cambio radical, porque hemos comprobado que a pesar del ancho de banda de que hemos mejorado, siguen habiendo problemas.

En definitiva, hemos llevado a cabo durante este período una importante inversión en recursos económicos y trabajo de los profesionales informáticos de La Generalitat.

Señorías, los problemas que han motivado la paralización de la nueva versión del sistema de gestión procesal Cicerone tiene su origen en una decisión política que lastró el proceso modernizador de la Comunitat Valenciana.

Me permitirán que les recuerde que Cicerone es un sistema con más de dieciséis años de antigüedad, con una arquitectura arcaica, que no está adecuado para la incorporación de los nuevos avances en materia de intercomunicación telemática.

Sin embargo, y a pesar de ello, en 2014, alguien del anterior Consell decidió que aquel entrañable Seat 600 podía ser tuneado para afrontar el mayor reto de modernización de la administración de justicia. Y ese alguien no solamente tomó una decisión equivocada, sino que además comprometió el proceso modernizador de la justicia valenciana.

En septiembre de aquel año 2014, dos años más tarde de la entrada en vigor del 2011, que obligaba a las administraciones a hacer sus deberes, la licitación del contrato se inicia para la actualización de Cicerone por un importe de 3,2 millones de euros para el suministro de las versiones 19 y 20, que debían de aportar, en un plazo de ejecución de 36 meses, un sistema para la puesta en marcha del expediente electrónico.

Un año después, en septiembre de 2015, ese contrato adjudicado a la empresa Indra, cuando llegó el *govern del botànic*, aún estaba sin firmar. La obligación de realizar las comunicaciones procesales por vía telemática se acercaba, solo faltaban tres meses. Les recuerdo que era el 1 de enero de 2016. Así que la rúbrica se tuvo que estampar el 30 de septiembre de aquel año. No había otra alternativa, señorías, o susto o muerte.

A partir de aquí, hemos tratado de abordar este proceso de la mejor manera posible. La actualización de Cicerone para la implantación de las comunicaciones telemáticas se ha hecho con cautela, paso a paso, partido judicial a partido judicial, mediante un calendario sensato, con mucha comunicación con los órganos judiciales.

Los obstáculos y problemas que no hemos ocultado han sido numerosos, así como las incidencias que han surgido. Algunas de ellas se han solucionado. En otras ocasiones, han persistido.

Por ello, para evitar mayores problemas, por prudencia, hemos decidido suspender provisionalmente el proceso iniciado hasta que se hayan evaluado técnicamente todos los problemas y tengamos garantías suficientes para proseguir con normalidad su implantación.

Quedan pendientes los partidos judiciales de Valencia y Alicante, así como el Tribunal Superior de Justicia, que representan un 40% del ámbito judicial.

Con esta decisión, señorías, pretendemos evaluar la evolución de las modificaciones introducidas en el sistema de gestión procesal, detectar los problemas y las disfunciones que presentan esas nuevas versiones y determinar en qué medida los posteriores ajustes pueden solucionar o paliar los problemas que se están ocasionando a los usuarios.

Para ello, se ha constituido una comisión para la evaluación de la estabilidad del sistema de gestión procesal Cicerone, que deberá de determinar el grado de eficacia y eficiencia en los 34 partidos judiciales donde ya está instalada la versión 19 de Cicerone, mediante el análisis de las respuestas a un cuestionario que el secretario de gobierno y los secretarios coordinadores provinciales harán llegar a todos los letrados de la administración de justicia de todos los partidos judiciales en las que está implementado.

De forma paralela, en aquellos partidos judiciales en los que ha habido un mayor impacto negativo de esta aplicación, serán objeto de análisis y evaluación *in situ*. Este plan de trabajo nos va a permitir, además, disponer en breve de datos fiables para la toma de decisiones.

Y como no podemos ignorar que un Seiscientos, por muy tuneado que esté, circula con dificultades por las modernas autopistas de la comunicación, es necesario mirar al futuro. Y por ello hemos iniciado el proceso de estudio y evaluación de otros sistemas de gestión procesal modernos y preparados tecnológicamente, que funcionan sin problemas en otras comunidades autónomas, para optar por la mejor solución posible.

Porque, desde luego, no soy partidaria de que la solución pase por diseñar otro procedimiento *ex novo*. Por eso hemos abierto vías de contacto permanente con los responsables técnicos de otras comunidades autónomas, así como también con el Ministerio de Justicia.

Hemos estudiado, hemos evaluado sus sistemas procesales, y los hemos hecho así, con calma, con precisión, porque no queremos hipotecar el futuro de la justicia valenciana.

La incorporación de las tecnologías de la información y las comunicaciones a la actividad de la administración judicial es imprescindible. Una administración de justicia moderna,

propia del siglo XXI, no puede vivir de espaldas a los avances tecnológicos y desaprovechar las posibilidades que ofrece la sociedad digital en la que vivimos.

Ese es nuestro objetivo de nuevo, porque nuestra prioridad es el servicio público, el servicio al ciudadano. Y con la modernización tecnológica de la justicia mejoraremos un derecho fundamental en un sistema democrático, como es la tutela judicial efectiva.

La mejora tecnológica nos permitirá dotarnos de un sistema judicial más eficaz que dé una respuesta más ágil a los conflictos jurídicos de los ciudadanos. Y eso, desde luego, es una prioridad para el Consell nacido del Acuerdo del Botànic.

Señorías, creo que todos compartimos que este objetivo es fundamental para cualquier sociedad democrática avanzada.

Muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera, per l'exposició en esta compareixença.

Ara donarem torn als grups que han sol·licitat la compareixença. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular, que per un temps màxim de huit minuts substanciarà la compareixença.

La senyora Ferrer San Segundo:

Buenos días, *consellera*.

«Señora Ferrer, su obsesión por atacarme como trampolín para su carrera política le está impidiendo una debida reflexión sobre los problemas de la justicia. Lo que usted acaba de decir aquí en esta sala, señora Ferrer, lo que denota es que tiene falta de conocimiento, no sé si es por falta de experiencia y por haber pateado poco los juzgados.»

Consellera, eso y alguna cosa más me dijo usted a mí en el Pleno de 8 de febrero de 2017, cuando le advertí entre otras cosas que la presentación telemática en esta comunidad que vendía como un éxito era un engaño, que estaba generando un auténtico colapso a los profesionales y a los tribunales que solucionara los problemas y que no ordenara la implantación en la ciudad de la justicia de Valencia sin tenerlos resueltos por el caos que iba a generar.

Usted me contestó lo que me contestó, autocrítica cero, como hoy, y ataque personal, que es lo que suelen hacer los que no tienen razón. Pero esta es la realidad. El 3 de mayo, los letrados recibimos una notificación anunciando la puesta en marcha a la presentación telemática en Valencia. Y ese mismo día justicia paraliza la implantación en el partido judicial de Valencia, dice, al detectar fallos. ¿Fallos en mayo y en Valencia, señoría?

Mire, si usted hubiera tenido algo más de atención y algo menos de prepotencia habría escuchado ya no a este grupo

parlamentario sino a los operadores jurídicos que lo estaban diciendo alto y claro.

En esa misma sesión le hice referencia al acta de jueces de la junta de jueces de los juzgados de Gandía, de 3 de noviembre del año 2016, que era el partido elegido como piloto, cuatro folios redactando deficiencias donde los jueces hablaban de lentitud, de pérdida de tiempo, de confusiones, de fallos masivos técnicos del sistema, de extravío de escritos en procesos equivocados, de duplicidades, saturación, inviabilidad en los juzgados de violencia sobre la mujer.

Los magistrados, no este grupo, ponían de manifiesto que –y cito literalmente– la implantación por su *conselleria* había seguido un camino inadecuado, con precipitación, improvisación y constantes fallos de sistema. Pero no hizo caso a las múltiples quejas recibidas, como otras que han ido sucediéndose. Por ejemplo, el juzgado de Carlet, tengo aquí una donde la magistrada le dice que el sistema falla todos los días, que los funcionarios hay días que están (*inintel·ligible*) ... la mitad de la jornada, que el programa se cierra, no abre los documentos, se bloquea, las páginas se quedan en blanco, el ordenador se paraliza más de cinco minutos en cada operación. Que la situación es intolerable e insostenible y que todo ello conlleva un evidente retraso en la tramitación, por no hablar del desasosiego que sufre el personal.

Y yo les pregunto: ¿qué estaría pasando si este caos estuviera ocurriendo en la sanidad de la Comunidad Valenciana? ¿Qué estaría pasando? Pues, mire, que el Consell, comenzando por su presidente, que está ausente, habrían tomado medidas para solucionarlo. Lo que comienza por aportar fondos. Pero, claro, se trata de la justicia y ya sabemos que ustedes, los del *botànic*, se olvidaron de incluirla en su pacto inicial. Y ya veo que la justicia importa nada a este Consell, porque hay cero miembros del Consell apoyándola, señora *consellera*, en esta situación, cero, nadie.

¿Qué pasaría más si semejante colapso lo tuviera entre sus manos un *conseller* del Partido Popular? Pues que estaría cesado o todos ustedes habrían reclamado ya la dimisión. Esa es la realidad. Porque, señora *consellera*, para usted la culpa y la responsabilidad siempre es de otros y hoy lo ha vuelto a hacer, el anterior Consell, el ministerio, la empresa, sus compañeros de la *conselleria* de hacienda. Hoy no lo ha dicho pero hay veces que lo dice, y hasta la gente de su propio equipo que ya sabemos cómo están saliendo expulsados unos, huyendo otros.

No tengo el tiempo ilimitado..., para usted esta comparecencia que, por cierto, es la primera que ha solicitado sobre justicia solo en dos años, solo tras tener conocimiento de la presentada por el Grupo Parlamentario Popular, que quede claro. ¿Pero habla usted de apresuramiento? Efectivamente, esta medida viene de una ley del año 2011, del gobierno de Zapatero, ley que fue aprobada por el consenso de todos los grupos parlamentarios sin que ninguno la enmendara. No solo eso. Y establecía la obligación en esta fecha. Y no solo eso sino es que además el Grupo Socialista quería que el 1 de enero de 2016 la obligación fuera aún mayor.

Mire, la Comunidad Valenciana es el farolillo rojo de España, el último de la fila, incluso comunidades –y esto le va a doler, doler profesionalmente hablando– que comenzaron este camino cuando empezó esta legislatura autonómica, como Madrid, con la ayuda de las herramientas que ha prestado el Ministerio de Justicia han conseguido el objetivo.

Y, mire, solo le voy a dar algún número. Incremento de las notificaciones en Madrid en el año 2017 un 256% y en la Comunidad Valenciana un 1%. Incremento de las autorizaciones telemáticas en los escritos de trámite: Madrid un 67%, Comunidad Valenciana un 0%. Número de escritos iniciadores en Madrid, en 2016, 246.000; en la Comunidad Valenciana, 2.000. Y número de escritos de trámite telemático en Madrid 1.271.000; en la Comunidad Valenciana, 19.000. Esa es la diferencia y esa es la situación.

Mire, habla usted de la empresa proveedora, pero esta empresa es la más importante de sistemas de gestión procesal, pero es que opera la justicia de Madrid, de Cataluña, País Vasco, Andalucía, Galicia, Canarias. Oiga, ¿cuál es la diferencia? Pues porque allí en esta legislatura han aportado fondos y aquí ustedes no o díganos exactamente cuánto han aportado.

Pero es que, además, hay algo en lo que ha faltado a la verdad. Usted, y lo voy a recordar, en la primera comparecencia que tiene ante estas Cortes dice literalmente que este contrato lo que establece es la ejecución del proyecto Ágora, que dice que es un paso imprescindible intermedio para actualizar la actuación de Cicerone y poder sustituir el actual sistema de gestión procesal, repito, paso intermedio para sustituir Cicerone. Lo dijo usted. Déjese de 600, de Simca 1.000 o de *tuneos* que repite siempre lo mismo. Cicerone estaba previsto. Ágora como paso medio imprescindible, así lo dijo usted, para pasar a otro sistema de gestión, que ahora nos dice que todavía no sabe quién es, que está haciendo reuniones, que está haciendo varias gestiones y viajes y dos años después que ahora van a hacer comisiones para decidir cuál es.

No me va a dar tiempo a decir todo lo que... Bueno, y aparte dice que ha reconocido que ustedes han renovado todo el parque tecnológico. Ese parque tecnológico, la mitad lo renovó y lo pagó el presupuesto el Consell del Partido Popular con esos 3.200 ordenadores que usted, faltando a la verdad, dijo que estaban apartados, que eran un fracaso y que no servían para nada. No servían para nada y están ahora mismo funcionando en la mitad de los juzgados de la comunidad, 9 millones de euros en la legislatura.

No me da tiempo, luego le diré qué cosas podría haber hecho y no ha hecho. Pero sobre todo lo que debía de haber hecho es actuar con triunfalismo, no criticar tanto, aportar soluciones, escuchar y no volver a hacer como hoy, echar balones fuera. Porque usted no marcó la hoja de ruta. Y oiga, ¿desde qué fecha o hito del universo va a usted a ser responsable de algo en el funcionamiento de la justicia de la comunidad? Más que nada por saberlo. Hoy nos cuenta que va a haber comisiones, etcétera, etcétera.

Mire, le recuerdo lo que decían los juzgados de Gandía, improvisación, precipitación, fallos masivos, etcétera. Pero es que dice que ya funciona en todos los sitios, menos en Valencia y Alicante. Hoy mismo, hoy mismo la junta de jueces de Castellón ha presentado ante la sala de gobierno del TSJ un informe demoledor exigiendo la paralización del expediente digital...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Ferrer San Segundo:

...y ahora me vuelve a hablar de carreras políticas, de que no conozco a la justicia o que he pisado poco los juzgados. Porque, mire, lo que me recordó mucha gente de justicia al conocer sus palabras es que la que quizás lleva demasiado tiempo... *(El president desconnecta el micròfon de la diputada)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria. *(Aplaudiments)*

Senyories, continuem amb la fixació de posició d'esta compareixença. En este cas, en nom del Grup Podemos-Podem, la il·lustre diputada Fabiola Meco, per un temps màxim, i torne a repetir, màxim, de quatre minuts.

La senyora Meco Tébar:

Moltes gràcies.

Bon dia, senyories. Bon dia, consellera.

Como usted bien sabe la justicia ha sido la gran olvidada desde siempre por todos los gobiernos, también por el suyo, aquí y en Madrid, la gran olvidada. Olvidada porque no ha tenido nadie quien la defiende, nadie quien la proteja a ella y al justiciable de a pie. Los últimos tiempos no nos hablan bien de la justicia, nos hablan preocupantemente de la justicia. Ayer otro caso más, el de la comisión del metro, el del accidente del metro, un caso preocupante. *(Aplaudiments)*

Hemos conocido quién ha estado poniendo la justicia a su servicio en vez de al de la ciudadanía y se entiende bien por qué no ha sido dotada de medios, por qué nadie se ha preocupado por su independencia, por qué nadie ha trabajado para que lo fuera, por qué no se ha dejado trabajar a jueces y fiscales con libertad, con independencia. Y por eso los colectivos protestan y con razón.

Nunca es tarde si se reacciona, vivimos tiempos de emergencia democrática ante la que cabe reaccionar. Nosotros ya lo hemos hecho, espero que ustedes lo hagan.

Y hoy hablamos de justicia valenciana...

El senyor president:

Un segon, senyoria, un segon.

Senyories, està en l'ús de la paraula la il·lustre diputada Fabiola Meco. Demane silenci i respecte per a l'oradora.

Continue vosté.

La senyora Meco Tébar:

...Y hoy hablamos de justicia valenciana y hablamos de otro tipo de emergencia, de emergencia informática en este caso en juzgados, en fiscalías. Y el panorama es elocuente: distintos códigos o lenguajes informáticos, los jueces con el Cicerone, los fiscales con el Fortuny o, como ellos lo llaman, con el «infortuny», los abogados con el Lexnet, el Instituto de Medicina Legal con el Melva, que solo funciona en la clínica de Valencia y de manera parcial en otros lugares donde no está implantado en pueblos. Y también tienen un programa, que se llama el Starlims que, a pesar de que ha tenido un significativo coste económico, ni siquiera se ha puesto en marcha y a lo mejor ni se pondrá. Y todos estos sistemas incompatibles entre sí, vamos, una auténtica Torre de Babel.

Señora *consellera*, usted era consciente que en la *comunitat* no se podía implementar la reforma de la Lecrim, que la administración de justicia valenciana no podía soportar esta gestión procesal porque el Cicerone es incompatible con el Lexnet, la plataforma de intercambio de información entre juzgados y operadores jurídicos.

Usted dice hoy, ha dicho, que suspendemos la obligación de usar el Lexnet por las disfunciones que creaba, que estaba creando, que producían graves contratiempos en el normal funcionamiento de los juzgados. Los fiscales han declarado que la implantación se ha llevado a cabo de manera precipitada, tan precipitada que ha obligado a parar máquinas. La fiscalía dice que el sistema no está funcionando, que es tecnológicamente incompatible con el Lexnet, el suyo, que no pueden acceder porque no están habilitados, que además ni tienen obligación y que no es compatible. Indican que por mucho que se avance en agilización a ellos no les agiliza nada, porque siguen utilizando el papel. Y que, entre unos y otros, hay diferencias además de plazos de hasta quince días. Gandía es un ejemplo, como bien decía la compañera del Partido Popular.

Permítame que le traslade en este turno la inseguridad a la que se enfrentan abogados y procuradores cada día en el ejercicio de sus funciones, que dicen que es un correo electrónico que funciona para recibir notificaciones, pero que funciona mal, deficientemente, para la presentación de escritos y de documentos, al iniciar el procedimiento o a continuar los trámites, porque el sistema se colapsa, se tarda en enviar un escrito de ocho o diez páginas durante dos horas, los profesionales invierten más tiempo en el envío que en el estudio del caso o en la representación de sus clientes y además lo hacen con la inseguridad de que a lo mejor llegan y se juegan un plazo, por tanto la debida defensa de su cliente.

No se puede fiar a un sistema que...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Meco Tébar:

...no funciona a pleno rendimiento y con todas las garantías. Porque, señora *consellera*, la voluntad política es importante,

pero las prisas son malas consejeras, los pasos adelante y atrás generan inseguridades. Y al final y al principio hablamos de derechos y de garantías procesales. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyories.

Senyories, continuem amb la fixació de posició d'esta compareixença pel Grup Ciudadanos. A tal efecte té la paraula l'il·lustre diputat Antonio Subiela. Quan vosté vullga, senyor Subiela.

El senyor Subiela Chico:

Gracias, presidente.

Buenos días, *consellera*.

Buenos días, señorías.

Mire, *consellera*, hoy vengo aquí a darle a usted la razón, porque ¡menuda situación heredó!: una justicia colapsada; una justicia con un funcionamiento anacrónico; una justicia con una informática de la edad de piedra; con ordenadores que tardan más de veinte minutos en abrir; con ordenadores que se bloquean con solo mirarlos; con ordenadores almacenados en un polígono industrial y con un sistema operativo «tan» moderno que los hacía inoperativos; con programas de jueces, de fiscales y de abogados incompatibles entre sí; con un objetivo marcado de papel cero que, más que un sueño, parece un chiste de mal gusto.

Vivimos una revolución digital y, sin embargo, ni el proceso de notificación está digitalizado entre todos los participantes en un proceso judicial; con programas además que, de anti-gueros, provocaban errores tan graves como catalogar casos de maltrato animal como casos de violencia de género, casos de robos o lesiones dentro de infracciones medioambientales.

Y, con este panorama, coge usted las riendas de la *conselleria* de justicia y nos anuncia que la modernización de la justicia valenciana va a ser una de sus prioridades: organización, estructura, ampliación de órganos judiciales y, por supuesto, la actualización del parque informático.

Además, tiene más herencia, porque también usted hereda alguna de las posibles soluciones, como las implantaciones de las nuevas oficinas judiciales o como la aplicación de las nuevas versiones del sistema Cicerone, a las que usted califica de tuneado de la digitalización de justicia.

Hasta aquí, señora Bravo, totalmente de acuerdo con usted. Es inadmisible el estado en el que usted recibe la *conselleria* de justicia.

La justicia debe ser considerada un servicio básico, igual que educación, igual que sanidad, igual que los servicios sociales. Pero hasta ahora no era así, y no ha sido así durante mucho tiempo.

Pero llega el Consell del *botànic*, llega el Consell salvador de la justicia valenciana. Dos años se cumplen esta semana, señora Bravo, y estamos peor que antes.

Usted puede heredar los campos llenos de malas hierbas, pero, si después de esos dos años, siguen llenos de grama, la responsabilidad ya es suya, señora Bravo. Porque no están colapsados, están sin poder trabajar juzgados enteros, como el de Liria, como el de Castellón, Paterna, Valencia, Villarreal...; podemos poner casos infinitos.

Los problemas de implantación de la nueva oficina judicial, de la nueva versión del Cicerone, se multiplican y agravan, lamentablemente, la situación de nuestros juzgados. Y, señora Bravo, eso ya es responsabilidad suya, porque ya se ha realizado durante su gobierno. Si esas soluciones las ha heredado, la aplicación ya es cosa suya. Y la mayoría de los problemas ya se habían avisado, y a los que han surgido nuevos no se les ha dado solución.

Porque prever los problemas es su obligación, y destinar los recursos para solucionarlos o, al menos, minorizarlos, es su responsabilidad. Bueno, a lo mejor no, porque a lo mejor no es solo de la *conselleria* de justicia la responsabilidad, porque si a este Consell del *botànic* se le caracteriza por algo es por esa división de responsabilidades que ustedes tienen, ese reparto equitativo entre PSPV y Compromís, el famoso mestizaje del gobierno a la valenciana que ustedes van vendiendo por el mundo como la panacea de los gobiernos. Y resulta que ese mestizaje para lo que vale es para que, cada vez que hay un problema, nadie sea responsable. ¿Es justicia? No. ¿Es la dirección general de tecnologías de la información? Tampoco. ¿Es el PSPV? No. ¿Compromís? Menos todavía.

Ese mestizaje, señora Bravo, no complementa. Ese mestizaje bloquea. Y, en este caso, estamos hablando de la *conselleria* de la justicia valenciana, de esa justicia que tanta falta nos hace a esta tierra, señora Bravo.

La *conselleria* de justicia...

El senyor president:

Senyoria...

El senyor Subiela Chico:

...cumple dos años de inmovilidad. No se solucionan los problemas de la justicia valenciana, señora Bravo, y lo sufren las personas, esas personas que ustedes venían a rescatar.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Subiela.

Senyories, continuem en la intervenció dels grups parlamentaris, en este cas el Grup Compromís, sobre la compareixença de la consellera.

Té la paraula l'il·lustre diputat Francisco García, per un temps màxim de quatre minuts.

Senyor García, quan vosté vullga.

El senyor García Latorre:

Gràcies, senyor president.

Senyora consellera.

Una volta més parlem en esta cambra de la complexitat d'implantar noves tecnologies en un món també complex, com és la justícia. Una cosa que en ple segle XXI hauria de ser una normalitat, ací al País Valencià sembla que és una quimera.

En primer lloc, volíem agrair la compareixença de la consellera per donar explicacions públiques i directes de quina és la situació en què es troben els jutjats valencians i els seus professionals, davant la modernització de la gestió processal. Una mostra més de la transparència, immediatesa i responsabilitat en què actua el govern del botànic.

Sabem que hi ha dificultats, sí, i no les amaguem. Però no ens dediquem a *maquejar*, o, com bé deia la consellera, *tunejar* la realitat, tal com ha fet el PP durant els últims vint anys, sinó afrontar els problemes, analitzar la situació i cercar les solucions més idònies.

En 2011 va començar la modernització tecnològica de l'administració de justícia, en 2011. Estem en 2017 i encara continua, pràcticament, tot igual.

Però, ¿què feia el govern d'aleshores, el govern del senyor Camps? ¿Va invertir el govern d'aleshores on tocava i en la tecnologia que era precisa? No. Es dedicava a passejar-se en «Ferraris», a lluir palmito, a muntar saraus, (*veus*) a hipotecar els valencians, a dopar-se electoralment en finançament irregular, tal com han declarat alguns quan s'han assegut en la banqueta. Però, ¿per a què invertir en modernitzar la justícia?

Ací aplicaven el pensament únic que quan més invertim – segurament es trauran més casos i segurament més condemnes i possiblement amb més rapidesa–... Aleshores, que tot continue igual. Eixa era la modernització popular.

De aquellos polvos, estos lodos. Molts dels problemes que actualment patim, tal com ha explicat la consellera de justícia son derivats de la mala praxi en la implantació de nous sistemes i mitjans que requeria l'administració de justícia i que encara no es poden aplicar. Per exemple, el nou sistema Cicerone 19, pendent d'implantació i ara suspesa la seua implantació, és una mostra clara de com de mal s'han fet les coses en l'administració de justícia.

Els casos de Benidorm, Oriola, Dénia, Elx, Torrevella, Castelló i Nules, Gandia, Alzira, Llíria –on s'han manifestat per eixa herència rebuda–, Carlet, Mislata, Catarroja, Torrent i Montcada són il·lustracions personificades de les polítiques d'aparador i engany a què el PP va voler sotmetre la justícia valenciana.

Però, al final, si l'estructura de l'arquitectura judicial no és sòlida –que no ho és–, si els fonaments no s'han cimentat com devia fer-se, el PP ho lliurava tot a la façana perquè, això sí, cara i màrqueting tot el que volgueren.

Tenim el resultat que tenim, que anem amb cinc anys de retard, solucionant problemes que altres comunitats ja els tenen oblidats o, fins i tot, superats. Tenim cabrejats els professionals

de justícia per una herència enverinada. Hem heretat dels governs del Partit Popular, com se diria abans, un parc tecnològic completament arcaic i molt obsolet. El Cicerone té més de setze anys d'antiguitat, amb un disseny completament desfasat. ¿I què diguem de l'objectiu del paper zero? Doncs, una gran mentira més, per part del ministre de justícia; un anunci purament electoralista i irrealitzable, com se ve demostrant.

Des de Compromís, volem un sistema processal adaptat a la nova era tecnològica. Un sistema que siga fiable, que siga àgil i, sobretot, útil a la ciutadania i als professionals que l'usen dia a dia.

No es poden tornar a repetir les errades del passat, ni tapar els problemes –que no ho fem–, ni actuar contra els criteris de jutges, advocats i procuradors que ho han dit, que no era possible, ni molt menys abordar implantacions informàtiques que porten més problemes...

El senyor president:

Senyoria...

El senyor García Latorre:

...que solucions de cara al futur.

Per acabar, volia dir-los que paga la pena aturar-se, agafar impuls i tirar una empenta cap endavant amb més força.

I, com deia el vers de Miquel Martí i Pol: «Tot és possible i tot està per fer».

Ànim, senyora consellera.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor García.

Senyories, continuem ara en la intervenció del Grup Parlamentari Socialista.

Té la paraula la il·lustre diputada Rosa Peris, per un temps màxim de quatre minuts.

La senyora Peris Cervera:

Gràcies, senyor president.

Senyora consellera.

Señorías.

Yo creo que sí que es importante analizar de dónde venimos y dónde nos hemos encontrado los problemas. Y es cierto,

como dice la *conselleria*, que fue en 2011 cuando se hace una apuesta importante por incorporar las nuevas tecnologías a la administración, y que las diferentes administraciones teníamos cuatro años para ir adaptando a esa modalidad y para la implantación del expediente judicial.

En marzo del año 2015, el ministro Catalá anunció que en enero de 2016 los profesionales de la justicia ya no usarían papel y todas las acciones serían telemáticas. A mí me recordaba a un anterior *conseller* de la Generalitat valenciana que mucho antes dijo ya lo del papel cero en nuestra comunidad.

Lo que hizo el señor Catalá fue un anuncio propagandístico, a puertas de unas elecciones y con un único objetivo: tapar una pésima legislatura.

Miren, señorías, se le pidió una moratoria, se le pidió que se incrementará la formación, se le pidió que incrementara las inversiones. La propia fiscal general, la señora Madrigal, le dijo que era imposible. Es la legislatura en la que cayó el presupuesto en justicia más de un 12%; y, si a eso sumamos la caída del presupuesto en la Generalitat valenciana, lo que decía la señora Madrigal era más que una evidencia.

Y, mire, cojo sus palabras, y abro comillas: «Si el señor Catalá hubiera prestado atención –no a mi grupo– y hubiera tenido menos prepotencia, hubiera aceptado la moratoria, hubiera parado el proceso para avanzar», que es lo que hoy la *consellera* viene a decir a esta cámara.

Señorías, en estas circunstancias, no podemos aguantar. El sistema no da más de sí. Estamos hablando del Cicerone versión 19, 20. ¿Cómo lo tienen que decir? ¿Seguimos adelante? ¿*Patá y palante*, que es lo que plantea el Partido Popular? Yo creo que es un grave error por su parte.

Mire, como ha dicho la *consellera*, y yo creo que está bien que se diga aquí, lo que tenía que haber empezado en 2011 ustedes lo empezaron en septiembre de 2014. Y la contratación se hizo, pues, fije, en septiembre de 2015. Es decir, ustedes se fueron del gobierno sin haber hecho absolutamente nada, cuando tenían obligación, porque en los cuatro años que tenían que implantarlo ustedes estuvieron en otra cosa.

Y es cierto, tenemos una situación de emergencia tecnológica. No tenemos un parque tecnológico, señorías; esto es el parque jurásico. ¿Lo han entendido? ¿Han entendido la situación en la que están los juzgados? Parece que no, parece que no. Y, por lo tanto, han decidido, como dice la *consellera*, tunear el 600. Pero es que ya no puede más, el sistema no da más de sí. Seguir apostando por el modelo Cicerone, como hizo el Partido Popular en el año 2014, es un grave error. Y, por lo tanto, yo alabo la valentía de la *consellera*, de haberlo intentado, de haber hecho un plan de choque para intentar que funcionara y, después del plan de choque, de haber incorporado medidas de modernización en la administración, estamos hablando de más de seis mil quinientos ordenadores, cuatro mil...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Peris Cervera:

...-termino, *president*-, todo eso no ha sido posible.

Señorías, es el momento de parar y buscar el mejor modelo para la mejor justicia en la Comunidad Valenciana.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Peris.

Ara la consellera té el torn per a fer la rèplica a totes les intervencions que s'han succeït.

Quan vosté vullga, consellera.

La senyora consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques:

Gràcies, president.

Señora Ferrer, me dice que actué con precipitación y que, por eso, soy la responsable.

Mire, la primera rueda de prensa del ministro Catalá anunciando la era digital y el farolillo rojo de la Comunidad Valenciana, porque fui la única consejera en la comisión sectorial que se atrevió a decirle al ministro Catalá que se había equivocado; que las comunidades autónomas ni el ministerio de justicia, la mayor parte de las comunidades autónomas, no estaban preparadas para afrontar ese reto; que era imposible la puesta en marcha de las comunicaciones telemáticas en la situación de falta de comunicación y en la situación de obsolescencia en la que se encontraban algunas comunidades autónomas, como la valenciana, y como el territorio de su propio ministerio.

Pero es más, yo no vendí como un éxito, en ningún momento, en ningún momento... He criticado. Y, por eso, tuve que dictar una resolución, no una instrucción interna, dirigida a todos los colegios profesionales para comunicarles que la era telemática no entraba en vigor en esta comunidad.

Y, sin embargo, fui muy criticada, para empezar por su ministro que, en vísperas de elecciones tuvo la gran idea de poner en marcha una reforma, como he señalado antes, sin ningún tipo de memoria económica, y solo con fines electoralistas.

Usted ha venido aquí a hablarme de la Comunidad de Madrid como un ejemplo, señora Ferrer. Y yo, con todos mis respetos, me he quedado alucinada. Mire, la Comunidad de Madrid ha sido precisamente una de las comunidades que más problemas desde el primer momento ha tenido con la implantación telemática.

Marzo de 2016, quejas y pilas de papeles, tras ochenta y cuatro días de justicia digital. Febrero de 2017, los sindicatos alertan del colapso en los juzgados de Madrid, por las caídas del sistema. Me habla además de la Comunidad de

Madrid como el referente en materia de notificaciones. ¿Por qué no ha dado a sus señorías en estas Cortes los datos del mes pasado en materia de notificaciones? La Comunidad de Madrid, 562.926, y la valenciana 596.800.

Mire, aquí no se puede ir con un discurso sectario y únicamente para poder mantener su discurso de ataque personal, como hace contra la política y contra mi persona. (*Aplaudiments*) En primer lugar, porque lo que demuestra es el sectarismo de su discurso.

Desde luego, desde el primer momento hemos sido críticos con el reto que hemos tenido que asumir en un contrato que no tuvimos, como le he explicado antes, más remedio que firmar. Teníamos solo dos opciones: o firmar el contrato en septiembre, tres años de retraso para la puesta en marcha y encima una decisión equivocada. Claro que hablo de un Seiscientos, porque ustedes saben todos los problemas que conllevaba el Cicerone.

Era un motor que estaba obsoleto y todas las aplicaciones nuevas de las nuevas versiones iban a ser problemáticas. Pero teníamos un problema o asumíamos ese contrato, o desistíamos e iniciábamos un nuevo sistema que hubiera mantenido a la Comunidad Valenciana en una situación de absoluta incomunicación con el resto de los operadores jurídicos, como estaban cuando me llegué al Consell.

Le recuerdo que ni los juzgados podían abrir los archivos que les remitía cualquier otro operador jurídico. No podían comunicarse con la Agencia Tributaria, no podían comunicarse con la seguridad social, no podían comunicarse con la policía. ¿Que qué hemos hecho? Hemos hecho muchas cosas, perdone. Hemos tenido que superar toda esa situación de absoluta incomunicación en la que se encontraban los juzgados de esta comunidad, así como la fiscalía.

Me habla de los problemas de la fiscalía también y de los problemas de incomunicación entre Fortuny y Lexnet. Yo quiero también recordarles que aquí se está hablando de muchos problemas que no son competencia, -ya me encantaría a mí poderlos resolver todos- que no son competencia de La Generalitat.

Cuando hablamos de los problemas de Fortuny, hablamos de la incompetencia para resolver esos problemas del Ministerio de Justicia. Cuando hablamos del problema de Lexnet, hablamos también de los problemas que no resuelve el Ministerio de Justicia. Por tanto, creo que es muy importante centrar aquí de qué estamos hablando.

Y claro que yo he sido muy crítica con esta herencia que ustedes me dejaron y que no tuvimos más remedio que asumir. Claro que he sido muy crítica, y por eso desde el primer momento hemos tomado la decisión de analizar los sistemas informáticos de otras comunidades autónomas, señora Ferrer, que sí hicieron los deberes.

Porque, si usted tira de hemeroteca, que seguro que ve, las sabrá, y habrá leído todos los titulares estos últimos ocho meses, no me ha recordado qué pasó, por ejemplo, en la comunidad de Galicia, que en octubre de 2016, en Vigo, fallos informáticos, fallos tecnológicos obligan a suspender y retrasar juicios.

Todos, si tiramos de hemeroteca, podemos ver que todos los grandes problemas, ¿dónde han estado? En Galicia, en Madrid, en Baleares, todos los territorios del Ministerio de Justicia. No se habla de Cataluña, no se habla del País Vasco, no se habla de Navarra, no se habla de Canarias, porque esas comunidades autónomas que a partir de la entrada en vigor de la ley 2011 empezaron a hacer los deberes, no como ustedes que estaban en otras cosas, cuando llegó el momento de la exigencia telemática, estaban preparados.

Y eso es lo que hemos hecho, y eso es lo que además a su ministro Catalá no le gusta, que haya analizado los sistemas que están funcionando para poder implementar en la Comunidad Valenciana no chiringuitos nuevos, no, sino los sistemas informáticos que en otras comunidades no están dando problemas.

Porque a nosotros nos quedan dos años de legislatura y le puedo asegurar que resolveremos estos problemas y que desde luego los tribunales y la justicia valenciana van a tener un sistema informático adecuado para poder garantizar el servicio público esencial que el ciudadano se merece.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

Ara és el torn de rèpliques, a aquells que hagen segut contradits en les seues argumentacions. En primer lloc, la diputada del Grup Popular, María José Ferrer. Per un temps màxim de quatre minuts. Quan vosté vullga, senyora Ferrer.

La senyora Ferrer San Segundo:

Señora *consellera*, cuando usted critica al ministro, es perfectamente correcto, y cuando yo cuestiono su labor es un ataque personal. (*Aplaudiments*) Pues mire, el ataque personal lo hace usted cada vez que salgo yo diciendo que no conozco los juzgados, que no conozco la justicia, como usted, que debe ser que anteaer estaba usted en los juzgados. Y yo creo que eso lo que demuestra es al menos que escucha usted poco a la gente.

Mire, si lo tenían ustedes mal, están criticando al Ministerio de Justicia actual, y habla del 2011, del 2009, del 2010, en ese momento quien estaba en el Ministerio de Justicia era el Partido Socialista. (*Aplaudiments*)

O sea, que si ustedes lo tienen mal ahora por el Ministerio de Justicia, imagine usted cómo lo teníamos nosotros cuando gobernaba el Partido Socialista, cuando impuso, eso sí, con el acuerdo de todos, esa fecha, y cuando teníamos esa crisis económica que se había creado durante la gestión también del Partido Socialista. Vamos a tener que decir ya las cosas claras.

Mire usted, es que habla usted francamente con una falta de rigor sorprendente. La culpa no es suya, nunca es suya. ¿Han oído alguna vez a ella que tenga alguna? Nada. Pero es que usted es la responsable hace dos años de la gestión de la justicia de esta comunidad. Mire, es que ningún ataque

personal. Es que es mi labor, es mi obligación, y yo tengo que denunciarlo, porque además personalmente y por trayectoria, tengo una implicación fortísima con la justicia –ponga usted esa cara–, como todo el mundo sabe.

Porque nadie le cree sus palabras, de que yo no he pateado los juzgados, como dice usted, para desprestigiarme cada vez que sale, que no sé por qué me habla de carrera política, porque a lo mejor tendríamos que hablar de la suya. Pero no voy a entrar aquí.

Oiga, habla usted de lo que hizo el Consell. Mire, Dirección General de Tecnologías de la Información, la ha puesto en valor. Pues esa Dirección General de Tecnologías de la Información son los que proyectaron este modelo y este contrato que se recogió, ese que usted, por cierto, tardó meses, y lo tuvo sobre la mesa, en firmar. Y que tenía su trayectoria, como todos los expedientes.

Oiga, pero es que nadie a usted le pedía ampliar ese contrato. No le pedía hacer un seguimiento. Somos juristas. Los contratos se resuelven, se cumplen, se hace un seguimiento. Podría ampliarlo. Podría dotarle fondos. Usted dice: «¿Qué pasa con Canarias?» Pues Canarias esta legislatura ha aportado al sistema de gestión procesal veinte millones de euros. ¿Cuántos ha aportado usted? Bien, este Consell.

Díganoslo, y así podremos equiparar datos. Las cifras de otros, pues mire, podemos ir viéndolo. Yo tengo las cifras oficiales a esta fecha. Sé que las tiene y creo que no hace falta perder tiempo en ello. Pero mire usted: prestaciones adicionales, aportar más fondos. La fase dos del contrato. Oiga, entre en la fase dos del contrato.

Pero es que para la fase dos necesitan ustedes la Dirección General de Justicia, aportar a la empresa y a tecnologías de la información unas especificaciones, porque no las pueden sacar de la nada, que usted no ha hecho. Y esto es lo que hay. En Andalucía funciona Adriano, con la misma empresa que es un sistema similar, porque también ha aportado.

Y oiga, y yo le digo con toda claridad: ¿no es verdad que usted afirmó en esta misma trona que esta versión de Ágora era un paso intermedio para llegar a otro sistema de gestión procesal? Nadie le ha dicho que tenga que seguir con Cicerone todo el tiempo, porque estaba previsto que se evolucionara así. Y eso lo ha dicho usted aquí. No falte a la verdad.

Mire, vuelvo a repetir: ¿desde qué fecha (*inintel·ligible*) ... va a empezar usted a ser responsable de algo? No me ha contestado a nada. Mire, la culpa no es del chachachá, y qué pensaríamos, la culpa siempre es de otro, pero ya no cuela. Lo peor...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Ferrer San Segundo:

...es que salimos de aquí sin saber cuándo tiene previsto que los problemas se estén solventando. ¿Qué va a hacer y para

qué (*inintel·ligible*) ... la comunidad? Porque no ha dicho nada. Comisiones, decisiones por tomar después de dos años. Señoría, usted una vez más no ha dicho la verdad y sobre todo sigue sin entender que la responsabilidad es y ya hace tiempo...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria. (*Aplaudiments*)

Senyor Subiela... Ah. Senyora Meco, vol vosté...? Per a rèplica, té vosté la... Des de l'escó? Sí, senyora...

La senyora Meco Tébar:

Señora *consellera*, ha dicho que quedan dos años y que en dos años habrá un sistema informático adecuado. Yo espero que sea antes de dos años. Espero que haya una información previa a los profesionales. Espero que haya una formación adecuada, previa también para esos profesionales, como digo.

Que se implemente rápido y que se implemente con todas las garantías. Y que pelee usted por que se armonicen los sistemas, aunque no sea su competencia. Porque usted es profesional y sabe usted la importancia que tiene defender a los profesionales, frente a los males hacedores.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Meco.

Ara sí, el senyor Subiela, en nom de Ciudadanos, pot exercir el seu dret de rèplica. Quan vosté vullga, senyor Subiela.

El senyor Subiela Chico:

Sí, gracias, presidente.

Señora Bravo, cuando hace dos años el señor Puig hizo pública la lista de *consellers*, lo primero que pensamos fue que había acertado con su elección. Pensamos: «Qué difícil va a ser criticar la gestión de la señora Bravo.» Pero pensamos que iba por una gestión buena, no por una gestión inexistente.

Pero mire, aun así, creo que sigue siendo, si no la mejor, de las mejores *conselleras* que hay, porque prefiero su inacción a la acción, por ejemplo, de sanidad o de educación, desde luego.

Pero mire, usted ha dicho: «El Consell del Partido Popular no tenía como prioridad la modernización de la tecnología en la justicia.» Y yo le pregunto: ¿ustedes sí? ¿Qué significa para ustedes tener prioridad? ¿Los veinte años del señor Climent y su sistema productivo? ¿Eso es una prioridad?

Ustedes han dicho que van a suspender, han suspendido el proceso iniciado hasta tener las garantías suficientes de que funcione. Pero es que escuchándole a usted, ¿por qué la han parado ahora? ¿Por qué la han puesto en marcha, si ustedes tenían claro que no reunían las garantías suficientes? Es que no entiendo eso.

Ustedes dicen ahora que inician el proceso de estudio y evaluación de otros programas que funcionan en otras comunidades autónomas. Pero, ¿ahora? ¿Y por qué no hace dos años, cuando usted entra en la *conselleria* y ya sabe, o por lo menos piensa que el sistema Cicerone no va a funcionar y los problemas que va a generar?

El representante del Grupo Compromís dice que no se pueden cometer errores del pasado. Estoy de acuerdo con él. Pero es que para no cometer errores del pasado, lo que están haciendo es no hacer absolutamente nada. O cuando la portavoz del PSPV dice que pide un plan de choque a la *consellera*, que es el momento de parar y cambiar. Oiga, ahora no. Ahora vale, pero hace dos años también.

Mire, de verdad, señora Bravo, usted ha ofrecido el mismo discurso sobre modernización digital que hace dos años. El mismo, el mismo que hace dos años. Nada ha cambiado.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Subiela.

Ara sí, senyora consellera, si vol finalitzar la compareixença. Ara ja en un temps limitat de quatre minuts. Quan vosté vullga, consellera.

La senyora consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques:

Gràcies, president.

Señorías, frente a lo que se ha dicho aquí esta mañana, yo quiero comunicar que desde luego asumo la responsabilidad de todo aquello que pueda acontecer en el marco de mis competencias. Es que no podría ser de otra manera. Una cosa es asumir la responsabilidad y otra cosa es ser crítica con un proyecto que tuve que heredar y no tuve más remedio que tirar para adelante.

Pero mire, yo quiero aprovechar estos cuatro minutos para trasladarles todo lo que se ha hecho a lo largo de este año que, aunque a ustedes les parezca poco, les digo que ha sido un cambio importante teniendo en cuenta desde donde partíamos. Nos encontrábamos en una situación no obsoleta, sino siglo XIX. O sea, la situación en la que estaban en esta comunidad los juzgados, desde luego comparado con el resto de las comunidades, era como si viviéramos en otro país.

La justificación que se ha dado aquí en estas Corts de que era la crisis económica la culpable, me parece que en materia de justicia desde luego en este momento no tiene ningún tipo de

valor. Nosotros, desde luego, vamos a seguir trabajando. En este momento con la comisión que hemos puesto en marcha se está ya estudiando y se están solucionando parte de los problemas. Se va a valorar en un breve período de tiempo la implementación en el resto de los partidos judiciales y al mismo tiempo y de forma paralela, como no hemos dejado de trabajar porque este sistema y esta herencia no nos gustó desde el primer momento, tomaremos en breve una decisión para determinar qué nueva aplicación procesal se va a implementar en esta comunidad para poder acabar con todos los problemas.

Que ya le advierto, señora Ferrer, que no será la del Ministerio de Justicia, porque no quiero dejar un Seiscientos para subir en un Simca 1000. *(Aplaudiments)* Aunque usted tema que si me sumo a Navarra o me sumo al País Vasco entre en peligro la independencia de esta comunidad. Así que ya le puedo asegurar que no voy a ir por ahí.

Vamos a trabajar con rigor para poder determinar cuál es el sistema más ágil, el que menos problemas pueda dar para todos el funcionamiento de los órganos judiciales y, desde luego, vamos a apostar por un cambio, por mejorar la situación y por garantizar a todos los ciudadanos y, sobre todo, a todos los operadores jurídicos un sistema informático útil para el ejercicio de todas las funciones.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

Finalitzem amb esta última intervenció el punt primer de l'ordre del dia, que és la compareixença de l'honorable consellera de justícia.

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mónica Oltra Jarque, per a informar sobre el nou model residencial d'infància i adolescència en situació de desprotecció, sol·licitada a petició pròpia (RE número 60.700)

El senyor president:

Passarem, senyories, al següent punt tot agraïnt ajustar-se al temps acordat. El segon punt és la compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives per a informar del nou model residencial d'infància i adolescència en situació de desprotecció. És una compareixença sol·licitada a petició pròpia.

Vicepresidenta, té vosté la paraula.

Quan vosté vullga, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Bon dia, senyories.

Comparec a petició pròpia per a informar del nou model residencial d'infància i adolescència en situació de protecció a la nostra comunitat. He d'avançar-los que este nou model residencial ha sigut rebut amb satisfacció per les entitats firmants del pacte per la infància: Creu Roja, Càritas, Unicef i *Save the Children*.

Permeteu-me que, abans d'entrar a explicar les concrecions del pla, deixem clars alguns conceptes. Quan parlem d'infància i adolescència, quan parlem de persones menors d'edat ens enfrontem a diverses carències i a diverses problemàtiques. La primera és la invisibilitat de la infància. Els xiquets i xiquetes no voten i, per tant, tenen molt difícil expressar les seues opinions, malgrat que el sistema legal els atorga el dret a ser escoltats. El segon és la indefensió en què es troben els xiquets quan no són adequadament protegits i la impossibilitat de reclamar els seus drets.

El tercer és la vulnerabilitat. Estem davant d'un col·lectiu extremadament vulnerable per estes qüestions que jo els he comentat. I, a més, ens trobem amb un altre problema. Les societats occidentals tenen dos grans tabús. Un, la mort. Vivim d'esquenes a la mort, no ens agrada la mort, no ens agrada el final de la vida, no ens agrada el patiment que comporta. El segon gran tabú de les societats occidentals és negar el maltractament als xiquets i xiquetes. No ens agrada saber que en esta societat passen estes coses, no ens agrada saber que a la nostra societat n'hi ha xiquets i xiquetes que no estem adequadament protegits.

I este és un marc conceptual que hem de tindre en el cap abans d'afrontar qualsevol debat sobre els xiquets i xiquetes i adolescents en la nostra comunitat. I un altre concepte que m'agradaria que els quedara clar després d'esta compareixença: anem a parlar dels xiquets i xiquetes en situació de desprotecció a la nostra comunitat. 3.805 personetes que són els nostres fills, que són els seus fills.

El que ens vàrem trobar quan aplegàrem al govern en juliol de 2015 va ser un caos organitzatiu en el sistema de protecció de menors, un sistema privatitzat, desmantellat, sense coordinació, sense directrius, sense ordre ni concert. Perquè es facen una idea entre 2012 i 2015 en els 80 centres de menors d'esta comunitat, de protecció, només es van efectuar sis inspeccions per part de la Conselleria de Benestar Social. Sis. Per tant, tenim un sistema fràgil, a la deriva, un sistema que no ha protegit adequadament els nostres xiquets i xiquetes. D'estos xiquets i xiquetes, 1.157 viuen en centres i la resta viu en famílies d'acollida.

Des de 1997 la llei de serveis socials mai s'ha complit, per part dels governs antics, esta llei en quant a la ràtio d'inspectors en serveis socials. Esta llei diu que per cada 250.000 habitants ha d'haver-hi un inspector. Mai s'ha complit. Quan aplegàrem en juliol del 2015 al govern n'hi havia set inspectors. Això dona una ràtio d'un inspector per cada 225 centres. Perquè es facen una idea, la ràtio en sanitat i en educació és d'1 a 13 i 1 a 15. És a dir, una persona inspecciona 13 centres o 15 centres en educació i sanitat. En serveis socials ens trobàvem una persona que havia d'inspeccionar 225 centres. Traguen els comptes, no els eixiran.

Al 2016 ja ampliarem a nou els inspectors. En les pròximes setmanes ampliarem a vint el servei d'inspecció. Complint per fi, vint anys després, la llei de serveis socials que vostés impusaren.

Tenim 10 centres públics, 14 mixtos i 55 privats. Deixem dir-los, senyoria, que em sembla una barbaritat. El sistema de protecció de menors hauria de ser íntegrament públic. Per què? Perquè n'hi ha un altre concepte que se'ls ha oblidat, que és l'interés superior del menor. L'interés superior del menor, com se materialitza? L'interés superior del menor el que significa és que qualsevol interès que estiga en col·lisió amb el dret d'un xiquet o xiqueta es supedita al dret del xiquet o xiqueta. Un sistema privatitzat no garantix la supeditació dels drets legítims, interessos legítims de les direccions de les entitats, dels treballadors i treballadores de les entitats a defensar el seu lloc de treball, de qualsevol interès legítim que ha de supeditar-se als drets dels xiquets i xiquetes. Un sistema privatitzat, senyories, no garantix la supeditació dels altres interessos als interessos dels xiquets.

Ens vàrem trobar amb pressupost insuficient i ens vàrem trobar el caos en les persones extutelades que als díhuit anys se'ls posava de potetes en el carrer sense cap resposta. Vostés s'imaginin una persona amb díhuit anys, que no ha acabat els seus estudis, que no té faena, que han sigut els nostres fills i filles, en el carrer sense acompanyament? Doncs això és el que ens vàrem trobar.

I per què ha resistit açò? Doncs ha resistit gràcies als milers de famílies acollidores i educadores que tenen els nostres xiquets acollits i ha sobreviscut gràcies als milers de professionals, educadors socials i altres perfils professionals que han sostingut el sistema des de la seua voluntarietat i voluntarisme, moltes voltes. Però no perquè n'hi haguera una política amb orientació, amb directrius, coordinada i eficaç en el tema de menors. Això és el que ens trobàrem.

Començàrem a fer un diagnòstic de la situació i ens adonàrem que la situació era molt més greu del que podíem imaginar. I sí, miren. Ahí he de fer-los una concessió. Si d'alguna cosa vam pecar en la conselleria a l'inici del mandat va ser pensar que almenys, quan arribàvem a una conselleria on dependència estava desfeta, la discapacitat desatesa, les persones majors sense suficients places i amb un sistema d'accessibilitat il·legal, quan tot estava desfet, pensàvem que almenys el tema dels xiquets i xiquetes no estaria tan malament. Efectivament, ahí me vaig enganyar. Per si vostés volen que fem autocrítica. Ahí me vaig enganyar.

Però en vore el diagnòstic, els primers mesos de govern, el 4 d'agost de 2016 se crea la Direcció General d'Infància i Adolescència. Que probablement s'havia d'haver creat des del minut zero, però també necessitàvem posar ordre en tot el sistema de centres que vostés tenien i es va primar una direcció general de planificació, coordinació i organització. Però el 4 d'agost se crea la Direcció General d'Infància i Adolescència, perquè es dedique única i exclusivament a arreglar el desastre que vostés havien fet en menors, amb els nostres fills i filles.

Ens trobem amb una dotació pressupostària hui, a 2017, gestió del Botànic, de 119,41 milions d'euros. Un 10,38% més respecte de 2016. I en el 2016 un increment del 8,96%. És a dir, en dos anys este govern ha augmentat el pressupost per a

xiquets i xiquetes un 20%. Gestió, gestió de dos anys. Gestió de dos anys, gestió de dos anys. 20% més en el pressupost. Ja veig que hui estan tinentes, vostés. No patisquen.

L'acció prioritària en l'àmbit de la protecció ha tingut tres potes: inspecció, treballar de la desinstitucionalització dels xiquets, garantir la qualitat del servei residencial. Estes han sigut les tres potes que s'han treballat des de l'àmbit de protecció.

Quant a inspecció: increment de l'equip d'inspectors fins a 20, complint la ràtio que establix la llei. Esta petició, que es va fer al febrer, ja està informada favorablement per pressupost i a les pròximes setmanes s'incorporaran, quan funció pública autoritze les places, eixes deu persones. I per primera volta en vint anys, per primera volta en vint anys, complirem la llei.

Sistematització de les inspeccions. Amb una nova instrucció que té en compte l'opinió dels xiquets i xiquetes i que tindrà en compte entrevistes personalitzades. Quina és la idea? No pot ser que estiguem exigint als xiquets i xiquetes que s'adapten al sistema. Cada persona és única, és irrepetible, també els xiquets i xiquetes. I per tant és el sistema el que s'ha adaptar a cada xiquet i xiqueta.

Reforçament de les visites inspectores. Les direccions territorials complementaran el treball d'inspecció i visitaran tots els centres de la seua província semestralment i trimestralment en el cas de centres amb xiquets o xiquetes amb problemes de conducta. La intensificació de la tasca inspectora que s'ha dut a terme en els darrers anys, enfront de les sis inspeccions dels tres anys últims del seu govern, setze en portem ja en dos anys. Sis en tres anys, setze en dos anys. Gestió.

Primera pota, desinstitucionalitzar. En la nostra filosofia entenem que els xiquets han d'estar en família. És l'organització natural que tenim els humans d'organitzar la nostra societat. Cap xiquet sense família. Eixe va ser dels primers objectius que ens marcàrem en l'àmbit de la protecció de xiquets i xiquetes.

I miren, llançàrem a finals d'any 2016 la campanya «Millor en família. Acollir és créixer». En un any, d'abril de 2016 a l'abril de 2017 ha baixat un 21% els xiquets i xiquetes de zero a sis anys institucionalitzats en un centre.

L'1 de gener de 2016 –gestió, senyories, gestió–, l'1 de gener de 2016, el primer dia que podíem –perquè els recorde que el pressupost del 2015 era pressupost del Partit Popular–, l'1 de gener de 2016 entra en vigor la normativa per la qual les famílies extenses que tenen xiquets en acollida, xiquets tutelats per La Generalitat, els nostres xiquets, els seus xiquets, cobraven 135 euros al mes, i l'1 de gener de 2016 començaren a cobrar 360 euros al mes per xiquet. Les famílies educadores que tenen acollits els nostres xiquets, els seus xiquets, cobraven 270 euros; l'1 de gener de 2016 començaren a cobrar 360 euros.

I a les famílies d'urgent diagnòstic se'ls va dignificar també la quantia mensual i no els minorem la quantia com feien vostés. A les famílies d'urgent diagnòstic, que són aquelles famílies on un xiquet arriba a la una del matí i han de agarrar-lo, quan governava l'antic govern al segon xiquet se li minorava un 14% la quantia i al tercer xiquet un 30% la quantia.

Senyories, estiguen tranquils, amb el govern del botànic ja no es minoren les quanties a les famílies d'urgent diagnòstic i cobren el mateix per cada xiquet que tenen. Passa a ser un dret subjectiu del xiquet esta assignació, no una subvenció com ocorria amb el Partit Popular perquè ¿quina era la perversa conseqüència que fóra considerat una subvenció? Que quan s'acabava el pressupost s'acabaven les ajudes a les famílies, i quan s'acabava el pressupost fóra a juny, a juliol, o a setembre, les famílies acollidores ja no cobraven. (*Colpejant la trona*) ¡Això ara ja no passa! Gestió del botànic. Això, ara, ja no passa. I, a més, és un crèdit ampliable; si la partida pressupostària és insuficient s'amplia, senyories.

A finals de maig del 2017, a finals d'este mes, a la província de Castelló no n'hi haurà cap xiquet de zero a sis anys en cap centre sinó que estaran tots en família. Hauréu aconseguit la primera província que no tindrà cap xiquet de zero a sis anys institucionalitzat (*aplaudiments*), i des de març de 2016 cap bebé a la província de Castelló ha passat per un centre, cap xiquet de zero a tres anys ha passat per un centre.

Els extutelats, amb el govern del botànic, gestió: se'ls eximix de les taxes universitàries perquè puguem cursar estudis superiors; tenen prioritat en la contractació pública, en les clàusules socials que hem introduït en la contractació pública; tenen automàticament ajuda al lloguer; tindran, si vostés aproven la renda valenciana d'inclusió amb el projecte que presenta el govern, dret a la renda valenciana d'inclusió des del dèu anys; i tindran programes d'emancipació que s'augmenten un 48%. (*Applaudiments*) Anem al nou model residencial.

Com els deia, senyories, els nostres xiquets, els seus xiquets, 1.157 viuen als centres. Les xifres, el pressupost puja un 26,81%; s'incrementen els ràtios de professionals per a xiquets passant d'1,06% a 1,70%; s'augmenta un 61% la ràtio; millora en els equips d'atenció als xiquets i xiquetes introduint nous perfils com els mediadors interculturals, molt important esta figura per als xiquets i xiquetes que arriben sense acompanyament dels països del nord d'Àfrica, i tècnics d'igualtat de gènere.

Els objectius arrellegats en este pla que hui els presente: incrementar la qualitat de l'atenció residencial que permeta una atenció integral especialitzada i individualitzada!; reducció del nombre màxim de places humanitzant els centres, fent-los menys centre i més una llar; centres de recepció, no tindran més de trenta places; centres de protecció, no tindran més de vint-i-quatre places; millora en els equips tècnics i educatius, s'augmenta un 66,86% els tècnics per a promoure un ambient que afavorisca la relació social i el desenvolupament integral dels xiquets i xiquetes i adolescents; seran obligatòries les assemblees d'infància en cada centre per a escoltar la veu dels xiquets i xiquetes; seran obligatòries les activitats extraescolars, l'oci educatiu, que ara molts centres no practiquen, és una eina fonamental per a la igualtat d'oportunitats d'uns xiquets i xiquetes que ja tenen un desavantatge de partida; i la revisió i increment dels diners per a una vida independent; millorem la coordinació i recuperem gestió pública, es crea una coordinadora de centres dependents del servei de centres de persones de cada direcció territorial, cada província tindrà una coordinadora de centres; recuperem centres per a la gestió pública, abans de 2020 tots els centres de titularitat pública hauran de tindre una direcció pública, s'ha acabat ací la privatització del sistema (*aplaudiments*); i s'estableix el pla d'infraestructures.

Els eixos centrals que mouen i sustenten el nou model partixen de la desinstitucionalització, la participació i l'oci educatiu, així com l'emancipació i la vida independent, la seguretat, protecció i relació, la diversitat, el respecte als drets, les necessitats bàsiques, estudis i formació, salut i estils de vida saludables, normalització i inclusió.

Estructures i programes. Canviem el model de tipologia de centre per un model més inclúsiu de tipologia de programes, això vol dir que tindrem centres residencials i llars d'acollida de sis a dèssat anys, només excepcionalment de menys edat, i només quan el recurs idoni per a eixe xiquet o xiqueta siga un centre, no perquè no es dispose d'altre recurs; llars de preparació per a l'emancipació i vida independent que aniran dels setze als vint-i-tres anys per a preparar als xiquets i xiquetes des del setze anys per a la vida adulta i la vida independent, i llars d'emancipació de diu a vint-i-cinc anys.

Programes de desenvolupament personal i social en general: programa de primera acollida, urgència i diagnòstic; programa bàsic general; programa de retorn amb la família biològica, perquè he de recordar-los que això també és un dret dels xiquets; programa de transició; programa de preparació per a la vida independent; programa bàsic d'atenció de primera infància; programes de desenvolupament personal i social especialitzat, els que he dit són els generals; programa especialitzat de transició de programes intensius; programa especialitzat d'atenció a adolescents amb problemes de conducta; programa especialitzat en violència filiofamiliar; programes d'atenció a adolescents embaassades i mares adolescents; i, finalment, programa especialitzat d'atenció intensiva a adolescents amb problemes de conducta. Els xiquets i xiquetes amb diversitat funcional i trastorn mental greu tindran una atenció especialitzada conjuntament en sanitat i educació.

Recursos residencials en fase de transició. Els centres de recepció de primera acollida es mantindran en una primera fase; els centres terapèutics passen a ser el que la Llei orgànica 8/2015 contempla com a centres de protecció específics de menors amb problemes de conducta, ens adaptem a la llei; les llars d'atenció de la primera infància amb necessitats especials s'inclouen només en la mesura que no disposen de famílies acollidores; els centres o llars d'acollida es faran càrrec de les diferents característiques dels xiquets o xiquetes ajustant els programes a les seues necessitats; i les llars de preparació per a l'emancipació i vida independent per a adolescents de setze a vint-i-tres anys –fins ara no s'havien posat mai en marxa– s'inicia com a experiència pilot amb pisos de titularitat i gestió també pública a la província de València i, pròximament, altres dos a la província d'Alacant.

Licitació dels nous contractes 2017-2018. El Consell ha autoritzat divendres passat la contractació del servei per a la posada a disposició de la Vicepresidència i Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives de les places d'atenció residencial per a xiquets i xiquetes dintre d'este nou model. Açò suposarà l'increment de les plantilles en un 66%, suposarà la creació de quatre-cents deu nous llocs de treball vinculats al sistema residencial de protecció, i a més suposa una cosa, i és que per primera volta este concurs no està trucat.

¿Saben vostés, senyories, com funcionava açò abans? Es demanava un centre amb un determinat nombre de places, en un determinat lloc, i només n'hi havia una entitat que

poguera complir això. Ara, este contracte el que fa es demanar que la gent puga posar a disposició les places que tinga i, a més, s'aposta per centres menuts.

És de veres que això incrementa el pressupost però també és de veres que se sembla més a una casa, un pis de sis, de huit, o de dotze, que a un centre de vint-i-quatre o de trenta.

Per tant, anem a models més familiars que se semblen més a la llar, que se semblen més a allò on viuen els nostres fills i filles perquè, senyories, estem parlant dels nostres fills, dels seus fills.

El preu plaça passarà de 57,07 euros a 148,46 euros plaça/dia, en funció del centre, i en altres centres oscil·larà entre els 137,27 d'ara als 236,79 euros amb el nou pla. És a dir, s'incrementa el preu plaça/dia entre un 27% i un 101%.

Les plantilles i perfils professionals. A banda de l'increment, s'implementen noves figures professionals que milloraran la multidisciplinarietat dels equips i milloraran, òbviament, l'atenció als xiquets i xiquetes. Les noves figures –els ho he dit–, mediadors interculturals, tècnics d'igualtat i, també, tècnics d'integració social.

El pla d'infraestructures. El diagnòstic que vàrem realitzar durant la primera part de la legislatura ens va posar de manifest la necessitat de noves infraestructures i adequació de les existents –moltes d'elles en estat lamentable–, per la qual cosa s'està elaborant el pla 2017-2020 que implicarà destinar una important dotació econòmica per a la realització d'obres de reforma i equipament de centres propis de La Generalitat amb possibilitat d'obrir nous recursos residencials. Òbviament, els diners es consignaren en el pressupost de 2017. Gestió.

Inversions previstes: remodelació del centre Els Estels d'Alacant, està en licitació; construcció de dos llars de dotze places a Alacant per a la recepció de xiquets i xiquetes de fins a dotze anys; condicionament de dos pisos a Alcoi com a llar de preparació per a l'emancipació i vida independent de set adolescents i joves de setze a vint-i-tres anys; pis a Petrer dirigit a xics i xiques entre setze i vint-i-tres anys amb l'objecte de recolzar el seu procés de desinstitucionalització i trànsit a la vida adulta; condicionament de la casa d'acollida Benacantil d'Alacant amb vint-i-quatre places; obres d'adequació en diversos centres de la província d'Alacant, centre d'acolliment Les Rotes i centres de recepció d'Alacant, Baix Vinalopó, El Teix, San Gabriel, Lucentum, i Llauredors I i II; equipament i reformes en els centres de la província de València de Palmeres, Campanar, l'Horta, i la Safor; adequació per fases del centre de la Foia de Bunyol; construcció d'un nou centre de recepció i equipament a Lliria amb trenta places; condicionament –ja executat– de dos pisos a València, quatre places, i a Torrent sis places; equipament i reformes en centres de la província de Castelló, Mare de Déu del Lledó, Plana Alta, Sant Sebastià, Baix Maestrat i Plana Baixa; adequació de dos pisos més a la província de Castelló.

Per tant, senyories –i acabe–, gestió (*colpejant la trona*) des del minut u, diagnòstic, diagnòstic del desastre: l'1 de gener de 2016, dignificació de l'acolliment familiar entrant en vigor les noves ajudes; 24 d'abril del 2016, el decret pel qual s'establix que les ajudes a les famílies d'acollida són un dret subjectiu del menor i no una subvenció i, per tant, no estan subjectes a disponibilitat pressupostària; 4 d'agost de 2016, es crea la Direcció General d'Infància i Adolescència; 24 de novembre de 2016, s'inicia l'expedient

del nou model residencial que divendres passat va autoritzar el Consell; el 27 de gener de 2017 es publica en la web l'inici d'elaboració de la llei d'infància i adolescència; el 3 de març de 2017 s'inicia l'expedient d'auxiliars de control, mediadors interculturals i agents d'igualtat com a contracte de serveis.

I visites i reunions. Senyories, amb el grup de menors de la policia autonòmica, tres reunions; amb la fiscalia, deu; de coordinació, set; en centres, per part de funcionaris, tècnics i caps de serveis, cent vint-i-set; per part de l'equip directiu de la conselleria, quaranta-una. En total, cent seixanta-huit reunions durant este temps. Amb sindicats i centres afectats, set, i amb delegació del govern una.

Gestió, senyories, gestió del botànic enfront del desastre que ens trobarem. ¿Amb qui? Amb els nostres fills, senyories, amb els seus fills. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Comencem ara la intervenció dels grups parlamentaris sobre esta compareixença a petició pròpia.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Podemos-Podem, té la paraula la il·lustre diputada Sandra Mínguez.

Sí, quan vosté vullga.

La senyora Mínguez Corral:

Moltes gràcies, president.

Bon dia, senyories.

El 73% de los centros de menores están en manos de empresas privadas y, es más, en nuestra comunidad, como no podía ser de otra forma, esta cifra aumenta hasta el 88%.

Una vez más, y en esta ocasión es especialmente doloroso, lo que ha hecho el gobierno anterior de nuestra comunidad es la constatación de que la administración anterior se inhibió de sus responsabilidades e hizo dejación de sus funciones, tras pasando la obligación sobre la que él pesaba, del cuidado de nuestros chavales y de nuestras chavalas y velar por su interés, a empresas privadas. Como se hizo con la educación, como se hizo con la sanidad y como se hizo con muchas otras cosas.

El cumplimiento de una condena o medida y la rehabilitación de una persona, ya sea mayor o menor de edad, no puede dejarse en manos privadas, porque detrás de la privatización lo que hay es un negocio.

Además, es curioso, como ha dicho la vicepresidenta Oltra, que qué casualidad que en nuestra comunidad además es que recae especialmente sobre una empresa. Es curioso este dato.

¿Saben cuántos centros hay en nuestra comunidad? Lo ha dicho la vicepresidenta: ochenta. ¿Saben cuál es la gestión de esos centros? El 88% es privada. ¿Saben cuántos inspectores

hay en nuestra comunidad para su supervisión y control? Pues hasta..., el gobierno entrante último, seis, señorías. Seis, señorías, y seis inspecciones. Y, ¿saben qué pasa entonces? Pues que sin inspección, no hay control, y menos, en empresas privadas. Y sin control, las empresas privadas no demuestran si verdaderamente velan por el interés del menor o ponen a su empresa por encima de este interés.

Y, ¿saben qué pasa? Que para que se sepan las irregularidades lo que tiene que hacer un menor es denunciar. Es denunciar para que se vean los abusos o la falta de derechos que se le están quitando. Y hasta que se produce la denuncia, lo que pasa es que el menor denuncia, la administración coge la denuncia, manda inspección, se inspecciona, se dictamina y, entonces, se actúa. Y, mientras tanto, todo este tiempo el menor sigue indefenso.

Estamos hablando de un colectivo ya vulnerable de por sí, como es el menor internado en un centro, y está viendo este menor cómo sus derechos están por debajo de los beneficios de una empresa.

Creo que el debate de hoy debería llevarnos a una seria reflexión del porqué de los centros de menores, a quién benefician y para qué sirven. Y también de lo que está ocurriendo y ocurre dentro de ellos. Creo que este debate debería llevarnos a reflexionar sobre las situaciones injustas de horror y de la privatización de la dignidad de nuestros jóvenes, a los que se les quita mucho más que su libertad. Encerrados no se educa.

Hubo un tiempo en el que, mientras se apostaba por los grandes fastos, se desatendían a los más débiles: a nuestros mayores, a nuestros jóvenes, a nuestras niñas, a nuestros niños, a la educación, a sus colegios, a la sanidad, a la cooperación.

Hubo un tiempo en el que, mientras los que nos gobernaban se dedicaban a lo que hoy conocemos como el caso Blasco, el caso Imelsa, Taula, EMARSA y no voy a nombrar más porque acabaríamos todo el tiempo, mientras *presidents, consellers, consellers* de bienestar social, secretarios autonómicos, mientras ellos se dedicaban al saqueo de nuestras arcas públicas, no cumplían con sus responsabilidades. Las entregaban intencionadamente a empresas privadas, y no ejercían ningún control intencionadamente sobre las mismas. Y, mientras tanto, en los centros de menores se producían abusos, vejaciones, se les daba comida en mal estado o no se les daba comida, maltratos, miedo..., en fin, se vulneraban los derechos de nuestros menores.

La sociedad valenciana no es así.

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Mínguez Corral:

Lo que ha pasado estos años con los que nos necesitan, con los más vulnerables es un insulto a la dignidad humana. La sociedad valenciana nos cuidamos entre nosotras. La sociedad valenciana es digna. No como lo que ha pasado hasta ahora.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Mínguez, per la intervenció en nom del seu grup.

Continuem en la intervenció del Grup Ciudadanos. A tal efecte té la paraula l'il·lustre diputat Alberto García.

Senyor García, quan vosté vullga.

El senyor García Salvador:

Hola, bon dia.

Senyora Oltra, jo me sento profundament decepcionat. Me sent decepcionat per la falta d'informació als grups. A mi no se m'ha advertit de res de tot açò que estava passant. I estic decepcionat perquè jo esperava que vosté avui anara a parlar també de polítiques preventives.

Senyora Oltra, vosté coneix perfectament la multitud de normes de caràcter protector, que estan ahí per tal de garantir els drets dels menors. En lloc de lamentar-se, el que vosté ha de fer és executar eixes mesures protectores. Eixa és la seua obligació. (*Aplaudiments*)

Si vosté haguera executat eixes mesures protectores, a dies d'avui no n'hi haurien en els centres menors amb mesures judicials junt a altres de protecció; no n'hi haurien huit *cunes* en una residència, en una habitació per a xiquets de zero a sis anys, i no n'hi haurien xiquets de zero a sis anys dos anys en un mateix centre, perquè senzillament és il·legal.

Senyora Oltra, nosaltres estem d'acord que vosté prioritze la permanència en família, l'acolliment i, com a últim recurs, la institucionalització. Però, senyora Oltra, me sorprén que vosté oblide el més important, que és implementar polítiques d'identificació, d'intervenció en situacions de risc, que vosté no ha parlat en absolut. Una política preventiva.

Com vosté sap, la situació de risc és una cosa que se menciona en la llei orgànica de 1996 de protecció judicial del menor, i això obliga a situar la intervenció amb les famílies d'origen com a eix central de tot el sistema de protecció dels menors, d'aquells que viuen en els seus pares i d'aquells que estan en situació de separació provisional. La mateixa llei de 2015, la llei de (*inintel·ligible*) ... autonòmica estableix que les situacions de risc s'han d'atendre bàsicament en mesures de recolzament familiar, cosa que vosté no està fent.

Vosté, senyora Oltra, no ha sabut prioritzar. Esta qüestió és fonamental. I esta qüestió haguera evitat que, a dia d'avui, tenim quasi 4.000 xiquets tutelats per l'administració.

L'informe de l'Observatori del menor del Síndic de Greuges de març de 2017 ja li ho està clarament advertint, que les intervencions en les famílies biològiques per tal d'abordar aquelles situacions que posen en risc la protecció del menor són clarament insuficients.

Escolte el que li està dient el Síndic de Greuges: insuficient desenvolupament de polítiques preventives, insuficients recursos en programes d'integració familiar de l'àmbit

municipal, insuficient implantació dels SEAFI, insuficient coordinació entre administracions (*aplaudiments*) –se considera que la protecció dels menors afecta a totes les administracions–, excessiu retard en actuar davant de situacions de risc. Això el que fa és cronificar els problemes i posar en qüestió la primacia de l'interès del menor.

Vosté, senyora Oltra, que és defensora de les polítiques de transversalitat aplicades a tots els àmbits de la política social, ha fet una nul·la aplicació d'estes: assumir en exclusiva les competències sense implicar a la resta de conselleries, que han d'assumir també una política proactiva en col·laboració amb la seua conselleria.

Senyora Oltra, ací necessitem més implicació, més cooperació interadministrativa, més fluïdesa en el intercanvi d'informació entre els equips municipals de serveis socials i les direccions territorials. I menys burocràcia, menys burocràcia aplicada a un col·lectiu ja de per si molt vulnerable.

Senyora Oltra, una política adequada de prevenció que identifique i que actue davant de les situacions de risc passa, sense cap dubte, per invertir en els equips municipals de serveis socials.

Quant a l'acolliment familiar, vosté posa com a prevalent l'acolliment familiar sobre el residencial. Res a discutir. Però això suposa dur a terme una efectiva campanya de difusió i de captació per tal d'acollir una borsa de famílies, sobretot de zero a sis anys, però famílies idònies, però famílies idònies. Perquè, a més, la llei sap vosté que no permet estos menors estar més de tres mesos en un centre. I la llei no s'estan complint. N'hi han menors de zero a sis anys que estan més de tres mesos en un centre. (*Aplaudiments*)

Ara bé, les famílies també necessiten saber en quina situació reben els xiquets. Vénen xiquets en infeccions, vénen xiquets en algun tipus de discapacitat. Necessiten formació i recolzament. És que vosté d'això no ha parlat de res. Sobre com exercir la guarda i acolliment d'estos menors, sobretot d'aquells que presenten circumstàncies específiques.

Senyora Oltra, en els centres, vosté parla d'institucionalització del menor...

El senyor president:

Senyoria...

El senyor García Salvador:

...quan ja no n'hi ha altra solució. Bé, això mos sembla bé. Però vosté no s'equivoque. Vosté necessita de la xarxa pública. Vosté el que ha de poder posar és finançament; finançament per a complir els requisits d'acreditació i (*inintel·ligible*) ... finançament per reestructurar i redefinir els centres. El que necessita vosté són inspeccions per controlar els concerts perquè n'hi haja una qualitat de gestió.

Vosté, senyora Oltra, no només ha de...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor García. (*Aplaudiments*)

Continuen les intervencions dels grups. En este cas, el Grup Parlamentari Popular substantiarà la seua posició sobre esta compareixença.

I continuarem aplicant l'acord que han decidit tots els grups parlamentaris i que esta presidència aplica d'acord amb el que se'ns ha dit per unanimitat.

I escoltem amb silenci i respecte la següent oradora. És la senyora..., la diputada Catalá. Quan vosté vullga.

La senyora Catalá Verdet:

Gràcies, senyor president.

Señora Oltra, como usted misma ha creado un caldo de cultivo determinado para la presentación de este plan, con ruedas de prensa propias de su tradicional estilo de política de suspiro social y la puesta en marcha del ventilador, como dice un director de medios de comunicación, la cortina de humo, repartiendo culpas a derecha e izquierda, autoprocclamándose como la salvadora de los niños y los menores, no le importará que hablemos de esta maraña en la que usted lleva inmersa estos días.

Mire, señora Oltra, usted ha presentado este plan entre malintencionadas y gravísimas acusaciones a entidades religiosas de recorrido incuestionable en la atención de menores en situación de riesgo y exclusión. Reparto de responsabilidades por doquier. Como dice un compañero mío, a la fiscalía, que no le pasa informes; al Síndic de Greuges, por sus quejas; al Partido Popular, por supuesto; al insolidario alcalde de L'Eliana, a sus vecinos; a la abogacía de La Generalitat, que no tiene en cuenta la organización de su *conselleria* y, además, le esconde los informes de fiscalía; a las monjas, a los curas, al centro de Segorbe, a los técnicos, a Montoro y al FLA. Todos estos tienen la culpa, pero usted no tiene ninguna culpa de nada. (*Aplaudiments*)

Informaciones difíciles de creer. Es difícil creer que su departamento haya extraviado un informe de fiscalía de menores. Qué facilidad para perder los papeles, señora Oltra. No es la primera vez que nos pasa, como usted..., usted, de repente, pierde los papeles: «No lo encuentro.» Un informe de fiscalía de menores, nada menos.

Además, imprecisiones constantes propias de un estado de improvisación constante y nerviosismo propio de quien tiene algo que esconder.

Señora Oltra, está intentando esconder que durante dos años usted no ha hecho las reformas y adecuaciones necesarias en los centros de menores que dependen de usted, que solo ha ejecutado un 44% de las inversiones del año 2016, que se ha dejado más de 600.000 euros de inversiones por ejecutar el año pasado, que se ha dejado tres millones de euros en gastos de mantenimiento por ejecutar el año 2016, todo eso en menor. Está intentando esconder que tiene un año un informe de la fiscalía de menores que le instaba al cierre del centro de menores de Monteolivete.

¿Puede usted decirnos de esas diez reuniones con la fiscalía cuántas han sido por Monteolivete? ¿Ha ido usted personalmente? ¿Dónde han sido las reuniones? ¿De qué se ha tratado? ¿Por qué lleva un año usted con el centro de Monteolivete abierto, cuando la advierte le fiscalía desde hace un año que tiene que cerrar ese centro, señora Oltra? *(Aplaudiments)*

Señora Oltra, está intentando esconder que tienen la intención de trasladar a los menores de este centro al centro de Buñol, que tiene un informe del Invassat y una denuncia de la inspección de trabajo sobre las instalaciones. Pero, claro, daños estructurales no hay.

Está intentando esconder que debe seis meses a los centros de menores tutelados. ¿Cuánto debe a las familias acogedoras? Está intentando esconder que tiene a 300 trabajadores de Emaús sin cobrar los últimos siete meses. Está intentando esconder que el ingreso de menores con discapacidad o con enfermedad mental diagnosticada en centros de protección de la Comunidad Valenciana se está realizando pese a estar prohibido por ley. ¿Está pasando esto, señora Oltra?

Está intentando esconder que el ingreso de menores con discapacidad o con enfermedad mental están ahí. Y también los menores de tres años, en centros residenciales, lo que está en contra también de la ley. ¿Esto está pasando con usted, señora Oltra? ¿Se están ingresando, en contra de la ley, los menores de tres años en centros residenciales? ¿Está pasando con usted?

¿Puede usted decir que no está pasando? Demasiadas cosas, señora Oltra, demasiado graves. Y usted tenía que taparlo. Y lo ha hecho acusando a los titulares del centro de Segorbe de maltrato. Algo que resulta muy difícil de creer, que usted constatará una inspección el 30 de enero y el 2 de febrero, que se produjeron estas presuntas situaciones, y que hasta el 9 de mayo usted no retirara a los niños de ese centro, tres meses después. Y que haya remitido a la fiscalía el asunto el día 12 de mayo. ¿Puede usted darnos una copia de esa denuncia a la fiscalía?

Señora Oltra, ¿sabe lo que le digo? Que merece usted dimitir y cesar de sus responsabilidades. *(Aplaudiments)* Es la peor gestora de la política social de esta comunidad. Es indecente que usted venga aquí a presentar un plan, porque se ha visto acorralada. Se vio acorralada por el informe del síndico de Greuges. Se vio acorralada porque lleva dos años sin aplicar la ley del año 2015 del Partido Popular, que insta...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Catalá Verdet:

...al acogimiento familiar en lugar que el interno-residencial. Usted se vio acorralada por el tema de Emaús. Usted se ha visto acorralada por Monteolivete, porque llevaba un año con un informe de la fiscalía y no ha hecho nada. Usted se ha visto acorralada por estas cosas y ha abierto el ventilador. Es usted

la peor política que tiene esta comunidad. No solo denosta la imagen de... *(El president desconnecta el micròfon de la diputada)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria. *(Aplaudiments)*

Continuem amb la intervenció dels grups parlamentaris; ara, el Grup Parlamentari Compromís. Té la paraula la il·lustre diputada Mònica Álvaro..., per un temps màxim de quatre minuts.

Quan vosté vullga.

La senyora Álvaro Cerezo:

De què estem parlant en estos moments? De la conveniència o no d'un nou model per a menors? Senyories, se'ns ha presentat un model d'acolliment infinitament millor que el que hi havia, en el que prima la família per davant del centre i al que ara es pretén ficar pals a les rodes, tot i que s'han donat més èxits en el poc de temps que en els últims vint anys del Partit Popular.

I, efectivament, els centres de menors estan molts d'ells en mala situació. Però, de veres, per més que ho busque, per més que li pegue voltes, no és creïble que la culpa siga de la conselleria actual, després de vint anys de PP, quan han mancat les revisions, el manteniment, el pressupost i fins i tot requisits bàsics que calia esperar com ara les llicències en centres com Penyeta Roja. I això, es posen com es posen, té un responsable polític: el Partit Popular. Vostés! *(Aplaudiments)*

Miren, miren, l'última revisió de conselleria al centre de menors de Segorb era de 2005. I saben vostés, el que allí s'ha vist no té nom, però sí responsables. I davant d'un cas tan greu, el partit majoritari en l'oposició ha fet una deslleialtat tremenda, acusant simplement esta conselleria i esta consellera de mentir. El que ha fet el Partit Popular en este cas dona por. En ma vida, en ma vida haguera pensat que un informe de la inspecció que parla de maltractaments i condicions inevitables que podien estar patint els menors, poguera ser qüestionat per càrrecs polítics. I vostés han sortit en massa i ni tan sols han llegit l'informe. Jo tampoc l'he vist l'informe. Però, senyories, *(rialles i aplaudiments)* mai, mai ficaria en dubte un informe tècnic que jo no he llegit.

El senyor president:

Un segon, senyoria, un segon. Un segon, senyoria. *(Aplaudiments)*

Senyories, està en l'ús de la paraula la diputada Mònica Álvaro. *(Veus)* Tots els diputats que han sigut interromputs, han sigut convenientment posats en... *(Veus)*

Però, senyories! Senyor Caballero, vosté no està en l'ús de la paraula. I li recomane que veja la sessió de vídeo d'este ple i vorà com el president diu la veritat.

Senyories, demane silenci i respecte a l'oradora que està en l'ús de la paraula, que és la diputada Mònica Álvaro.

Continue vosté, senyora Álvaro.

La senyora Álvaro Cerezo:

Han volgut fer creure unes paraules que no sempre han sigut les mateixes. Perquè en un principi des del centre de Soborg es van reconèixer les irregularitats.

I una frase que a alguns ens ha deixat marcats: «¡Quién no se ha comido un Danone caducado!». I amb 2.200 euros per xiquet no crec que hi haja disculpa per a donar ni un, ni mig ni cap Danone caducat, senyories. En ma casa si una cosa caduca m'ho menja jo. I el mateix per als 3.805 xiquets tutelats que no deuen menjar en estos moments danones caducats.

També es negava que s'utilitzara el *zulo* de baix, junt a la caldera, com a aula d'estudis. Senyoria, els antics alumnes del centre contenen que eixe *zulo* s'utilitzava sempre i que havien de ventilar abans perquè allí no es podia respirar. Contenen els alumnes que les finestres de les xiques ploïen per dins, que entrava aigua i que fins i tot tenien goteres damunt els seus llits; finestres que en les zones nobles tancaven perfectament.

Lo de las *duchas frías* era real. No *duchas frías, relajantes, a 15 grados*, com tots i totes hem escoltat en la tele de la boca dels responsables, sinó dutxes a mode de càstig en plena nit d'hivern de Sogorb.

Hem vist testimonis en premsa d'exalumnes del centre qüestionar el maltractament. I tinc gravades les paraules a l'informatiu territorial d'una xica dient: «Nadie ha preguntado. Maltrato en general, a cuántos niños.» I jo li dic que no és qüestió de «a cuántos niños», és que a cap ni un, senyories, a cap ni un. (*Aplaudiments*) I això algú ho podia deixar ben clar a *sus miembros de Nuevas Generaciones*.

A mi em fan mal els testimonis que parlen que anaven a arregar, que anaven a mendicar menjar a punt de caducar.

I tampoc ningú s'ha preguntat per què amb 2.235 euros...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Álvaro Cerezo:

...per xiquet i plaça el centre de Sogorb estava dins de la recepció dels bancs d'aliments. Això no és digne, senyories.

Senyories del PP, traure els xiquets i les xiquetes del centre Sogorb no és ideologia, com ha denunciat el senyor Barrachina en el seu Facebook, no és qüestió d'ideologia, és qüestió... (*El senyor president desconnecta el micròfon de la diputada*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria. (*Aplaudiments*)

Senyories, ara correspon la intervenció al Grup Parlamentari Socialista. A tal efecte té la paraula la il·lustre diputada Concha Andrés per un temps màxim de quatre minuts.

Quan vosté vullga.

La senyora Andrés Sanchis:

Gràcies, president.

Buenos días, señores diputados.

Yo pensaba que en política había unas determinadas cuestiones de estado, esas cosas que todos los parlamentarios del grupo que seamos tenemos que respetar, escuchar que es lo que pasa, dejar que se actúe y al final conocer qué es lo que verdaderamente ha ocurrido.

Veo que ustedes, los señores del Partido Popular y las señoras del Partido Popular, esas cosas no las saben hacer. No lo han hecho en otras ocasiones y tampoco en un tema tan sensible como es la protección de nuestros niños, y de nuestras niñas y de nuestros adolescentes. Eso a usted, a ustedes les va a pasar factura.

Mire, a nadie se nos escapa que es una prioridad la atención, la protección, el acompañamiento para que puedan cumplir todas esas expectativas de vida de aquellos niños y adolescentes que están bajo la tutela de La Generalitat. ¿Quién puede negar esa evidencia?

Se están haciendo esfuerzos muy importantes, y queda mucho trabajo por hacer. Se ha primado, y lo ha explicado así en el nuevo plan la vicepresidenta, algo que ya se viene haciendo, se ha primado esa vida en familia, en acogimiento, familia extensa o acogedora. ¿Por qué ustedes castigaban a esas familias extensas? ¿Por qué les daban 120 euros al mes para mantener a ese niño o niña cuando a un centro le estaban pagando 2.400 euros al mes y además se marchaban a pedir a Consum comida? ¿Por qué hacían ustedes ese modelo? ¿Por qué tenían 55 centros gestionados por empresas privadas? ¿Por qué no inspeccionaban ustedes esos centros? ¿Por qué nos encontramos con que hay centros actualmente que no tienen ni la autorización ni la acreditación de esos centros? ¿Es culpa de este gobierno? ¿No sabían ustedes que estaban en marcha esos centros? ¿Cómo es posible que el Síndic de Greuges diga que hay un centro en Alicante que tiene habitaciones sin ventanas, que el acceso a las habitaciones son laberínticas? ¿Qué pasó con los 700.000 euros que ustedes invirtieron en el año 2008 en ese centro? (*Aplaudiments*) ¿Dónde fue el dinero de esas obras? ¿Escapó por algún otro lado? ¿Qué pasó? ¿O es que ustedes piensan que el *govern del botànic* o la senyora vicepresidenta se encarga ahora de tapiar ventanas? No, señores. Responsabilidad y coherencia.

Las cosas en esta comunidad no han funcionado bien en ningún sector. Pero probablemente en el sector de menores, que ha sido el más sensible, ustedes han tenido mucho que callar, mucho.

Yo quisiera decir, señora vicepresidenta, que estoy con usted, porque además se están haciendo muchas medidas

importantes. Se ha incrementado, como he dicho, la aportación para el acogimiento en las familias extensas, 12 euros diarios. Pero es que, además, las ayudas individualizadas que se daban a esas familias, en el 2015 se presupuestaban 6 millones de euros; en el 2017, 13.265.000, para que esos niños, que están donde tienen que estar, con sus familias o en núcleos de familias acogedoras, tengan todo aquello que necesitan.

¿Cómo es posible que haya centros que hayan salido en prensa que no les compraban..., de esos que gestionaban, por la gestión privada que ustedes hacían y que tango defienden, pero que no controlaban y era su obligación?

El senyor president:

Senyoria, s'ha de dirigir vosté a la vicepresidenta. La compareixença és a la vicepresidenta. *(Remors i aplaudiments)*

La senyora Andrés Sanchis:

¿Cómo es posible, señora vicepresidenta?

Resulta mucho más agradable mirar a esta bancada. *(Aplaudiments)* ¿Cómo es posible, señora vicepresidenta, y me gustaría que usted averiguara que estos centros no fueron inspeccionados, que no se comprobaron, o hasta incluso que a lo mejor fueran inspeccionados por aquellos que lo regentaban? Tendrán que dar alguna explicación. Si alguien es el que gestiona un centro, tendrá que decirlo. Ya que mencionan por ahí, alguien ha dicho, a esa bancada que prefiero no mirar, ha mencionado Monteolivete. ¿Cuántas plazas tenía autorizadas Monteolivete? ¿Para qué tipo de niños? ¿Cuál fue el nivel de ocupación que alcanzó y por qué se colocaban ahí a los niños independientemente del sistema de protección, de reforma o de acogimiento que necesitaran?

Todas esas cosas son las que se tienen que cambiar. Y nosotros, desde el Grupo Socialista, le animamos para que los niños, esos que especialmente tienen que estar protegidos, sean una prioridad para La Generalitat. Que no me cabe ninguna duda que la será.

Gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Andrés.

Vicepresidenta del Consell, per a contestar les intervencions dels grups parlamentaris, té vosté la paraula.

Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Senyories, vaig a intentar contestar a cadascun de vostés. Moltes gràcies per les intervencions de tots els grups, algunes més que altres.

Anem a començar a contestar les qüestions que vostés han plantejat. Començaré pel senyor García.

Mire, senyor García, la compareixença de hui era per a ratificar el model residencial de protecció, val? Jo li conteste amb molt de gust a les qüestions que vosté ha plantejat.

I mire, ha posat vosté l'accent en una qüestió que a mi me pareix fonamental, que és la prevenció. Efectivament, eixe és un gran eix del treball de la Direcció General d'Infància i Adolescència. Perquè el que hem d'evitar és que els xiquets hagen d'entrar en el sistema de protecció i s'ha de treballar abans. Té vosté tota la raó, i en això també s'està treballant, però l'objecte de la compareixença de hui no era eixe.

En qualsevol cas, li diré que per als centres de dia i intervenció s'ha augmentat un 16% el pressupost. Que els SEAFI, que són els que han de fer eixa prevenció, s'ha augmentat un 46% el pressupost. I que sap vosté que els equips socials de base de cada municipi s'han incrementat en un 66%. On abans hi havia tres treballadors, ara n'hi ha sis o set. Per a què? Per a fer açò. *(Aplaudiments)*

Però a vore si se creu vosté que ací n'hi ha un canvi de govern, que entra a governar l'1 de juliol de 2015 i el 2 de juliol estan tots els xiquets ja en família, ningun xiquet té problemes de desestructuració familiar, etcètera.

És que, mire, el que hem fet nosaltres, i són dos anys, el repàs que hem fet en estos dos anys, pràcticament sembla impossible de refer, i ho hem fet, sap vosté? I ho hem fet.

Hem reorganitzat el model residencial. Ja està llicitada la nova contractació que prevéiem que entraria en vigor l'1 de juliol, però probablement entrarà l'1 de setembre. En qualsevol cas, ahí està, autoritzada ja pel Consell.

Hem disminuït la institucionalització de zero a sis anys en un 21%. Vosté pensa que entra en vigor la llei del 2015 que, per cert, encara estem esperant que el ministeri done instruccions a les comunitats autònomes per a homogeneïtzar el desenvolupament de la llei del 2015 i estem fent-ho nosaltres, com nosaltres creiem que s'ha de fer, perquè el ministeri encara ni està ni se li espera..., val? Vosté pensa que la llei entra en vigor en el 2015 i als dos mesos ja està la llei complint-se? Però vosté pensa que això és aixina? Vosté pensa que en un sistema que, com li he dit, estava raquític, descoordinat, sense instruccions, sense coordinació, en dos dies s'ha arregla?

Vosté creu que un *estropici* de vint anys s'arregla en dos anys? Doncs no, ni en dos ni en quatre. Lleve-s'ho del cap. En quatre tampoc arreglarem tot el mal que ha fet esta gent, però haurem avançat molt, això li ho assegure. *(Aplaudiments)*

Vosté me diu a mi, vosté me diu a mi que fem campanyes per a captació de famílies. Però si és que li he dit que estem fent-ho! Si és que a finals de 2016 llançarem la campanya «Acollir és créixer»! Vosté sap que hi ha més de 57 famílies que s'han incorporat i que ja estan valuades? Si ho sap! Aleshores, ja ho sap també.

Vosté sap que a finals d'este mes, en la província de Castelló, no tindrem cap xiquet de zero a sis anys en un centre? Vosté ho sap això? Però vosté creu que això se pot fer de la nit al dia, les famílies han de voler, han de sol·licitar-ho, se les ha de formar, perquè no podem portar un xiquet a qualsevol lloc, se les està formant. I tot això s'està fent, senyor García.

Però si jo en la seua filosofia de fons estic d'acord. El tema és que estem fent-ho. Estem fent-ho partint de zero, i no de zero, de coses molt pitjors, de coses molt pitjors.

I ara anem a la intervenció de la senyora Catalá. Sincerament, senyora Catalá, la tenia per més hàbil..., però es veu que no. Aprendré a viure amb això, no patisca.

Mire, vostés en estos dies, i hui també vosté ací, en la trona, m'ha acusat a mi de mentir, ha acusat els funcionaris de mentir, ens ha acusat de sectaris i de traslladar els xiquets del centre de Sogorb per tindre perjudicis religiosos; ho dic finalment, vostés no s'han explicat tan finament.

Vosté m'ha acusat de fer perdre els papers. Vosté m'ha acusat de cortines de fum i d'intentar amagar realitats. Miren, tot el que se sap, se sap precisament perquè des de la conselleria s'ha fet un exercici de transparència de fer-ho públic. Algunes coses, sincerament, les haguera dut, m'haguera agraït dur-les amb un poquet més de discreció. Però és cert que amb vostés això no és possible, tractant-se del tema que es tracta. Perquè, li vaig a dir, jo esperava de vostés, jo esperava de vostés, i vostés tenen el meu telèfon, no com passava abans, abans els telèfons dels consellers i conselleres, dels vicepresidents i vicepresidentes eren un enigma. Vostés tenen el meu telèfon. Esperava que m'hagueren trucat i que m'hagueren dit: «Escolte, ¿què està passant?»

Mire, li diré: dels centres que ha dit... Del centre del Carme no ha dit res. El centre del Carme es tanca en novembre, el centre del Carme es tanca en novembre, quan n'hi ha un informe molt poc abans.

Per cert, se m'oblidava. Senyor García, no hi ha cap centre de protecció on n'hi hagen xiquets amb mesures judicials d'internament. Li demane encaridament que no torne a repetir una cosa aixina, perquè és una infàmia. No hi ha cap centre de protecció on n'hi hagen xiquets amb mesures d'internament. Que quede clar, per a vosté i per a tots.

Torne a vosté. Emaús. Es cert que els treballadors estan set mesos sense cobrar, això és cert, això és cert. Però la conselleria està al dia, ¿eh? Emaús està pagant fins a març de 2017, març de 2017. ¿Els treballadors porten set mesos sense cobrar? Sí. ¿Això és responsabilitat de la conselleria? No. Els treballadors porten set mesos sense cobrar perquè eixa entitat, eixe entramat d'entitats va fer un forat de 23 milions d'euros en les arques seues, que vostés no detectaren i que este govern va detectar quan a l'hora de demanar una subvenció vam vore que tenien 5 milions de deute amb la seguretat social.

¿Vosté sap que portem un any intentant arreglar eixe tema i que probablement en els pròxims dies tingam una solució? ¿On estava la seua obligació de vigilar que una entitat que du centres de menors, huit centres de menors, no fera un forat de 23 milions d'euros? ¿Què feen vostés, senyora Catalá? (Aplaudiments) Emaús, en este moment, cobra a través de l'administrador concursal. La Generalitat paga al jutjat,

març 2017. Que els treballadors no cobren no és culpa de La Generalitat, és culpa d'una entitat que va gestionar amb negligència els diners públics i a la qual vostés no vigilaven.

Miren, i ara anem als altres centres. Vosté diu que jo intentava tapar i que vosté està ací perquè jo precisament ho he destapat. Monteolivete. El 19 de setembre de 2016 es produïx la primera reunió entre la conselleria i la diputació de València per al projecte de centre de recepció de Lliria, amb una clara intenció, que és tindre un centre de recepció en Lliria i poder reformar Monteolivete.

El 13 de setembre de 2016, el secretari autonòmic d'Inclusió es trasllada al centre, al centre Monteolivete perquè alertat per la direcció general d'emergències, de seguretat i resposta a les emergències, se li alerta que n'hi ha un altercat entre propis interns del centre, on hi ha hagut un abús sexual d'uns interns a una xiqueta interna. D'açò vostés no s'enteren per la premsa; d'açò s'enteren perquè jo a tots els grups els ho conte. Jo els conte el que passa en Monteolivete als portaveus parlamentaris, també al seu, al senyor Zaplana, i li dic que allò és un polvorí i que nosaltres estem treballant per a traslladar eixe centre.

El 26 de... -si ell no l'ha informat a vosté, això ja no ho sé-, el 26 de setembre de 2016, jo me reunisc amb el fiscal en cap i la coordinadora de menors.... Perdó. Amb la fiscal en cap de l'audiència de València, la coordinadora de menors i el secretari autonòmic d'Inclusió i la directora general d'Infància i Adolescència en la Ciutat de la Justícia. Me preguntava, ¿on? En la Ciutat de la Justícia.

El 29 de novembre jo em reunisc amb el delegat del govern per a tractar el tema de Monteolivete. ¿Per què? Perquè Monteolivete estava tenint un problema, i era que venien xiquets no acompanyats menors d'edat des de països del Magreb, que estos xiquets sospitaven que venien induïts per algun tipus d'entramat en els països d'origen i que moltes voltes havien passat per diverses comunitats autònomes fins aplegar a la Comunitat Valenciana, sense que hagueren segut registrats. I jo això li ho trasllade al delegat del govern perquè parle amb les altres delegacions del govern i vegem de posar una solució i que cada comunitat autònoma complisca amb el seu deure. Esta reunió la tenim el 29 novembre, i jo li la demane el 20 d'octubre de 2016.

El 14 de desembre de 2016 ja n'hi ha una reunió de la directora general amb UGT, Comissions, Intersindical Valenciana i CSIF per a tractar el tema de Monteolivete.

El 15 de desembre se reünix la comissió de protecció i se sol·licita a les entitats que tenen centres que ens posen més places a disposició per a poder licitar per emergència l'ampliació del contracte, com aixina es va fer. 15 de desembre, senyora Catalá.

El 16 de gener tenim la primera reunió en l'Eliana amb l'alcalde i tècnics municipals, amb la Direcció General d'Infància i Adolescència i el cap de gabinet de vicepresidència, traslladant-li la necessitat de poder disposar d'un immoble d'una congregació que gestionaria el centre, traslladant Cabanyal a eixe centre i traslladant Monteolivete a Cabanyal.

El 16 de febrer de 2017 se visiten els pisos de València i Torrent amb la direcció de l'oficina tècnica.

El 17 de febrer, un dia després, se visita Burjassot, també amb l'oficina tècnica.

El 23 de febrer jo me reunisc amb el director de l'Agència de Seguretat i Resposta a les Emergències per a parlar del tema de Monteolivete. En eixa reunió ja se'n diu que la ubicació del centre no pot seguir estant. No és un problema de *desconxats*, senyora Catalá. El problema de Monteolivete no és només el problema d'un *desconxat* en la paret, un *desconxat* en la paret se pot fotografiar. Però el problema és que els *desconxats* que se fan en l'ànima dels xiquets i xiquetes i queden per a tota la vida no se poden fotografiar.

I la decisió de traslladar Montolivet se produïx en setembre precisament perquè ja n'hi ha conflictes molt violents i que l'entorn no afavorix el desenvolupament integral dels xiquets i xiquetes. És un problema d'ubicació, com aixina també ens ho fa saber el director de l'Agència de Seguretat i Resposta a les Emergències.

El 27 de febrer, quatre dies després d'haver rebut esta comunicació, em reunisc amb la directora del centre per a exposar-li tota la qüestió de què estem parlant.

El 27 de febrer jo me reunisc amb Consuelo Benavente, la coordinadora de Fiscalia de Menors, en el meu despatx del CA90, el 27 de febrer ja li comuniqué que anem a tancar Monteolivete.

El 28 de febrer vaig al centre Monteolivete i comuniqué oficialment a la directora que anem a tancar el centre.

El 8 de març se visiten els pisos de la Pobla de Vallbona amb la direcció de l'oficina tècnica.

Del 22 de març al 15 d'abril se fan les obres de condicionament dels pisos de València i Torrent.

El 5 d'abril la direcció general d'infància se reuneix amb els equips tècnics de les fiscalies de les tres províncies.

El 6 d'abril jo me reunisc amb l'alcalde de l'Eliana, membres de la corporació, tècnics municipals i veïns per a intentar convèncer els veïns de poder canviar l'ús d'un immoble que necessitàvem per a traslladar Cabanyal, per a traslladar Cabanyal per a posar en Cabanyal Monteolivete. És un Tetrís açò. Seguisquen...

El 5 de maig n'hi ha una reunió del secretari autonòmic, la directora general amb la mesa tècnica de la funció pública i CIVE, amb els sindicats, per a consensuar la proposta de trasllat dels treballadors i treballadores, que també s'havia de consensuar.

I això en un temps de setembre a maig. ¿Haguérem tancat Montolivet abans? Sí, si haguérem tingut el centre de l'Eliana, que estava per a entrar, que jo vaig visitar també. ¿Val?

Jo no he taxat l'alcalde d'insolidari, això ho ha dit vosté. Jo no he taxat els veïns de l'Eliana d'insolidaris. Jo vaig dir que els pocs veïns insolidaris de l'Eliana ens han tocat al voltant d'este centre, perquè me consta que l'Eliana és un poble absolutament solidari i obert. (*Aplaudiments*)

I Montolivet se traslladarà a finals de juny. ¿Per què no es va traslladar, finalment, abans? Pel que li he dit.

I n'hi ha un altra qüestió: al no poder traslladar a Cabanyal, entenguérem que era millor que els xiquets acabaren el seu curs escolar en els centres que estan cursant ara i traslladar-los en acabar el curs. En acabar el curs, els xiquets seran traslladats. ¿Val? Això en la gestió de Monteolivete, amb tota la cronologia, senyora Catalá, que vosté m'ha demanat.

M'ha dit una altra cosa, i és l'informe de fiscalia. Mire, l'informe de fiscalia arriba a la conselleria en gener de 2017, gener de 2017, on jo ja m'he reunit amb la fiscal, amb la fiscal en cap i amb la fiscal de menors i ja s'ha traçat el full de ruta que Montolivet se trasllada, perquè el trasllat de Montolivet se porta treballant ja des d'un inici, quan se programa Lliria.

Eixe document arriba a la conselleria en gener de 2017. És un informe de 2016. En qualsevol cas, eixe informe el que diu és que el centre, en principi, no té problemes d'inhabitabilitat, encara que recomana el trasllat. Però eixe document arriba a la conselleria quan la decisió ja està presa. ¿Val? I això no és que ningú haja perdut els papers, és que això va ser aixina. I arriba en un sobre, no arriba per registre d'entrada, en gener de 2017.

Cronologia de Monteolivete. Els xiquets aniran a pisos que ja estan arreglats, que estan en perfectes condicions ara, part dels xiquets, i altres aniran a Bunyol. Pisos que es varen arreglar, per cert, en tres setmanes. Gestió, senyora Catalá, gestió.

Anem a una altra cronologia, que vostés m'han acusat de tapar. Anem a la cronologia de Segorbe, que vostés han dit que tanquem perquè és religiosa, i no hem tancat, hem traslladat els xiquets. De moment, el centre segueix sent un centre i el contracte no s'acaba fins al 30 de juny. Però anem a la cronologia de Segorbe, senyora Catalá.

«Si no consientes, vas a seguir chupando pollas toda la vida.» El 25 de febrer de 2016 entra per registre d'entrada en la direcció territorial de Castelló un informe de l'EPA de Segorbe, que diu literalment les següents coses: «El lunes 8 de febrero, a las 12:00 horas, en la clase de FOL, trabajando sobre un caso de despido laboral, una de las alumnas comentó que si era motivo de despido que la mujer del jefe se follara... –sic– a otro, por ejemplo, a un compañero.»

»A esto se le responde que no es motivo de despido. La pregunta a continuación fue que si esas relaciones fueran entre alumnas y tutores del centro. La respuesta fue que además de motivo de despido, era un delito.»

»Este comentario alerta a la profesora y se reúne el equipo docente. Se decide hablar lo antes posible con las dos menores. Ambas pertenecen al centro de La Resurrección de Segorbe, tutelado por las Hermanas Terciarias Capuchinas.

»Se nos transmite que hay un tutor que ha sido despedido por suministrar droga a los menores y por acoso a una de las alumnas; que una de las dos menores no consintió tener relaciones sexuales con él a pesar del acoso; que el tutor le dijo a la menor que si no consentía iba a seguir chupando pollas toda la vida; que el educador mantenía conversaciones con el móvil mediante Whatsapp; que el educador presentaba a la menor como su novia; que el educador causante del problema amenaza a la menor diciéndole que si se enteran de esto tomará medidas; que tras los hechos, la menor se lo

comunica a una persona adulta y esta se lo comunica a dos tutores; que a continuación los tutores informan a la directora y el educador es despedido.

»Detectada la situación, decidimos ponerla en conocimiento de la inspección educativa, que abre la vía para tratar este caso con la Conselleria de Bienestar Social. En este momento nos hemos comunicado con la dirección del centro de La Resurrección de Segorbe, tutelada por Hermanas Capuchinas, y la respuesta no ha sido de colaboración y resolución ágil del problema.»

Primer escrit, 25 de febrer de 2016. El 26 de febrer, a l'endemà, la direcció territorial obri expedient d'investigació, un expedient informatiu per a investigar els fets. A l'endemà. Gestió, senyories, gestió.

L'11 de març s'informa a la fiscalia sobre l'obertura d'este expedient. Com vostés volien vore els papers, ací els tenen. ¿Val? Informe a la fiscalia.

El 16 de maig se conclou l'informe en què entre altres coses es diu: «Declaración de la víctima. El educador quiso ya quedar con ella sin que le acompañara su novio, la llevó a un sitio en el monte, que le había comprado un jersey y le pidió que se lo probara, a pesar de que ella le dijo que no llevaba nada debajo. Cuando quedaban con amigos, él la presentaba como su novia, intentaba besarla y cuando pasaba por su lado le tocaba el culo. Siempre que quedaban iba fumado y le ofrecía. Tras su despido como educador del centro de acogida ha pasado varias veces por coche, aunque ella hace caso omiso y se entra en el centro.

»Preguntada por qué no contó lo sucedido inmediatamente dice que el educador le dijo: soy abogado, trabajo en tal sitio y que si contaba algo le iba a amargar en el centro de acogida, por lo que le tenía miedo.»

Declaració del noviet de la xiqueta. «Ha sido derivado por el centro de acogida el menor al encontrarse muy afectado emocionalmente por la situación de su relación con la menor. El menor le está verbalizando hechos graves relacionados con el antes educador del centro de acogida Francisco. El educador iba a su local, se hacía rayas y los invitaba a cervezas. Que el educador en wasaps le decía que si no quedaba con él iba a chupar muchas pollas. Que le dijo que la directora del centro de acogida los borró, los wasaps.»

Declaración de un trabajador social del centro. «Ante la ausencia de la señora directora se mantiene entrevista con el trabajador social. El centro de acogida tuvo conocimiento de la situación que le comunicó verbalmente el centro de formación. Comprobaron en el teléfono móvil de la menor la existencia de varios wasaps enviados por el educador a la menor en los que aquel se expresaba en términos cariñosos con la menor y manifestaba su deseo de quedar con ella fuera del horario laboral. Solicitado el móvil de la menor, el trabajador social manifiesta que cree que los wasaps se borraron. Preguntado sobre las medidas que adoptó el centro ante estos hechos manifiesta que se le despidió en fecha 29 de enero de 2016. Preguntado si conoce el motivo por el que no se han puesto los hechos en conocimiento de la dirección territorial manifiesta que lo desconoce.»

Declaración de la directora del centro. «Que el día siguiente los educadores le comunicaron los comentarios. Se reunió

con la menor y esta le enseñó los wasaps enviados por el educador, conteniendo mensajes tipo de "quedamos", "te llevo". Preguntada sobre si se conservan dichos mensajes indica que lo desconoce, ya que el teléfono móvil es de la menor y ella no accede por preservación de la intimidad.»

El mismo día, 28 de enero, le comunica verbalmente al educador su despido. Que a principios de febrero, no sabe concretar la fecha, se reunió con la directora del centro de formación para obtener más información y conocer las manifestaciones.

Preguntada por los motivos por los que no informó inmediatamente a esta dirección territorial indica que, al no haberse producido hechos de mayor relevancia, lo consideró un asunto resuelto.

Segunda declaración de la directora. «Al parecer el educador la recogió más de una vez en su casa y se la llevó de paseo sin ningún motivo o necesidad educativa y sin autorización. (Pausa) Dado que la menor presenta una especial tendencia hacia los hombres y siendo conscientes todos los educadores de ello...». Segunda declaración de la directora del centro. Esta adorable señora.

Y concluye diciendo: «La profesora de la EPA, que es la que nos avisa, sin contar con nosotras traslada esa información a educación y esta a la dirección territorial. Lamentamos este hecho. Creemos que no es competencia de la profesora trasladar una información sin contrastar con la dirección del centro, puesto que esta ya había actuado y la que suscribe les había aclarado la situación.»

És a dir, l'actuació consistia en despedir el presumpte abusador sexual, no posar els fets en coneixement de la direcció territorial, no posar els fets en coneixement de la fiscalia.

Declaració dels pares de la menor. «Fue despedido un educador del centro de acogida, porque había actuado mal con ella, prometiéndole darle drogas si accedía a sus peticiones sexuales. Que le enviaba wasaps mediante el móvil y que se sentía acosada, dado que le amenazaba con que si contaba algo respecto a sus propuestas tendría consecuencias. Esa misma situación también se había dado con otras menores al haber ingresado en el centro.

»El progenitor manifiesta su indignación por haberse producido unos hechos de estas características con una menor que precisa protección. Y su temor de que en una situación como esta quede sin esclarecer, quede tapada y que se haya querido evitar que trascienda, dado el tiempo transcurrido desde el despido del trabajador mencionado y la comunicación de los hechos.

»Los señores progenitores son informados que desde esa dirección territorial se informará a la fiscalía de menores de lo acontecido a los efectos oportunos.»

L'expedient conclou traslladant, òbviament, a la fiscalia tot açò i dient: «Parece indudable que don Francisco, aprovechando su posición profesional de proximidad y confianza vino manteniendo relaciones y conductas inapropiadas con menores del centro de acogida.»

Se traslada a la fiscalia i a la direcció general i immediatament, aplegant este informe, se sol·licita la inspecció del

centre. El presumpte abusador ja estava fora del centre, en principi no hi havia perill per a la xiqueta. Però se decidix demanar una inspecció immediatament d'este centre per a posar-li l'ull damunt. I, efectivament, li posaren l'ull damunt, però no perquè fóra un centre religiós sinó pel que els fets eren de tal gravetat que calia tindre un ull damunt.

El 15 de juny, 10 dies després, se visita el centre per part de la direcció territorial. El 14 de setembre, la fiscalia remet denúncia al jutjat per indicis de delictes. En eixa denúncia la fiscalia diu: «Podrían revestir los caracteres de un delito de abusos sexuales a menores y por tanto formulando expresa denuncia por los hechos contra don Francisco.»

Amb l'ull ja posat en este centre i ja judicialitzat el tema en el jutjat corresponent, el 30 de setembre de 2016 entra en la direcció territorial una queixa del menor Pedro, –tots els noms que vaig a dir de menors, òbviament són inventats– el menor Pedro que manifesta: «No dispone de los libros del curso, pues, según dice, desde el centro le han manifestado que se trata de un gasto innecesario, estando pendiente a finales de octubre valorar la prórroga de su acogimiento residencial en el centro. Se supone que durante ese período Sergio debía trabajar con fotocopias de los libros, Pedro tenía que trabajar con fotocopias de los libros, pero el menor manifestó que desde el centro no se las han proporcionado y que los dos únicos libros de que dispone se los han facilitado las profesoras del instituto.

»El menor ha hecho conocedores al personal del centro de acogida su condición de diferencia religiosa, la cual no es respetada a la hora de la alimentación, ni a la hora de cursar sus estudios en alternativa a la región católica.

»Una educadora, a la que identifica como a Ana, ha visto cómo en una ocasión agredió a un menor llamado Samuel de diez años, no pudiendo especificar la fecha exacta, pero en todo caso entre los meses junio, julio de 2016.

»Una educadora, a la que identifica como Pepi, y que suele dar malas contestaciones a los niños.

»Un educador al que identifica como Jose y que, según el menor, inicialmente, entró en el centro como voluntario para posteriormente hacerle fijo. En ocasiones se lleva a otros menores de cerveza. Otras veces le ha visto conduciendo la furgoneta del centro y el menor piensa que iba bebido. Su forma de relación con los menores suele ser agresiva e irrespetuosa, habiendo presenciado agresiones a los niños del centro. En una ocasión estuvo haciendo fotos a otro menor mientras dormía en su habitación para luego reírse de él.

»Según el menor, todos los días alguien del centro a las 19:00 horas se dirige al establecimiento Consum de la localidad a recoger cajas de comida que estaba caducada o a punto de hacerlo y por este motivo la fruta que les dan tiene un aspecto lamentable.

»Respecto a las manifestaciones realizadas por el menor durante toda la entrevista se ha mostrado ubicado, sereno y coherente. En alguna ocasión ha refrenado a su madre, que sí que parecía tener una actitud más beligerante respecto al centro de acogida. La actitud del menor, según la opinión de este técnico, carecía de revanchismo, manifestando lo que él ha visto u oído directamente, aportando el nombre de varios

menores que pueden corroborarlo con la finalidad de proteger a otros menores más pequeños o con menos recursos personales.»

El 5 d'octubre, Pedro fa una altra queixa a la direcció territorial, esta vegada manuscrita per ell mateix, en la qual diu: «El educador Jose hace uso de la fuerza y la violencia hacia los menores de dicho centro, así como actos totalmente despreciables. El educador pega, insulta y amenaza a los más menores de dicho centro.

»El menor Samuel, de nueve años, sufre las agresiones del educador, las amenazas que son totalmente innecesarias hacia su persona. El educador se dirige al menor de esta forma: “si no me haces caso te suelto un sopapo”. Llegando así a agarrar al menor del brazo bruscamente, empujándole y pegándole dicho sopapo.»

El 18 d'octubre, la direcció territorial convoca els centres, entre ells la direcció d'este centre, i els trasllada les següents normes: «Garantizar una comida adecuada a las necesidades de cada menor, tanto en calidad como en cantidad. Ropa y pertenencias personales. Se había detectado que en algunos centros se limitaba la cantidad de objetos personales y de ropa que permitían tener a los menores. Atención a la diversidad religiosa, garantizando que los menores puedan ser matriculados en colegios laicos o que puedan tener una dieta alimentaria que excluya determinados alimentos prohibidos por cada religión. El derecho a comunicar con las familias biológicas. El protocolo de traslado de menores entre centros, etcétera. Y se traslada a los representantes de este centro estas normas.»

El 22 de novembre, Javier i sa mare acudixen també a la direcció territorial per a formular una queixa. «Comenta que hay dos educadores, Jose y Pepi, de los que sabe que alguna vez se han duchado con agua fría como forma de castigo a los chavales pequeños, en concreto mencionan a uno. Asimismo, aunque sin concretar, manifiesta que en concreto a Samuel le han pegado alguna vez.

»Refiere en cuanto a la comida que el estado de la misma no es el adecuado, pues los tomates y el melón en ocasiones tienen sabor a agrio, como en mal estado.

»Asimismo, cuando les presentan en la mesa los flanes y los yogures estos están abiertos, sin precintos, interpretando que lo hacen para que los chavales no vean las fechas de caducidad.

»Asimismo comenta ciertas actitudes de burla por parte del educador Jose hacia otros menores provocadoras denostando a los menores y con comentarios sexistas e inadecuados.

»Relata que alguna vez algunos menores han sido castigados sin comer por llegar tarde al centro.

»Del educador Jose comenta que trata a las chicas como inferiores, que un día que estaba con él olía a alcohol y que otras veces se llevó a otro menor a tomar cervezas.

»Que teniendo pendiente una cita con el oculista cuando llegó a la cita no le llevaron a la visita médica.

»Que la ropa que muchos menores traen desde su casa desde el centro se la quitan y la repartían entre el resto de menores.

»Ratifica que por las tardes iban al establecimiento supermercado de la localidad para recoger comida caducada o a punto de caducar.

»Que relativo a las actividades extraescolares los menores que se encuentran en el centro de acogida no realizan ninguna actividad fuera del mismo.»

El 5 de gener entra en la direcció territorial un informe tècnic sobre irregularitats del personal. En concret diu: «En cuanto a la situación del trabajador Jose –els sona– en los listados mensuales que aporta el mencionado centro aparece como monitor según el tercer convenio colectivo para empresas de atención especializada en el ámbito de la familia, la infancia y la juventud en la Comunidad Valenciana, el contrato de monitor de ocio y tiempo libre se equipara al de cuidador de grupo C. Pero ello no exime a la persona que desempeñe dichas funciones que posea la titulación de Bachiller o de Formación Profesional de segundo grado, no siendo este el caso del trabajador de quien aportan titulación de graduado escolar y de certificado de un curso de monitor de centro de vacaciones.»

I està fent treball d'educador social. Este és un problema, quan no es contracta la gent amb la titulació correcta. Este és un problema de la privatització del sistema on la gent entra no per mèrit, capacitat i igualtat sinó que entra perquè és amic de Déu sap qui.

El 20 de gener de 2017, la directora general d'Infància i Adolescència torna a sol·licitar una inspecció que s'havia quedat parada precisament perquè la qüestió estava judicialitzada.

El 30 de gener i el 20 de febrer se visita el centre per part de la inspecció. Dos funcionaris de la Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives que fan un informe, este informe, senyora Catalá, que vosté volia vore, este informe.

En este informe es relaten les dutxes d'aigua freda, la mendicitat a un supermercat, es relata allò del menjar caducat, es relata que les zones nobles on viuen els residents, els membres de la congregació, estan condicionades mentre que on viuen els xiquets estan en condicions d'inhabitabilitat.

En este informe que fan dos funcionaris, que vetlen per l'interés general, se ve a corroborar tot el que els xiquets havien estat dient els mesos anteriors.

Este informe arriba a la direcció general, senyora Catalá, el 18 d'abril. Perquè vosté entendre que les visites se fan en un moment i l'informe se firma en un altre moment, en concret el 4 d'abril, i aplega a la direcció general el 18 d'abril. I el 9 de maig els xiquets estan fora del centre. Tres setmanes, senyora Catalá; tres setmanes. Gestió i eficàcia. Perquè teníem un document firmat per funcionaris que venia a corroborar el que durant mesos havíem estat en l'ull damunt. Jo li pregunte, senyora Catalá, ¿vosté què haguera fet? ¿Vosté què haguera fet amb tot açò?

Un centre que té un educador possiblement abusador sexual de menors, que no ho denuncien a la fiscalia ni ho posen

en coneixement de la conselleria; que li donen a triar entre despedida o denúncia, i el despedixen; que ens enterem perquè a una professora de l'EPA li salta l'alarma i ens ho comuniquen; que tapen la història –vosté parlava de tapar la història–, tapen la història i, quan va la directora a declarar, diu que «la profesora del EPA no tenía que haber hecho esto sin nuestro consentimiento». ¿Quina direcció té eixe centre? ¿Quina seguretat tenen eixos xiquets i xiquetes, senyora Catalá, els nostres fills, els seus fills?

¿Saben vostés (*soroll de papers*) que esta era l'ensalada que se troben els inspectors? Açò és el que se troben els inspectors el dia que van. ¿Vosté se menjaria això? Jo tampoc; però en cap cas els ho donaria als meus fills, senyora Catalá. I este és el dia que van els inspectors. Imaginen-se els dies que no n'hi ha inspecció.

L'11 d'abril se trasllada a la congregació, a la direcció del centre, el requeriment per 23 incompliments. ¿El volia vore? Ahí el té.

El 2 de maig –que aplega el 5 de maig a la conselleria–, el centre contesta. No és veritat que no tingueren la documentació, elles han contestat; ara, no han contestat res al maltractament.

El 8 de maig, se reuneix la direcció general amb la direcció del centre, i se li comunica el trasllat dels xiquets. I el 9 de maig se traslladen els xiquets.

El 12 de maig, se presenta en fiscalia la denúncia. Senyora Catalá, la volia vore; ací la té. 12 de maig, entra en fiscalia 16 de maig. Aquí la té. No està en la fiscalia de València, està en la fiscalia de Castelló. (*Remors*) Doncs, com que s'havia publicat –i vostés se guien molt per la premsa– que no hi havia constància d'esta denúncia en la fiscalia de València..., doncs, clar que no, perquè Segorbe pertany a Castelló i, aleshores, està en la fiscalia de Castelló. Està. Volia vore-ho, ahí ho té, ahí ho té –i clar que li donaré còpia, eh?; no tinga ningun dubte.

I, finalment, mire, n'hi ha tota una campanya que s'ha muntat, no?, dels xiquets i xiquetes que se n'anaren plorant, etcètera. Vaig a llegir-los el que diuen els xiquets i xiquetes ara:

«El miércoles 17 de mayo, y en el contexto de la visita al centro de acogida Plana Baja, con objeto de realizar la revisión semestral de los niños atendidos, y enmarcada en los contactos habituales que se mantienen con los niños y las niñas, se mantienen entrevistas.

»Entre las adolescentes entrevistadas individualmente, se habló con Teresa y con Raquel –per exemple–. Ambas menores son del grupo de adolescentes que fueron trasladadas el pasado 9 de mayo del centro de acogida colegio La Resurrección, de Segorbe. Ambas manifestaron, de inmediato, su satisfacción por el cambio de centro. Al ser preguntadas por los motivos o circunstancias que les había agradado del cambio, sus contestaciones fueron:

»Teresa: "Aquí es una pasada. Lo que más he notado es el cambio en la comida. El primer día, cuando bajé a desayunar, parecía que estaba en una cafetería; había *crispis*, galletas y magdalenas. En Segorbe nos daban tres galletas y ya está".

»Raquel. Se le preguntó, en concreto, por tres diferencias entre ambos centros, y su respuesta fue: “Primero, la comida, que aquí hay más y está mucho más buena. Lo segundo, que aquí puedes hablar con la directora cuando quieras. Y lo tercero, la ropa; allí me compraban un conjunto, y aquí me han comprado tres.”»

Són xiquetes adolescents, eh? Són xiquetes adolescents que el primer que diuen és el menjar. Pensen vostés en qualsevol dels seus fills, si li digueren alguna carència probablement parlaria d'alguna qüestió tecnològica. Tots els xiquets el primer que nomenen és el menjar.

Altres xiquets: «Muy alucinados por el cambio. Han comentado el cambio en la comida –primera qüestió sempre–: “Es mucho más variada. Allí nos daban paella triturada. Trituraban las sobras. Y, de merienda, Nocilla o sobrasada siempre”. “En las comidas a los pequeños, a partir de doce años, incluso a Pepe, que tiene trece, les obligaban a ponerse pechito para no mancharse –a un xiquet de tretze anys; això és denigrant”.

»Les encanta la diferencia de actividades que hacen en el centro actual.

»Respecto a los educadores de Segorbe, todos los menores han coincidido en señalar, expresamente, quejas respecto a un educador de Segorbe llamado José. “Siempre estaba enfadado, como huraño. No había forma de acertarle”.

»No les dejaban llevar abrigo por la casa, pero ellos tenían mucho frío. Se quejaban, pero no les dejaban ponerse los anoraks.

»Se les ha planteado elegir una opción. Todos quieren volver a su casa –lògic–; la segunda opción, quedarse en Plana Alta; y no quieren volver a Segorbe. Todos están muy contentos con el cambio.

»Aquí le gusta estar, está muy contento. “La comida de este centro me encanta”, –veuen que sempre, la primera qüestió que es nomena és el menjar.

»En el centro de Segorbe les hacían hacer muchos deberes de clase y tenían mucho trabajo, incluso aunque el cole no les pusiera deberes –no hi havia extraescolars; assegudets a escriure, com en els anys quaranta–. Tenían todas las tardes mucho tiempo de repaso.

»Ha expresado, textualmente, que no le gusta nada el centro de Segorbe, porque hay educadores que le castigaban. También ha comentado de Segorbe que no salían a pasear, prácticamente estaban todo el día dentro del centro. La comida tampoco le gustaba en Segorbe.

»La leche que tomaba en el desayuno tenía grumos. Comenta que era preparada por la hermana por las noches y, por tanto, ella no quería tomarla y la tiraba.

»Argumenta situaciones de la vida cotidiana, como que no les compraban tampones ni compresas, que les daban unas compresas muy gruesas, como de cartón. Tampoco les facilitaban desodorante, ni agua de colonia, y la pasta de dientes era en botes pequeños y no tenían suficiente.

»La menor manifiesta que, durante unos meses, ha estado sin tener visitas con sus hermanos, los cuales se encuentran en acogimiento con familia educadora. Que, preguntado el

motivo por el que no disponía de esas visitas con ellos, nunca se le daba una respuesta –el contacte amb la família biològica és un dret dels xiquets.»

I, per a acabar: «Durante la entrevista, comenta que en estos meses ella y otros compañeros se oían que iba a pasar algo. En ese momento hace un gesto tocándose la nariz. Tras preguntarle el motivo de esa sospecha, comenta que cuando veían a las monjas y trabajadoras del centro comprando en supermercados de la localidad un montón de productos que, de forma habitual, no se disponían en el centro, al día siguiente venían personas por el centro haciendo preguntas –refiriéndose a inspección–. Manifiesta que todas las tardes, desde el centro, se iba a recoger comida a un supermercado y que les tocaba a las menores ayudar a guardarla en las despensas.»

Eixa és la cronologia de Segorbe, senyories.

Vostés m'han acusat de mentir. Vostés m'han acusat de prejuís religiosos. Esta és la cronologia de Segorbe. El divendres n'hi ha una manifestació silenciosa per Segorbe; ja ho crec que pot ser silenciosa. No sé si vostés aniran, però que siga silenciosa, perquè tenen molt a callar. (*Remors*) No, no és ninguna amenaça. Si vosté, després del relatat ací, eixa és l'única actitud que és capaç de tindre en este hemicicle, (*veus*) a mi me pareix que hauria de revisar... (*Aplaudiments*)

Han demostrat una cosa. A vostés els xiquets i xiquetes no els han importat mai. (*Protestes*) A vostés els ha importat fer d'açò, fer d'açò, una *contienda* partidista. Vostés han pensat, «ací li podem arrear a l'Oltra». Doncs, mire, no; (*veus*) doncs, mire, en este tema, no.

I jo me pregunte, vostés, ¿per què s'han col·locat al costat dels presumptes maltractadors i no al costat dels vulnerables xiquets? (*Aplaudiments*) Vostés, vostés, ¿per què se col·loquen...? (*Veus*) Vostés, ¿per què se col·loquen...? Vostés, ¿per què se col·loquen al costat de la direcció del centre que tapa un abús sexual, que a més fa tot el possible perquè no se sàpiga, en compte de posar-se en la xiqueta abusada? De veritat, ¿tant els pot la sigla? (*Veus*) En açò haviem de fer tots pinya. (*Veus*) En açò...

El senyor president:

Per favor, senyories.

Senyories... (*Se sent una veu que diu: «Barbaridades.» Protestes*)

Senyories, demane silenci i respecte a l'oradora.

Senyories, demane silenci..., a l'oradora que està en l'ús de la paraula.

Continue vosté, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...Sí, són moltes barbaritats, sí, senyora Bonig. I el problema és que l'abús a menors o el maltractament a menors és una qüestió molt invisibilitzada en la nostra societat, ¿sap vosté? I, aleshores, (*veus*) fer d'això el que estan fent vostés ara...

El senyor president:

Senyor Castelló...

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...és una irresponsabilitat molt gran, sap?

Jo sí que tinc un objectiu, i és que estes coses afloren, que estes coses no passen, que els xiquets tinguen via de defensa, que els xiquets tinguen veu. Perquè estes coses moltes voltes queden tapades, sí, senyora, moltes voltes. I té molta més incidència del que ens pensem, no en el sistema de protecció de menors només, en la vida quotidiana. En la vida quotidiana, l'abús a menors és una cosa molt més habitual del mostrat per les xifres, igual que fa vint anys ho era la violència de gènere; el que passa és que en els xiquets encara no hem aplegat a tindre una notorietat i una visibilitat i una condemna con en la violència de gènere. Perquè esta societat –i ho he dit al principi– preferix pensar que eixes coses no passen. Perquè a tots ens encollix el cor, o crec jo que a tots ens encollix el cor, i a ningú ens agrada saber o pensar que estes coses passen en la nostra societat.

En tot cas, miren, gestió per gestió –vosté m'ha preguntat què he fet, jo li ho he contestat:

Centre del Carme. Informe que recomana no seguir el contracte, 12 de juliol. En novembre de 2016, tots els xiquets traslladats.

Monteolivete. Quan apleguem n'hi ha 80 xiquets; ara n'hi ha 38 i el 30 de juny se traslladarà la resta.

Vosté m'ha preguntat què havia fet jo en l'informe que ens arriba en gener de 2017, que vosté qüestiona. Eixe informe és d'abril de 2016. Vosté qüestiona que no aplegara abans. Posem per cas que vosté tinguera raó, val?, que haguera aplegat en abril de 2016, li ho concedisc. En dos anys, els xiquets traslladats. ¿Sap vosté que l'informe de fiscalia de 2008, quan el centre de Monteolivete tenia 98 xiquets i xiquetes, demanava desmassificar? ¿Sap vosté què feu el Partit Popular? Aplegar 120 xiquets i xiquetes. (Aplaudiments) N'hi havia 98; els diuen que desmassifiquen, i apleguen a 120. De 2008, senyora Catalá, de 2008.

De 2011. Traslladen els xiquets, li diu el Ministeri Fiscal. ¿Què van fer vostés? Res, res.

A nosaltres ens aplega un informe del ministeri en gener de 2017, quan ja està decidit que els xiquets van a traslladar-se.

I, en qualsevol cas, si fóra d'abril de 2016, en un any hem fet el que vostés no han fet en set. En un any, farem el que vostés no han fet en set. Vostés i nosaltres.

En febrer de 2017, se mos informa que n'hi ha una possible corrupció de menors al voltant del centre de Monteolivete –que és el que ha eixit en premsa–, jo parle amb el director de l'agència valenciana de seguretat i se reforça la vigilància del centre.

El 5 d'abril és detingut el presumpte corruptor. En un mes i mig, senyora Catalá. ¿Sap vosté, segons la informació policial, des

quan rondava este individu pel centre? Des de 2005. En un mes i mig detingut, senyora Catalá, perquè reforçarem la vigilància.

Segorbe, informe 18 d'abril. 9 de maig, els xiquets traslladats. Què feren vostés amb els següents? 23 d'octubre del 2014. Diu: «José le estiraba fuertemente de las orejas hasta hacerle daño, así como le encerraba solo en un cuarto oscuro. Por parte de la que suscribe, se constata la existencia de un educador que responde a ese nombre en la relación de trabajadores de dicho centro.

»Se significa que el menor tiene en la actualidad un acusado miedo a la oscuridad, que podría tener su origen en la situación descrita anteriormente.» 23 d'octubre de 2014. Què feren vostés? Vol qui li ho diga? Res. Absolutament res.

17 del quatre del 2010. La senyora acudix a la comissaria. «Los menores que tiene el centro –té quatre menors en el centre– que están nerviosos cuando les toca regresar al centro y no quieren volver al mismo. Que la dicente, ante ese comportamiento, interroga a sus hijos, a los cuales les cuesta explicarse, pero le manifiestan que un monitor del citado centro, el cual llama Francisco, les amenaza, les grita y en alguna ocasión les ha pegado.

»Que también en alguna ocasión se lleva a los niños a su domicilio particular y los deja encerrados en una habitación, mientras que él está por el centro de las dependencias de la casa, no sabiendo precisar lo que hace. Que lo dejó encerrado con llave en el coche, junto a otra niña, mientras él subía a su domicilio.»

Què feren vostés, senyora Catalá? 2010. Obligar a retirar la denúncia a esta senyora. «Que desea retirar la denuncia que formuló, porque no quiere tener más problemas con este señor, puesto que sus hijos ahora están más tranquilos y piensa que continuar con el procedimiento solo podría hacerles más daño y perjudicarles.» Quan ja estaven en un altre centre.

Què feren vostés amb esta denúncia del 2010? No feren res. Sap vosté per què? Perquè vostés tenien com a cap de secció de menors, posada per vostés, en una comissió de servei, la senyora, digam, Regina del Peral, que era membre de la congregació i que era la que feia les inspeccions del seu propi centre. (Protestes i aplaudiments)

Vostés posaren a controlar els que havien d'haver segut controlats. Això és el que feren vostés, senyora Catalá. Per tant, si jo algun dia he de dimitir, per descomptat senyora Catalá, no serà per açò. Ara, vosté estava en un govern que va tolerar tot açò. Pregunte-li a la seua companya de govern que duia benestar social o als seus companys de govern que duien benestar social, per què no feren res.

Pregunten-los per què davant de situacions d'abusos sexuals, de maltractament, etcètera, no feren absolutament res. Pregunten-los per què van deixar a la seua sort els nostres xiquets i xiquetes, els seus xiquets i xiquetes. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta, en compareixença.

Sí, senyor Zaplana, per a què demana vosté la paraula?

El senyor Zaplana López:

Señor presidente, en virtud del artículo 69, en el punto 1, que dice: «Cuando a juicio de la presidencia en el desarrollo de los debates se hicieran alusiones que impliquen juicio de valor o inexactitudes sobre la persona o conducta de un diputado...»

El senyor president:

D'acord, quina inexactitud vol assenyalar vosté?

El senyor Zaplana López:

La señora Oltra dice que yo estuve informado de unas determinadas cuestiones y quiero aclarar las cuestiones en las que yo estoy...

El senyor president:

Té vosté un minut per a este tema en concret.

El senyor Zaplana López:

Muchísimas gracias.

Señora Oltra, mire, yo tengo su teléfono y usted también el mío, y dos de sus doce asesores también, que yo sepa. Dos de los doce. El jefe de gabinete y el jefe de asuntos parlamentarios, o asesor de asuntos parlamentarios. Me podían haber llamado, como me han llamado en otras ocasiones, para contarme determinadas cuestiones.

Pero quiero hacer una aclaración y quiero decir por qué usted miente, señora *consellera*.

El senyor president:

Senyor Zaplana, vaja vosté a la imprecisió. (*Protestes*)

El senyor Zaplana López:

(*Inintel·ligible*) ... señor presidente. Páreme el tiempo, páreme el tiempo.

Señora vicepresidenta, usted dice que todos los grupos parlamentarios, una vez que salta toda la noticia en prensa, porque toda esta información quien la salta es usted, es usted, no son los grupos parlamentarios, usted dice en rueda de prensa, con todos los periodistas delante, que todos los grupos parlamentarios estamos perfectamente informados de todo lo que estaba pasando.

La única reunión que ha habido con este portavoz en la puerta de este pasillo para explicar algo de esto fue en

septiembre, 14 de septiembre de 2016, y usted me informó de un tema del que me pidió lealtad y respeto. Y ante eso, yo fui leal y respetuoso. Únicamente usted ha contado el contenido de esa conversación, y no tiene nada que ver lo que usted me contó en septiembre con todo el resto que ha contado usted, porque pasó en el 2017, señora Oltra.

Mintió cuando dijo que a este portavoz, y entiendo que al resto, porque con (*inintel·ligible*) ... y con algunos portavoces...

El senyor president:

Gràcies, senyor...

El senyor Zaplana López:

...he podido contrastar esta noticia, usted no informó de todo esto. Usted miente, señora *consellera*, usted debería dimitir.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Zaplana. (*Aplaudiments*)

Vicepresidenta, per esta al·lusió. Després, vosté tindrà temps de rèplica. Però per esta al·lusió, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Primer, entenc que se fa un ús il·legítim del reglament, quan vosté ha corregit una inexactitud d'una roda de premsa i no del que s'ha parlat ací. El reglament és per a corregir inexactituds que s'han parlat ací, i jo ací (*remors*), i jo ací...

El senyor president:

Senyories, demane silenci.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...i jo ací i en la roda de premsa vaig dir exactament el mateix, i és que vosté s'enteren dels incidents en Monteolivete del 13 de setembre per mi, no per la premsa. Dels incidents en Monteolivete, el 13 de setembre. De res més. Jo vaig acotar exactament el que li vaig dir, i això li ho vaig dir a vosté i a tots els portaveus dels grups, i a l'endemà va eixir en la premsa.

I a més els vaig dir: «No vull que vos entereu per la premsa. I això és aixina com ho vaig dir en la roda de premsa, i com ho he dit ací. De manera que no me torne vosté a dir que jo mentixc, perquè ací vostés estan (*remors*) intentant tapar que han clavat la pota fins ací i no saben on clavar-se. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies.

Ja ha estat substanciada la inexactitud.

Anem a continuar el debat amb les rèpliques. Senyories, anem a continuar amb les rèpliques. Sí, senyoria, ja s'ha substanciat l'al·lusió. Punt. No n'hi ha rèplica. (*Protestes*)

Senyories, anem a continuar amb el debat i ara té la paraula... (*Veus*) Senyories, senyories, anem a continuar amb el debat. Les al·lusions ja s'han substanciat. Senyories, els demane silenci, perquè va a intervindre la diputada Sandra Mínguez.

Té la paraula la il·lustre diputada Sandra Mínguez, en nom del Grup Parlamentari Podemós-Podem. Senyories, escoltem. Quan vosté vullga, senyora Mínguez.

La senyora Mínguez Corral:

Moltes gràcies, president.

Em va a costar molt parlar després de la intervenció i del que ens ha contat la senyora Oltra.

Le voy a pedir tres cosas, señora Oltra, que de verdad le pido encarecidamente que las haga desde su *conselleria*. La primera de ellas es que los centros de menores sean públicos. La administración tiene que hacerse cargo de las responsabilidades que tiene y de tener por encima de cualquier caso respetar y velar por los derechos de nuestros niños y de nuestras niñas. Donde hay privatización, hay negocio. Así que le pido por favor, que sé que en esta legislatura no es posible, pero que publiquen los centros de menores.

La segunda de ellas es que, hasta que esto sea posible, invierta en inspección todo lo que haya que invertir, porque sin inspección no hay control, y sin control se pasan por alto cosas que no se deben hacer, y las empresas quizá velen por sus intereses antes que por los derechos de los menores.

Y la tercera de ellas, que quizá sí que sería otro debate, es que por favor pongamos todos los esfuerzos posibles en políticas preventivas. Y esto no es un llamamiento solo a su *conselleria*, sino que es al resto de *consellerias* también. Estamos hablando de un tema muy transversal, estamos hablando de un tema que afecta a todas las *consellerias*.

Estamos hablando de un tema que afecta a las familias, que afecta a los menores, por supuesto, que afecta a la comunidad educativa, que afecta a la sanidad, que afecta a los servicios sociales, a la policía, a la abogacía, a los juzgados, a la fiscalía y a todo el personal que trabaja en los centros de menores.

Así que desde aquí también les pido que coordinen ese trabajo y se pongan manos a ello para elaborar estas políticas tan necesarias y para que estos niños no entren en el sistema. Y mientras tanto, que intenten elaborar procesos que desburocraticen estos procesos de inspección para que si hay que actuar en algún caso, sea mucho más rápido.

Yo pensaba que este iba a ser un debate de reflexión, donde hablásemos todos y todas de las grandes injusticias que se están haciendo con estos chavales y con estas chavalas, y no ha sido así. Me voy muy triste, me voy con el corazón roto, porque es una injusticia lo que estas personas tan vulnerables están sufriendo. Así que no quiero abundar más. Sabía que iba a ser un debate duro, pero de verdad me voy muy triste.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Mínguez.

Senyor Alberto García, vol vosté usar el torn de rèplica? Quan vosté vullga.

El senyor García Salvador:

Senyora Oltra, vosté sap que si alguna vegada en mi ha trobat alguna cosa, ha sigut lleialtat fins a límits insospitats. Però més que la meua sort política, més que la seua sort política, a mi me preocupen els xiquets. Jo he estat en Segorbe, he estat en Penyeta Roja, he estat en Verge de Lledó, i he estat en Palmeres en Alboraya. O siga que jo preocupar-me, m'he preocupat.

M'he reunit amb la senyora Molero, perquè m'explicara què estava passant en açò. O siga que jo manejar-me, m'he manejat. Una cosa és que ho puga fer bé o malament. Però preocupar-me, me preocupe, i molt. (*Aplaudiments*)

Mire, que vosté me diga que anem a parlar del centre, jo això ja ho sé. Però era inevitable parlar d'açò. Vosté ho sabia. A vore si resulta que la meua companya Mònica Àlvaro pot parlar de les caputxines de Segorbe, la senyora Catalá pot parlar de Monteolivete i l'Eliana, i jo no puc obrir la boca.

Jo he parlat del que per a mi era precís, i precís què era? La política preventiva. Per què? Per tal d'evitar que vaja creixent el nombre de xiquets que han de ser tutelats per La Generalitat. És el que li he dit, i és el que jo crec. Punt.

Més coses. Referent al que vosté me dia, que si... Bé, a vore, *Valencia Plaza*. *Valencia Plaza*, hui eixia un article, que és el que dia, a preguntes de la Rosa Molero, que es dirigia a la fiscalia dient per què n'hi havia xiquets en diversos perfils en un centre concret. Si no és aixina, res, jo me disculpo.

Però diga'm vosté quins són eixos perfils. Perquè si n'hi ha diversos perfils, quins són els perfils que estan, perquè a la millor són incompatibles. Diga'm vosté quins són.

Perquè escolte, mire, el Síndic de Greuges, el 24 de març del 2017, que vosté ja governava, li està advertint que xiquets amb malalties de trastorns mentals i amb discapacitat no poden estar en centres de conducta, i estan. És il·legal. Estan. Estan. En els cinc centres que n'hi ha, estan. Li estan advertint del llarg recorregut institucional. No pot ser que n'hi hagen xiquets que han estat en quatre, en cinc i en vuit centres.

I això li ho diu el Síndic de Greuges. O siga que a vegades, senyora Oltra, un poquet més d'humilitat. Vosté, que és molt de cites eclesiàstiques i tal, jo li recomane el llibre de l'Eclesiàstic que parla sobre humilitat que li farà bé, li farà bé.

Mire, menors de curta edat, de nou i deu anys, no poden estar..., no deuriem estar... Certament no n'hi ha una llei que ho impedisca, però no haurien d'estar en els centres de conductes. N'hi ha una instrucció del 2015 de la mateixa conselleria que ho diu, que el normal és que estiguen dels dotze als dèsset anys, però no nou i deu.

Estem incomplint, n'hi ha problemes, és que nos hem de posar mans a l'obra. És que no hem de vindre ací el dia que les coses ja han passat, perquè açò vol dir que les inspeccions, doncs que no funcionen. Eixe és el gran problema.

Senyora Oltra, a mi el que me preocupa també és la improvisació. I li dic, jo he estat en Penyeta Roja, i l'estan esperant i deuria vosté anar, si em permet el suggeriment. Escolte, allà hi ha hagut xiquets de zero a sis anys que han estat dos anys. És que és il·legal. Dos anys és il·legal. Bé, val, ara de repent del setze a tretze ja no estan. En vint dies se n'han anat. A mi me pareix bé.

Nosaltres volem l'acolliment familiar, i ho sap. Volem l'acolliment familiar amb famílies idònies, amb famílies força des i amb famílies reforçades. Ho sabem. Però, home, aquí la gent se pregunta: «Escolta, han estat dos anys, i de repent en vint-i-un dies se'n van tretze.» Jo crec que s'hauran fet bé les coses, però a vore, home, què vol que li diga. Què és, que tan fàcil és ara i abans havien estat dos anys? Jo, no ho sé.

Estem buidant centres i estem omplint-ne uns altres. Verge de Lledó, centre de recepció, centre d'acollida i centre de dia. Autoritzat per a trenta places. N'hi ha trenta-cinc. Els treballadors se jubilen, tarden tres mesos en jubilar-se. Home! És que estem posant gent amb molts problemes. Buidant-ne uns i omplint els altres. Improvisació. Jo crec que és improvisació. Hem de tindre sang freda, pensar bé què volem fer, reunir-nos tots, compte amb mi quan vosté vullga, compte amb el meu grup, compte amb tots i anem a vore què anem a fer amb açò. Perquè el tema és supercomplicat. És un tema complicat i desagradable.

El senyor president:

Senyoria.

El senyor García Salvador:

Això no ho discutix ningú, senyora Oltra.

I per la resta, jo l'únic que li puc dir és que m'agradaria i li exigiria que vosté cada sis mesos vinguera a rendir comptes a Les Corts. Crec que ho hauria de fer. Ens hauria de parlar d'execució pressupostària, de les inspeccions de centres, dels que s'han de fer cada sis mesos, dels que s'han de fer cada quatre mesos i no se fan, sobre com va el registre de família...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor García. *(El president desconnecta el micròfon del diputat)*

Moltes gràcies, senyor García. *(El diputat continua parlant amb el micròfon desconnectat)*

Moltes gràcies, senyor García. *(Rient i aplaudiments)*

Sí? El Grup Popular farà la rèplica a la intervenció de la vicepresidenta.

La senyora Catalá Verdet:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire, señora vicepresidenta, yo he sido *consellera* y he tenido circunstancias complicadas. Y ha habido personas deleznable en centros públicos, en centros concertados, en centros dependientes de mi gestión. Pero nunca, digo nunca, se me hubiera ocurrido, nunca, venir aquí a relatar como usted ha relatado, dando datos con los que se puede identificar fácilmente las circunstancias, dando datos de menores, relatando unos hechos tan graves aquí para justificar mi gestión. *(Aplaudiments)*

En la vida, en la vida usted me hubiera visto así. O sea, me ha dado vergüenza este parlamento. Me parece estupendo, es su gestión, es su responsabilidad. Persiga usted cuando pasan esas cosas. Hágalo desde el rigor, la discreción y, sobre todo, sin utilizarlo políticamente. Porque usted aquí ha venido a contarnos eso para salvarse usted. *(Aplaudiments)* Para salvarse usted.

Y le voy a decir una cosa muy clara. Y ¿sabe por qué para salvarse usted? Porque usted tiene dos situaciones, dos situaciones. En una ha actuado y nos ha narrado todos los hechos. ¿Y en la otra, señora Oltra? ¿Hay alguna cuestión en Monteolivete que usted aquí tuviera que relatar de esa manera tan detallada? ¿Hay una cuestión de abuso, de proxenetas? ¿Hay alguna cuestión de prostitución? ¿Hay alguna cuestión y hay cuarenta niños en ese centro que depende de usted porque es público un año después de usted saberlo? *(Aplaudiments)* Le pregunto. Le pregunto.

Porque claro, si eso es así, sea usted valiente. Y lo mismo que ha hecho usted con Segorbe, lo mismo que ha hecho usted con Segorbe hágalo aquí usted con Monteolivete. Narre todo lo que sabe. Diga todo lo que ha oído, lo que ha visto, lo que le han contado. Porque usted fue a Monteolivete un día después de que la fiscalía le alertara. Y fue usted la que dijo, «yo no sé lo que ha pasado con ese expediente, con ese informe de la fiscalía» en una rueda de prensa. Fue usted la que lo dijo.

Entonces, venga aquí y sea valiente y si no, ¿sabe lo que pasa? Que al final se sabrá. Y si no sale usted a los pasillos de esta cámara después a narrar lo mismo que ha dicho de Segorbe con Monteolivete, al final se sabrá. Y todo el mundo, los que estamos aquí, sabremos que usted hoy ha utilizado el centro de Segorbe, que usted debe gestionarlo, que usted deber perseguir lo que pase, para salvarse usted. Usted, señora Oltra. *(Aplaudiments)*

Le voy a hablar de Emaús. ¿Quiere que le hable de Emaús? Le hablo de Emaús. Usted renovó el contrato de Emaús en noviembre del

año 2015. Usted. Usted, el de los 20 millones de euros de agujero. Usted. ¿Sabe por qué? Lo renovó y dice: «Nosotros, la labor de vigilancia.» ¿La labor de vigilancia? ¿Usted? ¿Pidió usted el certificado de estar al corriente de las deudas con la seguridad social y la tesorería para hacer la renovación? Nosotros no hicimos la renovación, la hizo usted en noviembre del año 2015.

Segunda cuestión. 40 niños. ¿40 niños en Monteolivete sabiendo usted lo que sabe? O sea que usted saca a todos los niños de Segorbe con la máxima diligencia y ¿qué hace usted un año con los niños de Monteolivete? Porque es un centro público. (Veus) ¿Qué hace usted? ¿Es usted tan diligente? (Aplaudiments) Claro, no, es que no encuentra sitio para 38 niños, ¿no? ¿Se lo digo yo? ¿Le digo yo dónde hay un centro público de la *conselleria* que tiene..., para mañana usted tiene sitio para 38 niños? ¿Se lo digo yo o no hace falta, señora Oltra? (Veus) ¿Se lo digo yo, señora Oltra? ¿Se lo digo yo? (Veus)

Mire, le voy a decir otra cosa. Es que no es necesario hacer todo esto, señora Oltra. No es necesario, lo sabemos todos. Mire, ¿sabe lo que dice la Sindicatura de Cuentas en el último informe que tenemos todos los que estamos aquí? La ausencia de planificación y la falta de ecuación del marco jurídico en materia de protección a la infancia son un reflejo de la ausencia del necesario liderazgo...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Catalá Verdet:

Ya lo sé, señor presidente, me quedan trece segundos.

...de la administración autonómica en materia de protección a la infancia y adolescencia, que conduce hacia una peligrosa deriva a la que la organización y desarrollo del sistema pueda ser desajustado y no dar respuesta a las necesidades cambiantes de los centros de menores. No me ha contestado usted a las preguntas que le he hecho. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Vicepresidenta del Consell. Finalitzarem esta compareixença.

Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Senyor García, li agraiïsc la referència bíblica a la humilitat. La buscaré. En tot cas jo ja li he explicat, tot el que vosté m'ha preguntat li ho he explicat en la primera intervenció. I per

què Penyeta Roja se traslladen ara als xiquets? Doncs se traslladen als xiquets perquè estan les famílies ja formades per a poder passar a família. Ni més, ni menys. I és que tot tenia un procés. I per això se poden traslladar ara els xiquets. De totes maneres seguirem treballant en els temes de prevenció, etcètera, perquè jo sé que vosté fa una oposició lleial i a més sé que té un sentiment humà en estes coses.

Gràcies també a la senyora Mínguez per haver mostrat humanitat en esta qüestió.

Sincerament, vostés no deixen mai de sorprendre'm, no? La veritat és que això està bé perquè així, escolte, una no se fa major. Perquè si és capaç de sorprendre's, doncs... Perquè, realment vostés de veres segueixen mantenint..., després de tot este relat? D'este relat que l'han provocat vostés dient que ací s'estava mentint, dient que se traslladaven els xiquets perquè era una congregació religiosa a la qual li teníem mania. De veres que encara mantenen ací esta actitud, en compte de fer el que fan els grups normals que és dir: «Anem a fer pinya, anem a vore si posem en la visibilitat la qüestió de la vulnerabilitat dels menors.»? Que és del que es tracta.

Perquè vosté ha reaccionat com jo he dit al principi. Tots reaccionem des de la negació davant d'una qüestió així. Però vostés, a més, han reaccionat agressivament, com normalment és habitual, no? I com a més ho han fet durant estos dies per xarxes socials. Jo m'he hagut de llegir que..., pel senyor Barrachina, que ha sigut molt actiu estos dies, «el delito del colegio es que es religioso y el nacionalismo acaba con lo que tenga que ver con la iglesia, castellano o tradiciones españolas». Això ho ha escrit el senyor Barrachina.

Què més ha escrit el senyor Barrachina? «Si hubieses visitado un solo minuto el colegio de Segorbe que has cerrado, como hemos hecho los demás, no habrías cometido esta injusticia.» ¿Qué más ha dicho? (Veus) «Ha perdido los papeles, con sus mentiras...»

El senyor president:

Senyories.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Jo, el de Monteolivete ja li ho he explicat. (Rialles) Absolutament. Però si allò de la corrupció de menors li ho he dit jo, ací. Ací, ací, en la trona, però vostés no escolten. Si és que, jo el que li he dit és que els *desconxats* de l'ànima són pitjors que els *desconxats* del terra. I que Monteolivete se reforça la vigilància policial, ja n'hi ha una persona detinguda. Però quan se decidix definitivament el trasllat urgent, és perquè la ubicació no és correcta. Perquè una conxa se pot canviar. Una escltxa en l'ànima se queda per a tota la vida.

Però vaig al que anava. «Ha perdido los papeles con sus mentiras y ha quedado claro que no sabe gestionar.» Este és el mantra que vostés repetixen. «Recomendable artículo –este és de vosté, senyora Catalá– “El supremo interés de sí misma y de su ostentosa incapacidad.” Vostés m'han dit tot açò. Vostés han sentit tot el relat. Tenen tots els papers. I de veres que segueixen intentant tapar el què? El què volen tapar ja? Qui ha

de demanar perdó? Per què en comptes de posar-se amb les xiquets s'han posat amb el presumpte agressor? Per què? Esta és una pregunta que jo m'he fet des del principi. Per què s'han posat amb el presumpte abusador? *(Protestes)*

El senyor president:

Senyories, demane silenci.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Jo els ho diré. *(Veus)*

El senyor president:

Senyories.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

No, no.

El senyor president:

No està vosté en l'ús de la paraula. *(Veus)*

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Mire. Mire, és que no és una qüestió d'insultar. Quan n'hi ha un abús, *(protestes)* quan n'hi ha un abús...

El senyor president:

Senyories, demane silenci.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...o s'està amb la víctima o s'està amb l'agressor. *(Protestes)*
¡No cabe entremedio! *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Silenci, senyories.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

«Sinvergüenza» m'està dient vosté? *(Veus)* Ah! Bé, doncs mire, jo crec que ja tinc una teoria de per què vostés s'han situat on

s'han situat. És possible que el senyor Barrachina estiga tan actiu perquè va ser company de corporació en l'Ajuntament de Sogorb?

El senyor president:

Senyoria.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

¿Del senyor Francisco, presunto agresor sexual? ¿Es possible que la raó siga que compartien també grup municipal? *(Protestes)* A la millor eixa és la *(inintel·ligible)* ... *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, continuem amb el treball. Senyora Bonig, per a què demana vosté la paraula?

La senyora Bonig Trigueros:

(Inoïble) ... del grupo. Ante las afirmaciones de la señora vicepresidenta del gobierno.

El senyor president:

Quines afirmacions?

La senyora Bonig Trigueros:

Que nos ha comparado con los maltratadores y ponernos al lado de los maltratadores. *(Protestes)* Sí, señora vicepresidenta. *(Se senten veus que diuen: «Sí, sí, sí.»)* Ya está bien.

El senyor president:

Senyories.

Vosté ho interpreta així, jo li done un minut perquè vosté en el 69.3...

La senyora Bonig Trigueros:

Mire, señora vicepresidenta, para ejercer el poder, aparte de ganar lo que usted no lo ha ganado hay que tener legitimidad. Nunca, jamás en este parlamento un vicepresidente del gobierno se ha comportado de forma tan mezquina como usted. *(Aplaudiments)* A lo mejor los presuntos delincuentes...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Bonig Trigueros:

...están en su gobierno. Este grupo estará siempre...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Bonig Trigueros:

...a favor de los menores y de la persecución. Déjeme, señor presidente, por favor. Que nos están insultando día tras día...

El senyor president:

Vaja vosté a l'al·lusió.

La senyora Bonig Trigueros:

...y no lo pienso consentir ante las gravedades. Estaremos siempre al lado. Pero como le ha dicho mi compañera María José Catalá, se exige prudencia y silencio. Usted aquí ha dado datos de gente que se puede identificar y espero que eso lo pueda mantener. Sigue sin contestar qué está haciendo en Monteolivete, que es su responsabilidad y que no ha relatado, como lo ha relatado en Segorbe, y sí que existe en la fiscalía y pronto lo sabrá como lo sabe usted y lo sabrá todo el pueblo valenciano. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Gràcies, senyora Bonig.

Compareixença del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez, per a informar sobre el projecte de decret d'oficina de drets lingüístics, sol·licitada pel Grup Parlamentari Popular (RE número 58.787)

El senyor president:

Senyories, continuem el nostre treball. Continuem amb el tercer punt de l'ordre del dia que és la compareixença del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esports per a explicar l'esborrany del decret pel qual es crea l'oficina de drets lingüístics.

Té la paraula l'honorable conseller Vicent Marzà. *(Protestes)*

Senyories, senyories, senyories. *(Se senten crits)* Les qüestions que se tinguen que se substanciar, fora de l'hemicicle que se substancien. Té en estos moments la paraula l'honorable conseller. *(Veus)* L'honorable conseller té la paraula.

Senyories, demane silenci i respecte per escoltar esta compareixença que han sol·licitat dos grups parlamentaris.

Senyor conseller, li demane disculpes. Té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esports:

Gràcies.

Gràcies, senyor president.

El cert és que serà complicat recobrar també i parlar d'altres qüestions. Però anem allà.

Comparec davant del Ple d'estes Corts a petició de dos grups parlamentaris, el Grup Parlamentari Popular i el Grup Parlamentari Ciudadanos, per a explicar l'esborrany de decret de la creació de l'oficina de drets lingüístics. Un esborrany. Un esborrany de decret pel qual em fan comparéixer.

L'article 7 de l'Estatut d'autonomia reconeix el dret dels valencians i les valencianes, de tots els valencians i les valencianes, a conèixer i a usar el valencià i el dret a no ser discriminats pel fet d'usar la nostra llengua. Al mateix temps, la Generalitat valenciana ens diu, en el mateix estatut, que garantirà l'ús normal i oficial de les dos llengües oficials adoptant les mesures oportunes, les que facen falta, per tal d'assegurar el seu coneixement i el seu ús.

Així mateix, en la Llei d'ús i ensenyament del valencià, la llei que una part de la bancada de la dreta no va votar perquè deia que anava a suposar l'extermini del castellà i que ara demanen que continue, consagra el principi de no-discriminació lingüística, atribuïnt a l'administració la responsabilitat d'adoptar les mesures que calguen per a impedir-ho. I estableix que al nostre territori tots els ciutadans tenen el dret d'adreçar-se i relacionar-se en valencià amb La Generalitat, amb les entitats locals, amb els altres ens públics, així com amb l'administració de justícia. Però, malauradament, aquesta oficialitat formal, aquesta oficialitat legal no es correspon en absolut amb la realitat. És evident que patim i que partim d'una situació de desigualtat i que el valencià es troba al nostre territori en una situació d'inferioritat en molts àmbits.

D'una banda, i durant molts anys, durant molts anys, no s'ha normalitzat ni s'ha garantit el seu ús en les diferents relacions amb l'administració i en la pràctica administrativa general, és a dir, no s'ha pogut garantir eixe ús i no s'ha volgut garantir eixe ús, no s'ha normalitzat ni s'ha garantit el seu ensenyament, i no és una llengua suficientment present tampoc als mitjans de comunicació. Per tant, no s'ha estat complint amb eixos manaments legals. I tot això fa que el seu ús no haja estat o no haja pogut ser habitual i normal, tal i com es demanda en estes legislacions que els he repassat.

I el que també és evident és que un dels partits que demana aquesta compareixença no ha fet res per complir l'article 7 de l'Estatut d'autonomia ni de la Llei d'ús i ensenyament en tots estos anys de govern. De fet, com totes i tots saben, són malauradament habituals i –repetisc–, habituals, les mostres de discriminació i també d'hostilitat, encara que a voltes els sembla que no, que molts valencians i valencianes hem patit –ací n'hi ha alguns i algunes d'elles– i hem d'exigir respecte al dret a usar la nostra llengua. Perquè no fa massa temps, també ací, a estes mateixes Corts vam estar escoltant i vam estar debatent al voltant d'un cas concret.

Doncs, bé, tot açò no ho diu un conseller o consellera, en este cas no ho dic jo; tampoc ho diu un membre d'un dels equips dels diputats o diputades que sostenen al govern sinó és que ho diu el Consell d'Europa. El Consell d'Europa, a l'últim informe sobre el compliment d'Espanya a la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries diu i posa de manifest els incompliments reiterats per part del Govern d'Espanya, d'una carta que va ratificar el mateix Govern d'Espanya i que hauria d'implicar un compromís per les autoritats; de fet, diu, entre algunes de les seues frases, diu: «Public services under the competence of the State suffer from similar deficiencies, especially those that provide services nationwide. There is a need for a coherent and systematic policy, and a strategic approach to services in the minority language.» I moltíssimes coses més; entre altres, li recorda al Govern d'Espanya diferents qüestions.

La primera, la necessitat que els poders públics garantisquen l'ús de les llengües cooficials en els àmbits fonamentals, com per exemple en l'administració de la justícia –ho diu l'informe del Consell d'Europa–, la sanitat, l'educació, o als mitjans de comunicació, i li ho diu al Govern d'Espanya.

La comissió d'experts del Consell d'Europa, no jo, demana a les autoritats que prenguen mesures enèrgiques per a promoure la visibilitat de totes les llengües, de totes les llengües minoritàries, mitjançant l'ensenyament i els mitjans de comunicació. Li diu també al Govern d'Espanya –i això és especialment rellevant– que és necessària la revisió del personal de l'administració i els seus processos de selecció per tal de garantir de l'administració de l'estat, per tal de garantir que el personal destinat en comunitats autònomes que tenen llengua pròpia tinga un coneixement pràctic de les llengües pròpies. Això ho diu el Consell d'Europa. Per tant, el Consell d'Europa li està dient alguna cosa tan radical com que n'hi haja competència lingüística en la funció pública. I també diu l'informe que és necessària la presència de totes les llengües oficials als serveis públics de l'estat, en tots els serveis públics de l'estat.

Per tant, l'informe posa en evidència que, efectivament, per part del Govern d'Espanya no s'estan complint els compromisos de la Carta europea de llengües regionals i minoritàries i que no n'hi ha garanties suficients.

Torne a repetir, ho diu el Consell d'Europa, no ho dic jo, i no és per a menys perquè eixa deixadesa, eixa falta de sensibilitat cap a les llengües l'hem patida i s'ha posat en evidència en massa ocasions al nostre territori en els anys de govern també del Partit Popular ací, al nostre territori, deixadesa i menyspreu per part del govern de l'estat que incomplix una normativa que ells mateixos han signat, i deixadesa i menyspreu per part dels que fins ara havien estat governant ací.

I tot açò que diu l'informe es fa també palés en les queixes reflectides als informes del Defensor del Poble, del Síndic de Greuges i diferents associacions cíviques, algunes de les quals estan ací i que gràcies a les quals hem pogut conèixer eixos casos. Anem a vore algun dels casos, alguns exemples de queixes.

Entenc, perquè s'ha dit en moltes ocasions i he pogut llegir-ho en premsa, que algú ha dit que són «casos aislados», igual fins i tot algú es pensa que són «pequeños hilitos de plastilina», però posaré alguns exemples perquè quede ben clar que no són precisament casos aïllats.

Un usuari de l'Hospital Nou d'Octubre és discriminat en parlar –vaig a dir només dels casos de l'any 2016, alguns dels casos del 2016–, un usuari de l'Hospital Nou d'Octubre és discriminat per parlar valencià en la unitat de traumatologia, i el metge va rebutjar atendre el pacient en el moment que es va adreçar a ell en valencià, i li va dir que buscara un altre metge.

El jutjat de Primera Instància número 2 de Benidorm notificava a una persona que havia interposat una demanda en valencià que més valia que se la traduïra ell abans que el jutjat es pronunciara sobre la seua admissió. Un cas molt similar es produeix també al Jutjat de Primera Instància i Instrucció número 1 de Sagunt.

A l'agost de 2016, un usuari denuncia que no l'han volgut atendre a la taquilla de l'estació de Renfe de Benicarló perquè parlava en valencià.

També, a l'agost, uns clients d'un hotel dels Poblets denuncien haver sigut expulsats de l'hotel per parlar valencià.

També –continuem a l'agost–, un funcionari de l'Ajuntament d'Elda es nega a atendre un regidor al·legant que és castellà i que no té cap obligació de conèixer el valencià.

També, a l'agost, el govern de Calp, format pel Partit Popular, Gent per Calp i Alternativa Popular de Calpe, dos escissions també del Partit Popular, ha fet desaparèixer el valencià de la nova cartelleria i senyalització municipal. Supose que el senyor Moragues ja li haurà demanat que han d'estar com a mínim en bilingüe, estic segur que no ho haurà fet.

A setembre de 2016, l'escriptor Josep Lozano i una familiar seua denuncien públicament que se'ls va negar l'atenció per adreçar-se en valencià a l'oficina de la seguretat social de Dénia. Continuem, ¿eh?

Diversos usuaris es queixen que la majoria de les federacions i clubs esportius valencians continuen sense emprar el valencià a les seues xarxes web i que no poden utilitzar-lo amb elles.

O el cas que vostés coneixen bé –i que vam debatre ací– sobre el regidor de l'Ajuntament de Gata de Gorgos, a qui agraiïsc que ens haja volgut acompanyar, a qui dos guàrdies civils li van reprimir que es dirigira a ells en valencià i li exigiren que els parlara en castellà perquè la Constitució no els obligava a entendre'l i, a més a més, li van obrir una nota interna per aquest incident.

Per cert, quan al seu torn diguen –com han dit en algunes al·legacions que han presentat a este esborrany de

decret– que tot açò és mentira i que l'hostilitat ens la inventem nosaltres, m'agradaria que li ho diguen a Consol, a Miquel, o a Jaume, que ens acompanyen avui ací també.

Això per no fer la llista de tots els greuges que n'hi ha hagut. He dit alguns dels exemples.

I també hem sofert els valencianoparlants altres greuges directament des de les mateixes institucions de l'autogovern en els anys anteriors, en els anys en què governava l'anterior govern. Per exemple, en retalles en l'educació dels últims anys en l'anterior legislatura, cent cinquanta unitats d'ensenyament en valencià van desaparèixer, i el centre de Castelló per exemple no tenia oferta d'ensenyament en valencià.

Doncs, bé, davant d'aquesta vulnerabilitat, d'esta mancança de garanties i este tracte desigual naix la necessitat de fer una oficina de drets lingüístics –tant senzill com això– amb la voluntat que un òrgan de caràcter institucional, especialitzat en l'atenció als casos de discriminació en matèria lingüística, pugua servir de canal per a detectar les situacions de greuge o discriminació i per a impulsar les mesures que puguen revertir eixes situacions contribuint a adornar normalitat a l'ús de la nostra llengua com a llengua oficial i que està fonamentada també jurídicament.

Com saben –hui he tingut ocasió d'explicar-ho ací i ja en alguna ocasió–, este govern ha treballat ja molt i des del primer moment per tal de garantir que els drets lingüístics dels valencians i les valencianes puguen ser efectius; de fet, vam crear la Direcció General de Política Lingüística.

Durant molt anys s'ha parlat molt de llengua i normalment doncs es feia pel partit que estava abans en el govern quan s'apropaven eleccions, però l'únic territori de l'estat amb llengua pròpia que no tenia una direcció general i que estava governat pel Partit Popular era el govern valencià, i ho vam fer –que com a direcció general no existia i ho saben–, i ho vam fer planificant i impulsant les mesures necessàries per tal de normalitzar l'ús del valencià i per garantir els drets lingüístics dels valencians i les valencianes.

Vam començar a treballar dins de casa, vam crear una comissió interdepartamental per a l'ús del valencià mitjançant la qual hem coordinat diferents mesures de caràcter transversal i de política de planificació lingüística de les conselleries, dels organismes preparant l'administració; hem fet el decret d'usos institucionals i administratius de les llengües en l'administració de La Generalitat, que es va publicar just aquesta setmana i que entrarà en vigor el 23 de novembre, a l'aniversari dels trenta-quatre anys de l'aprovació de la llei i ús, trenta-quatre anys, després d'haver-se aprovat i que es deia en la mateixa llei d'ús que s'ha de desplegar i que s'havia de garantir l'ús normal del valencià en tots els àmbits; i hem posat en marxa un pla d'acompanyament lingüístic, acompanyament –recalque la paraula– per als empleats públics, que vam presentar ahir mateix, i que té per objecte formar i acompanyar als funcionaris de La Generalitat en l'aplicació del decret.

A més a més, ja els vaig dir ací fa unes setmanes que havíem manifestat al delegat del govern la necessitat d'adoptar mesures urgents en l'administració de l'estat –com diu el Consell d'Europa– al nostre territori, després d'aquells fets que va patir el regidor Jaume Monfort.

Com aquesta cambra sap, la conselleria, a través de la Direcció General de Política Lingüística i Gestió de Multilingüisme, ens vam oferir per a col·laborar en la formació dels cossos de seguretat de l'estat i també del conjunt de l'administració de l'estat present al nostre territori, i després de mesos sense resposta per part del delegat del govern ara ja la tenim, ja tenim resposta a eixe oferiment. I ¿saben quina és? Que els cursos són massa cars, que li pareixen massa cars eixos cursos. ¡Quina casualitat! En canvi, no els preocupa el preu per exemple dels canvis dels noms de carrers a Alacant perquè tornen a tindre noms de carrers franquistes, això no els preocupa quan és alguna d'estes qüestions, ¿no? ¡Quines ironies de la vida, que els sembla cara la formació en llengües i barata la desmemòria!

Doncs, bé, com que ni el Govern d'Espanya ni el seu delegat han fet cap pas endavant, mostrant una vegada més quina és la seua preocupació real i quina és la seua sensibilitat real, ho farem nosaltres. Així que, puc anunciar que el Consell finançarà la formació lingüística dels policies, de les forces i els cossos de seguretat de l'estat al nostre territori, oferirem, i ho farem nosaltres i la pagarem nosaltres mitjançant l'Agència Valenciana de Seguretat i la seua escola de formació, i podran optar també a eixos cursos finançats per La Generalitat ja que n'hi ha a qui li pareix car.

Ara, després, vostés vinguen i tornen a dir ací que són molt sensibles pel valencià i que volen fer tot això que no han fet en tants anys i que, a més a més, quan se'ls ha manifestat l'oportunitat no han volgut ni fer-ho. Els fets –com déiem– els poden delatar, poden dir si volen o no volen, o si realment van a moure algun dit. De moment, els fets diuen que no.

De totes estes mesures en les que estem treballant, una més és la creació de l'oficina de drets lingüístics. Volem que l'oficina pose a disposició dels ciutadans un mecanisme per a resoldre les seues demandes d'una manera àgil, que puguen anar a algun lloc on els puguen atendre, que es puguen sentir acompanyats per l'administració, que tinga un paper fonamental de mediador entre la part reclamant i la part on s'ha originat els greuges lingüístics, oferint al mateix temps a les institucions i a la resta de persones físiques, és a dir, al conjunt de persones implicades suport i els recursos adequats per a evitar i pal·liar aquestes situacions, és a dir, acompanyar també a aquells que han incomplert per tal que puguen donar solució i siguen conscients d'eixa situació de discriminació pel que fa als drets lingüístics, i unes funcions determinades. ¿Quines seran?

Atendre les reclamacions sobre les vulneracions de drets lingüístics i els suggeriments que presente la ciutadania; atendre les consultes que els ciutadans formulen respecte a drets lingüístics i a la normativa que els empara; sensibilitzar a la societat valenciana sobre els drets lingüístics i la necessitat de garantir-los; arbitrar els mecanismes de col·laboració amb la resta d'òrgans de La Generalitat i amb la resta d'administracions i entitats per tal de promoure i assegurar el respecte dels drets lingüístics; i oferir –com deia abans– assessorament i recursos també a les empreses i entitats que són objecte de reclamació, és a dir, acompanyar a aquells que també són objecte de reclamació per a fomentar el seu àmbit d'ús i que tinguen, també senten l'acompanyament per a millorar les seues pràctiques.

I per a complir les seues funcions l'oficina podrà actuar de dos maneres: d'ofici, quan considere que determinats fets vulnereu els drets lingüístics, la ciutadania; i a instància de

qualsevol persona física o jurídica que presente una reclamació, un suggeriment o una consulta, un procediment –com deia abans–, un procediment de tramitació quan es presente davant de l'oficina una suggerència o una reclamació.

És a dir, l'oficina donarà trasllat d'ella a l'òrgan administratiu, a l'entitat privada corresponent per tal que es puga esmenar eixa vulneració i corregir la situació que genera la discriminació, l'oficina comunicarà a la persona afectada la resposta de l'òrgan de l'entitat i, en el seu cas, les mesures adoptes per tal de rectificar eixa situació, corregir els defectes i per a implantar les iniciatives de millora suggerides i, a més a més, l'oficina de drets lingüístics presentarà un informe anual al Consell i a Les Corts en relació amb les reclamacions, les consultes i els suggeriments que s'han tramitat, i promourà la creació d'equips de treball per a impulsar mesures i elaborar plans de millora quan es detecten mancances o reiteracions dels incompliments en normativa de drets lingüístics.

Bé, crec que he explicat en què consistirà l'oficina i per què era necessària davant d'eixos incompliments, davant del mateix informe del Consell d'Europa.

I, miren, a mi m'agradaria llançar una reflexió per acabar este primer torn, i és que n'hi havia qui no veia necessari o s'oposava al divorci, i després van ser els primers en utilitzar-lo, que els drets de les dones a decidir sobre el cos no s'havia de fer o el matrimoni entre persones del mateix sexe, van ser vostés també l'únic grup parlamentari que es va..., que no va votar a favor de la llei *trans* i, com no podia ser d'una altra manera, s'oposen també que puguem garantir els drets lingüístics que el govern vol garantir als valencians i valencianes, a tots els valencians i valencianes.

I el que pense que no s'estan adonant és que darrere de tots estos drets, dels que també s'oposaven fa temps i els que s'oposen ara, com els drets lingüístics, n'hi ha persones que estan diàriament patint eixe greuge, i que han tingut situacions de discriminació i, per tant, que estem intentar garantir els seus drets.

I, sincerament, jo tinc la confiança, i així ho pense, que igual que no volien la Constitució i ara són més constitucionalistes que ningú, o no volien el divorci i ara l'aprofiten, no volien el matrimoni homosexual, o no volien la Llei d'ús i ensenyament del valencià i ara diuen que és intocable, tinc l'esperança que facen en això el mateix. Perquè recorden que els drets que volem garantir són els drets de tots els ciutadans, també els dels seus votants.

Gràcies. (Aplaudiments)

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor conseller.

És el torn ara dels grups parlamentaris sol·licitants per a fixar les seues posicions. I, en primer lloc, intervindrà el

Grup Parlamentari Ciudadanos, la seua diputada senyora Mercedes Ventura, durant huit minuts.

La senyora Ventura Campos:

Bon dia, senyor Marzá.

En primer lloc, voldria preguntar-li si en aquest decret vosté llança un titular. A mi..., el vaig llegir i llançava un titular. Llançava el següent titular: volia dir a la resta d'Espanya que els valencians i les valencianes som intolerants a la nostra llengua autòctona i la vulnerem. I per aquesta raó vosté vol crear una oficina de drets lingüístics per a fiscalitzar aquesta vulneració i discriminació. ¿És això el que ens està dient en aquest decret? ¿És això?

Amb aquest projecte de decret vosté ens està llançant, com bé li he dit, aquest titular, ¿no? I vull confessar-li que, quan vaig conèixer aquesta publicació d'aquest esborrany, me vaig alertar. Me vaig alertar i vaig voler conèixer quina era la situació, quina era la realitat.

Volia conèixer quantes denúncies o queixes existien sobre la vulneració dels drets lingüístics i la discriminació del valencià, perquè entenia que era un tema..., era un tema intranscendent i era molt important, perquè si vosté prenia aquesta mesura, hauria de ser una situació d'un gran calat.

Però, ¿vosté sap el que vaig trobar? ¿Sap després d'aquesta alarma la informació que vaig..., poder tindre? Doncs vaig trobar que el Síndic de Greuges havia registrat 82 queixes formulades en matèria de vulneració dels drets lingüístics l'últim any, equivalent a un 0,58% de la totalitat de queixes que rep, enfront a les 5.259 queixes que han rebut en matèria educativa. En matèria educativa, que seria un 37,17%, que he de dir-li que la seua conselleria és la primera en tindre més queixes en tota la comunitat de totes les conselleries.

Indicar-li que, encara que és un percentatge que és molt reduït, que no arriba a l'1%, cal treballar, cosa que sí estem del vostre costat que cal treballar perquè no se produïska cap tipus de discriminació per parlar una o altra llengua, i que s'han posar mecanismes per a eradicar qualsevol tipus de vulneració dels drets lingüístics, tant en castellà com en valencià.

No obstant, senyor Marzá, li agrairia que no faça de l'excepció una norma, ¿no?, sobretot quan n'hi han problemes més greus que el Consell encara no ha solucionat.

Per altra banda, m'agradaria conèixer si ha donat vosté resposta a les més de cinc mil queixes que tenen en el Síndic de Greuges. ¿Vosté ha respost els valencians i les valencianes? ¿Ha respost en matèria educativa? Li recorde que la seua conselleria està en el primer lloc en el rànquing de les queixes que li han arribat al Síndic de Greuges.

Senyor Marzá, en les seues polítiques, ¿sap a qui me recorda? Me recorda Galileo Galilei, perquè metafòricament pensa que tots els problemes de la Comunitat Valenciana giren al voltant de la nostra llengua, del valencià. I aquest és un problema històric. És un problema que ja, com vosté ha vist, se va regular fa trenta-quatre anys i se va generar un

Estatut d'autonomia on se ficava quins eren els nostres drets. Aleshores, pareix que això encara no estiga superat, perquè, cada vegada que se pot, tant el Partit Popular com el govern del botànic, trauen a la palestra la llengua, i crec que això és separar els valencians. Aquesta no és la manera de construir una societat unida, sinó és la via del separatisme, l'enfrontament i ressuscitar els vells fantasmes.

I, ara, amb aquesta oficina, pretenen fiscalitzar qualsevol problema que tinga un castellanoparlant amb un valencianoparlant amb l'ús del valencià. ¿A l'inrevés també serà, senyor Marzá? Si n'hi ha un castellà que tinga un problema o que se vulneren els seus drets com a castellanoparlant, ¿també se defensarà aquesta mesura? Perquè li recorde que l'Estatut d'autonomia, en el seu article sisé, s'indica que les dues llengües són les oficials, tant el castellà com el valencià, i que ningú no podrà ser discriminat per raó de la seua llengua, siga la llengua que siga.

Entenc que vosté vetlarà pels drets de tots els valencians i totes les valencianes, així com el bon ús de les llengües cooficials. ¿És així, senyor Marzá? Li faig aquestes preguntes i sóc tan incisiva, perquè en la seua exposició de motius només parla del valencià, i li recorde que les dues llengües conviuen en la nostra comunitat, en el nostre territori, i no es pot imposar una superioritat d'una llengua sobre altra, sinó que cal vetlar perquè totes dues puguin conviure en el mateix territori en harmonia. Perquè les dos llengües enriqueixen, com vosté sap, la comunitat i que no fa falta un enfrontament de les dues, ja que formen part de la nostra cultura, encara que vosté en moltes ocasions li moleste la llengua de Cervantes, però li recorde que també aquesta llengua pertany a la nostra comunitat.

No obstant, també he de dir-li que aplaudisc que vosté defenga la nostra llengua autòctona, perquè està contribuint a donar compliment a l'Estatut d'autonomia, i en el seu article sisé, sobre el dret de conèixer la llengua pròpia i usar-la, i rebre-la..., i rebre ensenyament del valencià. Però cal diferenciar, i ahí sí que vull remarcar, cal diferenciar: una cosa és tindre dret i altra cosa és imposar quin idioma cal parlar.

Li recorde que l'informe del Consell Jurídic Consultiu indicava que els idiomes pertanyen a les persones i no cal imposar quina llengua s'ha de relacionar amb l'administració, i menys, a nivell privat, com vosté reflectix en aquest projecte de decret.

També, en el preàmbul d'aquest esborrany del decret, s'indica que la creació d'aquesta oficina actuarà com agent dinamitzador perquè la ciutadania puga utilitzar el valencià amb plena normalitat en tots els àmbits.

La meua pregunta és: ¿hi ha algun àmbit en què estiga prohibit utilitzar la nostra llengua? Si és aixina, caldria denunciar-ho. Caldria denunciar-ho i entenc que crear una oficina no seria el mecanisme per a donar compliment a aquesta norma; seria la denúncia.

És més, l'esborrany indica que aquesta discriminació cap a les persones que s'expressen en valencià són recollides en diferents institucions. M'agradaria conèixer quines institucions. Jo li he donat dades del Síndic de Greuges, però vosté mos ha explicat un parell de casos, però m'agradaria que..., m'agradaria que me donara dades, dades, dades, números al respecte

sobre les queixes que n'hi han sobre els drets lingüístics, perquè m'agradaria també conèixer la seua realitat com a conseller i quines dades baralla per a la creació d'aquesta oficina. Si les dades de què se disposa són únicament 82 demanes, ¿no creu que es podria gestionar directament des de la Direcció General de Polítiques Lingüístiques i Gestió Multilingüe amb els tècnics que tenen?

Perquè una altra pregunta que a mi me desperta és si vosté va a destinar una partida pressupostària per a la seua creació. Entenc que no. I si va a contractar el personal per a aquesta. Jo crec que és el moment de preguntar-li si va a destinar pressupost i si va a contractar personal.

D'altra banda, també en l'article 2 i 11 s'indica que aquest decret és aplicable a les diferents administracions locals i estatals. Amb aquesta norma, com vosté sap, s'està invadint competències d'altres administracions tant a nivell local com estatal. És més, s'està suplantant la seua autonomia. En esta mida m'agradaria saber si ha fet partícips a les diferents administracions del seu decret, ¿no?, si ha dialogat amb ells o si estan conformes amb la creació d'aquesta oficina.

I un altre dubte –que me queden vint segons– que m'agradaria que me contestara és si aquesta oficina..., vosté indica en l'article 9, en el punt 2, que l'oficina de drets lingüístics, si és el cas, indicarà un expedient informatiu dels drets lingüístics d'acord amb la normativa vigent. ¿Quins criteris va a prendre..., quins criteris es tindran en compte per a saber si s'està vulnerant o no s'està vulnerant...

(Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català)

El senyor president:

Moltes gràcies, diputada.

La senyora Ventura Campos:

...la nostra llengua?

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Ara, per a fixar posició, en nom del Grup Popular, sobre esta compareixença té la paraula la il·lustre diputada Maria José Ferrer San Segundo.

La senyora Ferrer San Segundo:

Buenos días, señor *conseller*.

Hemos venido a hablar del proyecto, sometido a información pública, de oficina lingüística, pero, como se ha referido

a otras cuestiones del Partido Popular, solo diré dos cosas: sí que había director general de política lingüística en el último Consell, directora, mi compañera Beatriz Gascó. No es verdad lo que ha dicho. Y, en segundo lugar, dice que no se ha hecho nada. Mire... Dejar..., por favor. No me dejan hablar.

El senyor president:

Senyories, demane silenci i respecte a l'oradora que està en l'ús de la paraula.

La senyora Ferrer San Segundo:

Dice que no se ha hecho nada en todo este tiempo. Mire, este..., este es el cuadro de los alumnos que estudiaron en valenciano cuando gobernaba la izquierda: el rojito, el pequeño, 75.000; cuando terminó el PP de gobernar –por poco tiempo–, se ha multiplicado por cuatro por cien, se ha cuadruplicado, 235.000, con esa política que a usted no le gusta nada.

Pero, mire, yo quiero hablar de lo que venimos a hablar hoy. Y usted ha hecho una lectura, llamémosle..., no diré simple, pero muy poco profunda, de las dudas y las preocupaciones que este derecho..., que este decreto ha generado a la ciudadanía.

Y le pediría, por respeto a la preocupación de la gente, que contestara a algunas preguntas, porque hay veces que se olvidan... En fin, cuando pisan la alfombra del mestizaje se olvidan de su voz, y que nos conteste al parlamento y no lance balones fuera y distraiga el foco, que, señor *conseller*, le vamos conociendo.

La primera es: mire, usted habla de las personas que han sometido o han sufrido casos de discriminación por razón de lengua. *Tot el nostre respecte, tota la nostra solidaritat i, a més, hem de prendre mesures perquè això no passe res.* Pero con anomalías que hay que corregir, y tienen instrumentos, que ya lo hay, como el propio Estatut y la propia ley *d'ús* que prohíbe la discriminación por razón de lenguas.

Pero yo le pregunto: ¿cuántos casos concretos de lo que el decreto dice «hostilidad o discriminación grave» ha habido en el 2015, el 2016 y el 2017 que justifiquen, como afirma el decreto, crear esta nueva estructura?, que puede ser también una nueva agencia de colocación. Porque, mire, con esa afirmación de hostilidad, como si fuera pauta habitual del comportamiento social de los ciudadanos valencianos, supone una falta de respeto a este pueblo, que, desde luego, no nos caracterizamos ni por la agresividad, ni desde luego por..., más que nada nos caracterizamos por la convivencia pacífica. Corrijamos las anomalías, pero hablemos de cuáles son los casos concretos, si hay mecanismos para ello.

El decreto, en segundo lugar, habla de aplicación de la norma a personas físicas y jurídicas privadas. Yo le pregunto muy concretamente: ¿va a intervenir la oficina entre personas físicas dando prevalencia al derecho al que utiliza el valenciano? Si alguien va a un despacho..., a un comercio privado a trabajar o a nuestra casa a hacer una reparación, ¿podrá uno de

ellos denunciar en la oficina que el otro no le hablado en la misma lengua cooficial que él? Y, ¿será considerado prevalente el valenciano? No, yo le digo que me conteste, porque todo esto va a quedar grabado.

Mire, ¿asegura usted aquí que esta oficina se crea para defender también los derechos de los castellanohablantes, que también lo tienen? Yo quiero que usted nos lo diga.

Y una cosa muy clara: si el conflicto es entre personas físicas privadas, y una es valencianoparlante mientras la otra es castellanoparlante, ambas tienen derecho a no ser discriminadas por razón de lengua. Oiga, ¿cómo lo van a hacer? ¿Cómo puede intervenir la oficina no solo en que hablemos valenciano, sino que además lo hablemos en la forma *botánicamente* correcta, y va a proteger a todas las personas, seamos castellanohablantes o valencianoparlantes, hayan nacido donde hayan nacido o residan donde residan?

Porque, mire, ustedes hablan muchas veces en sus normas de estas zonas, y es difícil de entender..., no es tan difícil de entender que hay muchos ciudadanos que residen en zonas clasificadas como de predominio valenciano y son castellano-parlantes. Imponer la superioridad de alguna de las lenguas sobre las personas es imponer una discriminación a las personas que está prohibida por el Estatut y por la Constitución.

Mire, efectivamente el consejo jurídico le advirtió en una norma previa, ¿eh?, la de ley de usos, la norma de usos, que «els preceptes que desequilibren la paritat de la posició jurídica d'ambdós llengües oficials, els preceptes que atribuisquen una posició de prevalença o preferència del valencià sobre el castellà serien il·legals». Yo le digo, efectivamente, este decreto podría, si sigue así, ser ilegal.

Y oiga, mire, ya le dijimos que podría ser ilegal, e incluso por infracción constitucional, el decreto de plurilingüismo. Y hoy mismo, y hoy mismo el TSJ ha declarado la suspensión cautelar de la entrada en vigor del decreto de plurilingüismo. Lo dijimos aquí por activa y por pasiva, (*aplaudiments*) y con esto le va a pasar lo mismo, porque no solo infringe el estatuto. Mire es que infringe también, puede infringir también la doctrina del Tribunal Constitucional.

Porque, claro, ustedes extienden esto, y quiero que nos explique claramente cómo van a resolver los casos en donde una persona hable valenciano, otra castellano, personas privadas a las que extiende el ámbito de decreto, explíquelo, y cómo se van a posicionar en la oficina.

Pero es que también lo extiende a los comercios, a las personas jurídicas privadas, que son establecimientos privados, siguiendo la estela que en Cataluña se ha seguido con portazo a la ley de consumo de 2010. Oiga, mire, y esa ley, y esa ley ya el Tribunal Constitucional, en sentencia del año 2010, dijo en su fundamento jurídico 22 que no se puede obligar a los establecimientos privados a atender en cualquiera de las dos lenguas, solo puede ser exigible a las relaciones entre los poderes públicos y los ciudadanos. Que no se puede obligar en los ámbitos privados a imponer una de las dos lenguas. Claro, evidentemente en Cataluña no han hecho ningún caso. El Partido Popular ha tenido que pedir que se ajusten a la Constitución. Igual usted tampoco hace caso, porque, claro, como para usted la soberanía es del pueblo, tanto si es legal como si es ilegal se tiene que hacer, son

declaraciones suyas. Si en Valencia no hay independencia, sin desobediencia tampoco hay independencia, pues igual usted ni va a hacer caso al Tribunal Constitucional ni va a hacer caso al TSJ. Pero, bueno, esperemos que nuestros *consellers* cumplan la ley.

Le voy a preguntar también respecto de los establecimientos. Porque, además, yo quiero saber si van a multar, sin van a abrir expedientes sancionadores a los bares que no tengan los menús en valenciano, a quien no tenga los rótulos, las etiquetas, etcétera, exactamente como están en Cataluña. Diga sí o no.

Y otra de las cuestiones que tiene el decreto es que no establece qué tipo de conductas son vulneraciones. Oiga, ¿van a hacer algún tipo de código para que las personas físicas o jurídicas privadas sepamos qué acciones u omisiones pueden ser sancionadas y cuál va a ser la sanción y la respuesta que va a tomar ese organismo al que le dotamos el poder de comisariado lingüístico? Porque eso se llama principio de tipicidad, de seguridad jurídica y no sufrir indefensión, lo cual también protege la Constitución. ¿Cuál va a ser el coste? Oiga, ¿y por qué no cabe recurso? ¿Por qué una oficina de derechos lingüísticos..., priva de derechos y garantías a las personas, cuál es la razón para privarles del recurso?

Mire –termino ya– el decreto, el valenciano ha de ser protegido y potenciado, pero la libertad y la no-discriminación también. El decreto es un decreto ideológico y de imposición, un nuevo paso...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Ferrer San Segundo:

...en el ideario corta y pega de inmersión lingüística, que aplicado en Cataluña no ha llevado precisamente a la convivencia pacífica de lenguas, que en nuestra comunidad es la regla y no la excepción. Ésta es una tierra de respeto y libertades. Decimos «no» a las imposiciones, basta ya, libertad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Ara fixaran posició els grups que no han demanat la compareixença.

En primer lloc, la diputada del Grup Parlamentari Podemós-Podem, Cristina Cabedo, per un temps màxim de quatre minuts.

Quan vosté vullga.

La senyora Cabedo Laborda:

Gràcies.

L'Estatut d'autonomia del País Valencià defineix la llengua valenciana com a pròpia i deixa clara la cooficialitat de les llengües valenciana i castellà atorgant-li especial protecció i respecte a la recuperació del valencià.

Enguany, efectivament, farà trenta-quatre anys des de l'aprovació de la Llei d'ús i ensenyança del valencià, la llei de 1983, que a més a més preveia un període d'adaptació de tres anys, és a dir, fins a 1986, perquè el valencià fóra d'ús normal en l'organització administrativa.

Tanmateix el Partit Popular, a través de les seues dues dècades al govern, va planificar i perpetrar l'apagada demolingüística que ens va tenir a les fosques a l'hora d'avaluar l'evolució sociolingüística de la nostra llengua, fent no solament impossible aquesta normalització de la llengua valenciana, reprimida i perseguida durant tantes altres dècades, i d'ahí la necessitat en l'any 1983, estrenada la nostra autonomia, de fer nàixer una llei d'ús i ensenyança del valencià, sinó que a més ha enfrontat la població castellanoparlant, amb la valencianoparlant, creant odis i eliminant tot tipus d'empaties amb el que suposa diversitat lingüística.

Per això els percentatges de coneixement i ús social del valencià han baixat i calen mesures que des de Podem creiem positives, que el Consell ha anat implementant; com, per exemple, que La Generalitat s'ha adherit a la xarxa europea per la diversitat lingüística, també el decret pel qual es regulen usos institucionals i administratius de les llengües oficials, els 2,7 milions d'euros per a la promoció del valencià en ajuntaments, institucions i associacions, i que avui estiguen treballant en una oficina dels drets lingüístics de La Generalitat.

Crida l'atenció que de totes aquestes mesures s'haja demanat només la compareixença per aquesta última mesura. També crida l'atenció que avui hàgem escoltat mentides com, per exemple, la de la sentència del Tribunal Constitucional de l'Estatut d'autonomia, que indica que és constitucional que el consumidor s'expressi en la llengua oficial i que s'ha d'atendre el consumidor, per tant, en aquesta llengua; una altra cosa és que se li conteste en la mateixa llengua, però el Tribunal Constitucional diu que sí se l'ha d'atendre.

També crida l'atenció arguments on s'ha menysvalorat les queixes que hi ha formulades, la descontextualització d'entendre que òbviament dintre de la igualtat lingüística hi ha una llengua que no té el mateix ús normalitzat o la falta de visió que justament el fet que hi haja una oficina ajudarà que també, malauradament, augmenten les queixes, però per a la seua resolució, tenint especialment en compte que l'oficina no va a tindre capacitat sancionadora.

Sí que li voldríem preguntar al senyor Marzá, que en aquests anys d'apagada demolingüística hi ha hagut plataformes i col·lectius que han hagut de suplir aquesta tasca d'ajudar les persones valencianoparlants a poder viure, expressar-nos, estimar, comprar i fer tot el que vulguem en valencià. I voldríem saber quins mecanismes de col·laboració va a tindre l'oficina amb aquestes plataformes.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Cabedo.

Senyories, continuem amb la fixació de posició dels grups. En este cas en nom del Grup Compromís, l'il·lustre diputat Josep Nadal té la paraula.

Quan vosté vullga, senyor Nadal.

El senyor Nadal Sendra:

Bon dia.

Senyories, han passat tres segles des que les lleis del vencedors intentaren eliminar la nostra llengua apartant-la de la legalitat i dels àmbits d'usos oficials per a reduir-la com a molt a l'àmbit privat i al folklòric. La bona notícia, senyories, és que, malgrat tot, la nostra llengua està viva, recuperant àmbits d'ús, una llengua impulsada per la bondat d'un poble que cada dia està més convençut que el valencià és un patrimoni de tots i totes a nivell col·lectiu, i que a nivell individual és un dret inalienable, poder usar-la en qualsevol situació, davant de qualsevol persona o de qualsevol administració, siga la que siga.

La bona notícia, senyories, és que cada volta hi ha més valencians que, encara que no la parlen, mostren el seu respecte per la llengua valenciana i pels valencians que la parlen.

Però també és cert que ara, que s'estan recuperant àmbits d'ús, que ens trobem amb notícies freqüents de lesions i menyspreus cap a persones que exercixen el seu dret inalienable a parlar en la seua llengua en la seua terra.

Sembla que hi ha sectors de la societat que no entenen una altra llengua, una altra relació entre llengües que no siga la de la subordinació perpètua.

Hi ha sectors, com els de les forces i cossos de seguretat de l'estat en què sabem que cada dia hi ha més gent, més policies, més guàrdies civils, que mostren una actitud positiva cap a la llengua. I des d'ací els ho agraïm i els ho agraïm des del cor.

Però creguem que això, evidentment, no és suficient. És evident que estem demanant una assignatura pendent i és obligació de l'administració revertir aquesta situació coste el que coste. Perquè, senyories, una cosa està clara. Totes les persones tenim dret a parlar en la nostra llengua quan estem a la nostra terra. Però és que este dret és encara més important en situacions delicades, com, per exemple, quan estem davant d'un jutge, quan estem davant d'un metge, quan estem davant d'un policia, d'un guàrdia civil, en eixos moment que cada matís del que diem és importantíssim que el nostre interlocutor ho entenga a la primera.

Contràriament, estem creant ciutadans de segona que paguen impostos a un estat que ens retorna menyspreu.

Senyors, em dia molta gent estos dies pel carrer: si a tota una vicepresidenta de la diputació de València la policia li demana la documentació per parlar en valencià, què faran, què no farà amb un ciutadà normal, indefens.

Jo els contaré un cas, és un cas personal, els conte el cas de ma *uela* Isabel, una dona de Pego, de quasi noranta anys, que uns dies abans de morir-se es veia obligada a parlar-li al metge en una llengua que no dominava i no havia parlat mai. Per què? Perquè el metge, després d'estar deu anys vivint a Dénia, no va tindre la professionalitat d'aprendre la llengua que parlaven els seus pacients. I jo em pregunte, això que li va passar a ma *uela* Isabel, a quants iaies i iaies valencians els està passant hui en dia? (*Aplaudiments*) A quants d'ells? A quants ciutadans se'ls estan conculcant els drets més bàsics de forma tan inhumana?

Des de Compromís donem suport al nostre conseller, Vicent Marzá, en la política de recuperació...

El senyor president:

Senyoria.

El senyor Nadal Sendra:

...de la nostra llengua i dels nostres drets. L'oficina de drets lingüístics és una ferramenta necessària i segur que en serà ben útil a tots i a totes.

Senyor conseller, no defallisca, nosaltres estarem al seu costat passe el que passe. Que els néts del tio Canya tinguen ben clar que ací hi ha un govern que els defensa, que el temps de «hablen en cristiano» ha de passar a la història... (*El senyor president desconnecta el micròfon del diputat*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria. (*Aplaudiments*)

Per a fixar posició, en nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada... Senyories, demane silenci i respecte. Ara fixarà posició, en nom del seu grup, la il·lustre diputada Ana Besalduch per un temps màxim de quatre minuts.

La senyora Besalduch Besalduch:

Gràcies, president.

Senyor conseller, gràcies per eixa exposició clarificadora, del que és allò del que serà eixa oficina de drets lingüístics. I dic «clarificadora», senyor conseller, perquè ha quedat més que clar quin és el seu comés, que no és altre que l'assistència al ciutadà per a informar-los sobre quins són els drets que l'assistixen a l'hora de poder utilitzar qualsevol de les dos llengües oficials de la Comunitat Valenciana. I la possible mediació sobre qualsevol qüestió que al respecte d'eixos drets puguen sorgir entre l'administració i l'administrat, o entre eixe particular i un ens privat.

En definitiva, senyor conseller, garantir drets de la ciutadania. No sé per què alguns tenen tants de problemes.

Ho ha explicat tan claret que jo crec que ho hem entés absolutament tots els que estem a este hemicicle. Encara que vulguen fer entendre que no ho han entés. Ho han entés perfectament, però preferixen seguir utilitzant els valencians com una arma de confrontació i no com un element de cohesió.

Ja s'ha dit ací, la Llei d'ús i ensenyament del valencià, el dret a utilitzar el valencià i d'adreçar-nos a les administracions en valencià, la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, que també, i el nostre Estatut d'autonomia, que també s'ha anomenat, però que jo vull ficar una mica d'èmfasi no només en el fet que li dona l'oficialitat o la cooficialitat al valencià la llengua castellana, sinó que a més mana a La Generalitat garantir l'ús normal d'estes dues llengües oficials.

Però no és prou que això ho diga l'Estatut, perquè sí que ho diu, però tenim de regular-ho. També diu l'Estatut, per ficar un exemple gràfic, que no té res a vore amb el que estem parlant, que els ajuntaments deurien de tindre un fons de cooperació municipal, però ací fins que no ha arribat el govern del botànic, els ajuntaments han passat la mà per la paret en La Generalitat. *(Aplaudiments)* Doncs el mateix en el llengua, senyor conseller.

Per tant, esta oficina no és més, senyories, que el compliment per part d'este Consell d'este mandat estatutari, del que mana l'Estatut d'autonomia, perquè, com ja he dit, pot constar en l'Estatut que respectem i que impulsem la llengua, però podem no fer res o fer el que està fent el senyor conseller i el govern del botànic a favor de la nostra llengua.

Mire, a més a més de la creació d'esta oficina, vosté també ens ha dit –i efectivament, me l'he llegit– que s'ha publicat una normativa que regularà els usos institucionals i administratius de les llengües oficials –en plural, llengües oficials– en l'administració de La Generalitat, senyor conseller. ¿Veu com ho ha explicat vosté molt claret? Una altra cosa és el que vulguen entendre els altres.

És evident que tenim de donar un impuls al valencià i normalitzar el seu ús, respectant, per suposat, les dues llengües oficials. I és un bon començament, senyor conseller. Hem de ficar mesures, a més, perquè s'aconseguisca. I per això jo voldria que mos expliqués també eixe pla d'acompanyament lingüístic...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Besalduch Besalduch:

...al funcionariat que es ficarà en marxa per a poder assolir este mandat de La Generalitat. I també totes les mesures que des del Consell s'estan ficant en marxa perquè els ens privats puguin donar-li impuls també al valencià.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Té la paraula el conseller per a respondre a les posicions dels grups parlamentaris sobre la compareixença.

Quan vosté vullga, senyor conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

En primer lloc, donar les gràcies a la diputada del Partit Popular, perquè crec que és la primera vegada que interpel·le amb algú que no m'insulta directament per part del seu grup. Per tant, gràcies. És una manera molt amable de poder, de poder interpel·lar-se. I el cert és que n'hi han qüestions que compartim. Per tant, podem, podem parlar.

El que sí que n'hi ha és una qüestió que m'agradaria deixar ben clara. No voy a tolerar que nadie, absolutamente nadie, vuelva a decir, o lo vuelva a insinuar, que discrimino, que quiero imponer, que no me gusta el castellano, que voy contra el castellano, porque es la lengua de mis abuelos, y porque también es la mía. Así que creo que hay veces que uno se pasa de frenada, ¿eh? Y en esas cuestiones, yo creo que ya hay bastante, porque es igual de lengua mía que suya y la quiero igual que la quieren ustedes. Así que creo que deberíamos frenar un poquito también con algunas afirmaciones, ¿eh?, porque es recurrente, el mensaje es recurrente y la verdad es que llega incluso a doler, porque la quiero tanto como quiero a otras lenguas que hablo y que me expreso de forma natural y habitual, y no quiero imponer ninguna sobre otra. Y eso que quede bien claro.

Ara bé, crec que ha de quedar també ben clar, i és meridianament clar, que la que patix una situació de discriminació lingüística en este territori són els que parlen valencià en algunes ocasions, sobretot la llengua minoritzada i minoritària, en este cas, per part de les administracions. I totes les polítiques que s'han fet fins ara és el valencià. I, per tant, és evident, com diu també el mateix Estatut, que cal que vetllem una especial protecció pel valencià, per la situació en què està.

Per tant, deixen de mesclar conceptes que no tenen res a vore. A nosaltres ens agraden totes les llengües, volem totes les llengües, especialment la nostra, ¡clar que sí!, perquè és la pròpia del nostre territori, però volem que es puga garantir eixe ús i que es puga garantir de veritat en tots els àmbits d'ús. Nosaltres no anem contra ninguna altra llengua.

I, per tant, això m'agradaria deixar-ho ben clar, perquè no paren de repetir-ho. ¡Ja està bé, ja està bé que diguen coses que no són! Perquè pense que no cal insistir abonant eixe discurs.

Deien també que..., han parlat també del Consell Jurídic Consultiu, quan encara no ha arribat al Consell Jurídic Consultiu esta norma. Deu parlar d'altres normes. Per tant, també estaria bé un poquet més de correcció.

Bé. Deia jo abans que..., un grup, és el Grup Popular, que acostuma normalment a posar el focus en qüestions com si foren escàndols, com va ser en el moment de l'aprovació de la llei d'ús i ensenyament. Vaig a llegir les paraules que va dir el portaveu, en eixe cas, d'Alianza Popular. Va dir que «la aprobacion de la Llei d'ús i ensenyament del valencià va a suponer la desaparición y la masacre del castellano». Això ho va dir fa trenta-quatre anys. (*Veus*) I jo diria que no hem trobat ni una vulneració respecte als drets dels castellanoparlants.

I, per tant, si fa trenta-quatre anys vostés dien açò i alarmaven d'eixa manera, entenc que podrien anar adaptant-se i anar progressant. No cal que utilitzen sempre el mateix argument, no s'acaba el món. Són avanços. Igual que era un avanç, que ara vostés no volen ni que es toque la llei d'ús perquè diuen que ja està bé, i deien estes coses fa tants anys, jo crec que podrien actualitzar-se un poc i no utilitzar sempre el mateix argument, que és que pareix que s'acabe el món sempre. I l'únic que estem fent és avançar, l'únic que estem fent és protegir els drets.

Per cert, no m'agrada quantificar els drets. Vosté mateix ho ha dit. I moltes vegades ha dit: «Los derechos...» I el seu partit ho diu a nivell estatal també, que «los derechos no son de los territorios, son de los ciudadanos». Molt bé. Doncs ahí té uns ciutadans que se'ls han vulnerat els drets. Què hem de fer? Doncs intentar garantir-los, que l'administració els puga garantir. ¡I tant que sí, i tant que sí! I no sé si els hem de quantificar. ¿Què hem de quantificar? ¿Quanta gent? ¿82 casos? Encara que en fóra un, encara que en fóra un. Perquè no pot ser..., perquè és un dret i perquè s'ha de garantir, i perquè l'administració ha de tindre la capacitat de donar resposta a eixa ciutadania que ha d'estar protegida, perquè ho diu la pròpia legislació.

Per tant, hi han d'haver instruments suficients com per a poder arribar a protegir aquesta gent. 82 casos que estan registrats, segons vosté. Però és que..., ¿i tots aquells que no es registren perquè no existix una oficina, i tots aquells que no han pogut ser acompanyats per l'administració? Per això es crear, per a poder acompanyar, per a poder assessorar, per a poder mediar, per a poder garantir drets de la ciutadania, de tota la ciutadania. ¡Clar que sí!, de tota la ciutadania. Sí. I de la gent que parle valencià i que parle castellà. ¡Clar que sí! És per a garantir els drets de tota la ciutadania. I això queda ben clar també en el mateix decret.

Mire, aniré contestant algunes de les afirmacions que s'han anat fent, i sobretot les preguntes que han anat fent. Algunes d'elles coincidixen en les al·legacions que va fer el Partit Popular a l'esborrany de decret i, per tant, podem anar, podem anar debatent-les.

Sí que abans d'entrar a eixes al·legacions concretes, recordar una altra reflexió, que pense que hem de fer, que portem molts debats en què escoltem, especialment per alguns grups, que algunes propostes són ideològiques. (*Veus*) ¿Que vosté no té ideologia? (*Veus*) ¿Que vosté no representa un grup parlamentari amb unes propostes en base a uns pensaments? ¿Que vosté pensa que n'hi ha una veritat absoluta? Jo pense que no, no n'hi han veritats absolutes. Com que no n'hi han veritats absolutes i que n'hi han moltes veritats que han de construir una situació respecte a la realitat, això és el que venim ací a fer.

Per tant, tan ideològic és per a vosté dir..., tan ideològic és que una norma vullga garantir els drets lingüístics de la ciutadania com que algú no vullga garantir-los. Doncs debatem. Però és que no és neutral el que vosté està dient. També és ideològic. Partix d'una ideologia que va en contra de garantir els drets lingüístics del conjunt de la ciutadania.

Per tant, deixen-se estar d'emblanquinar els arguments i dir: «Açò és ideològic, el que jo dic no.» És tan ideològic com un altre, és tan ideològic com el que nosaltres diem. ¡Clar que sí! Per això estem, per a confrontar idees, per a arribar acords, perquè és això el parlamentarisme. És que un té idees diferents i les posa en pràctica, exposa les posicions i intenta arribar a acords.

Per tant, no sé on va això que tot està tan ideologitzat. Tan ideològica és una proposta com una altra. I tan legítima és una proposta com una altra. I, per tant, s'ha d'arribar als acords en base parlamentària.

Seguisc. Els arguments que preocupava..., segons deien, que si l'esborrany no s'atén a dret, que si en el Constitucional, si sobrepassa les competències, s'ha dit per ací. Evidentment, si passa tots els filtres jurídics, tant de l'advocacia com del Consell Jurídic Consultiu, estarà atenent a dret i, per tant, no n'hi haurà ninguna dificultat. I estem parlant d'unes fonamentacions..., si n'hi han fonamentacions tècniques, jurídiques que es fan, les atendrem, com s'han d'atendre en tots els sentits, com hem atés també algunes de les seues al·legacions respecte a qüestions tècniques. Qüestions que són de fonament ideològic i que són d'una visió diferent respecte a la realitat, doncs no les atenem. Vostés diuen que no és habitual. Doncs sí, sí que és habitual. Si no, no n'hi haurien tants casos.

«Que no és necessari», se'ns ha dit també ací, en al·lusió a una qüestió que ha passat moltes vegades en estes Corts, i és que sembla ser que hem de triar entre drets. ¿Quin dret vols garantir, este o l'altre? No. És que els volem tots, és que volem tots els drets, perquè volem garantir tots els drets a tota la ciutadania. Se'ns ha dit moltes vegades –i en el passat ha passat molt en anteriors governs–, si volíem..., haviem de triar entre pa o cultura. I això s'ha fet moltes vegades. Trien: pa o cultura. Volem pa i volem cultura, perquè els que ens han fet triar entre pa i cultura ens han robat el pa i ens han robat la cultura.

I, per tant, volem garantir tots els drets. O siga, no és una qüestió de si són 82, o si és una qüestió de si són 1.000 o si és una qüestió que estiga afectant una població o una altra de la ciutadania valenciana, perquè són tots els drets els que hem de garantir.

Per tant, en eixe sentit, és evident que no anem a modificar el preàmbul quan es diu que és una necessitat, perquè ja són massa casos recurrents i que ha sigut habitual que el hi hagen estes vulneracions dels drets lingüístics dels valencians i les valencianes. Per tant, això no ho atendrem, perquè pensem que és evident que ha passat. I, per tant, s'ha de donar resposta.

¿Quines sí que hem atés? Doncs aquelles que tenen a veure amb l'encaix tècnic, i que vosté també ha apuntat. No volem envair competències de ningú, i no ho anem a fer. I no volem anar més enllà de ninguna altra administració, ni volem anar

que l'oficina tinga un caràcter punible, sinó que es posa que és d'acompanyament, de mediació, de formació, de determinar on estan les problemàtiques, de dir-li a la gent: «Aquesta és la problemàtica, d'esta manera és la que la pots millorar, ací tens una persona que va a acompanyar-te.» Eixe és el sentit en què treballem.

Per tant, no estem parlant de cap comissariat lingüístic, ni de cap policia lingüística. Això no està en ningun lloc. A vostés els agrada dir estes paraules –i a la millor fa bé per al seu electorat, no ho sé–, però diria que no responen a la realitat ni estan posades en el decret. Per tant, garantirà –i ho he dit abans, ¡clar que sí!–, i vetlarà pels drets lingüístics de les dos llengües oficials. ¡Clar que sí!

Ja els he dit abans, evidentment, quina és la situació que tenim els valencianoparlants, perquè en alguna de les seues argumentacions –sembla ser– i de les seues actuacions durant els últims anys és que vostés preferixen que siguem *valencianocallants* que valencianoparlants. I això no serà, no serà, no serà perquè els valencianoparlants volem seguir sent valencianoparlants. I fer-ho en tots els àmbits d'ús i en tots els llocs amb la normalitat i amb l'acompanyament de La Generalitat.

Bé. A més a més d'això, deia que n'hi han qüestions de les al·legacions. Mire, han exposat i diem que estem sempre oberts al diàleg, com diem abans. Per tant, la confrontació que creen amb caràcter preventiu, pense que no va a ningun lloc, perquè açò té un procediment. I simplement estem parlant d'un esborrany, i el que li acceptem, com li dia abans, algunes de les seues al·legacions.

Per tant, com fem sempre, hem estudiat les seues al·legacions i hem acceptat aquelles que poden servir al text. Per exemple, vostés al·leguen en la 4, la 5 i la 10 que era necessari delimitar l'àmbit d'actuació de l'oficina respecte a altres administracions per tal de no extralimitar en les competències. Ho fem. Ja està. I, per tant, continua el procés en eixes qüestions.

Vaja per davant que la nostra intenció en cap moment és que actuara en un marc que no li corresponia. I, per tant, ha de ser actuació en un marc de col·laboració i de cooperació en les diferents administracions. Això sempre ha estat damunt. Per tant, hem aclarit el text tenint en compte les seues suggerències també. I, per tant, quedarà clar quina és la manera en què ens relacionem amb les altres administracions, també amb les entitats privades.

Evidentment que no anem a entrar, com deia vosté abans, en un comissariat o una policia en actuacions en casa pròpia d'un i anem a dir-li a ningú en quina llengua ha de parlar en la seua casa. Això no ho posa en cap lloc, ni ho posarà. No ho posa en cap lloc ni ho posarà. Vostés sempre fan soflames en eixe sentit i jo crec que, com a parlamentaris, podríem respondre també més a la realitat i no tant a la necessitat d'un determinat posicionament polític, que estaria bé, no estaria malament, en tal de ser més responsables davant la ciutadania.

Seguim. Deia que ha de ser útil per a la ciutadania. I per tant, perquè siga útil, no és en cap cas la nostra intenció de confrontar, de dividir, d'usurpar... Al revés, el que volem és seguir acompanyant i, sobretot, que la gent que haja sentit

vulnerats els seus drets puguen sentir que tenen el suport, el recolzament i el camí per part de l'administració.

No acceptem, com deia abans, la seua càrrega més demagògica, des del nostre punt de vista, i ens oposem frontalment perquè no estem d'acord amb allò que déiem abans. Han fet qüestions que per a nosaltres no estan i, per tant, continuarem endavant amb el decret, perquè hi ha vulnerabilitat, perquè hi ha nombroses deficiències lingüístiques i mostres d'hostilitat, n'hi ha. Per tant, s'han afrontar, tan senzill com això.

Probablement els agradaria més que ho silenciarem, els agradaria que ho silenciarem, però no ho anem a fer. Quan hi ha un problema no s'ha de silenciar, no s'ha de silenciar, el que s'ha de fer és afrontar-lo. I, per tant, com que he dit abans tota una sèrie de vulneracions que hi han hagut, si volen torne a explicar-ne més, perquè n'hi ha encara més, no les he llegit totes i pot vosté perfectament saber-les, les pot llegir en el *Diari de Sessions* quan he dit abans totes les que s'han fet només en 2016 i no estan totes. Per tant, té ahí tota la quantitat que hi ha. Deia que anem a fer això. I, per tant, el que no anem a permetre és que s'obvie la realitat i la situació.

No estem d'acord tampoc en el que diuen les delegacions 6 i 7 en les que falta tipicitat de conducta, el que suposen infraccions, les sancions, perquè en cap cas l'oficina té una finalitat sancionadora, ho he dit abans. No som els qui hem de sancionar, no pretenem sancionar conductes sinó advertir les possibles vulneracions i proposar les mesures per tal de facilitar els recursos, informar de les possibilitats que hi ha per a garantir els drets dels ciutadans. Per tant, eixes són les mesures. No hi ha en cap lloc una voluntat de ninguna policia.

I a mi m'agradaria que revisaren votés el traductor que utilitzen quan lligen les nostres normes. Pareix que tinguen un traductor automàtic i els ho dic de tot cor. Pareix que quan lligen formació, vostés lligen *adoctrinamiento*; quan lligen suport i col·laboració, vostés diuen *obligar*; quan lligen acompanyar, vostés diuen *perseguir*. Per tant, els recomane que canvien de traductor, que canvien de traductor, és molt senzill. (*Aplaudiments*) No passa res. Per a poder llegir directament el que escrivim i així no cal que els ho hagen de traduir o traduïsquen a un llenguatge que no té res a vore amb el que nosaltres estem utilitzant.

Seguisc. Allò que ens han proposat i ens ha paregut de sentit comú ho hem acceptat i allò en què estem d'acord i que són qüestions tècniques, aquelles que van fóra del domini que nosaltres pensem que s'ha de fer, no les hem acceptades. I ja està, perquè no s'acaba el món, perquè són qüestions que faran avançar. I perquè cada vegada que vostés van alarman la societat i alimentant fantasmes, pensem que en molts casos eixos fantasmes ja no preocupen o ja no espanten ni els seus propis votants. Però cadascú haurà de pensar-s'ho en el seu moment.

Mire, intentem donar solucions a situacions reals, solucions i instruments per a donar i garantir eixos drets. Vostés, com sempre, no esperava menys, no m'han sorprés, han gastat el nom de Catalunya, sempre ho utilitzen, sempre es posen ací damunt i resulta que sembla ser que vostés diuen que anem a copiar no sé què. A mi m'agradaria que els haguera preocupat també molt i que hagueren rebutjat tant els vots el senyor Pujol quan els donava la majoria, perquè en eixe moment

no estaven preocupats per Catalunya i resulta que en tot moment pareix ser que Catalunya va vindre ací a fer què, a saber què.

Miren, m'esperava que anaren a parlar d'un altre territori, sempre parlen del mateix. M'agradaria que parlaren de Galícia que governa el Partit Popular i que fa qüestions tan senzilles i tan normals com las que fem nosaltres també i que les fa el govern del Partit Popular. I no hi ha ningú que vaja a dir que està alarmanant la societat, ni que va a crear veges a vore quines qüestions contra la societat. De fet, m'agradaria que li digueren al delegat del govern que si vol anar perseguint a gent per posar cartells que se'n vaja a Galícia i que perseguisca a aquells que posen només cartells en gallec. Això ho fa el govern del Partit Popular i no és anar contra ningú, ni ocasionarà accidents de trànsit, supose, ¿no? I en canvi ací sembla ser que s'acaba el món quan ho fem ací. Doncs, diria que hauran de parlar amb el senyor Moragues perquè perseguisca també la gent que està allà. Nosaltres, evidentment, pensem que no s'ha de perseguir a ningú, el que s'ha de fer és ajudar que tot el món puga viure amb la seua llengua.

Pel que deia per part del Partit Socialista, deia quin és eixe pla d'acompanyament als empleats públics, com anaven a desenvolupar, quines figures hi ha per tal que tot el món puga fer, puga exercir i puga formar-se. Hem dit formar, hem dit acompanyar, hem dit mediar. Eixa és la nostra voluntat i per això hem engegat eixe pla d'acompanyament que inclou, entre altres coses, un repositori institucional, en el qual hi haurà tota la documentació per a facilitar-la als funcionaris. També una formació especialitzada per a tots els funcionaris, perquè tinguen una atenció individualitzada aquells que ho necessiten, tindran també un espai perquè el puguin acompanyar i puguin fer, puguin fer les seues atencions. També per tal d'actualitzar... *(Pausa)*

Supose que ha d'estar acostumat a interpel·lar-me i ara té ganes, però seguim, no passa res. *(Remors)* Silenci. És que si no estem en silenci no es pot parlar. Gràcies.

S'actualitza també el programa *(inintel·ligible)* ... perquè siga d'un ús molt més eficient i es tutoritza a tot el funcionari. I també a les empreses privades se'ls ajuda via subvencions que hem generat. I és que des que estem nosaltres, estem acompanyant, com déiem abans, el conjunt de la ciutadania perquè puga fer efectiu el conjunt de drets. Per això, les subvencions destinades a les entitats han augmentat un 20% respecte a l'any 2016 i això ho han aprovat vostés, ja els donem les gràcies, per a poder fer possible realment garantir els drets lingüístics dels valencians i les valencianes.

Hi ha tota una sèrie d'ajudes que es poden recollir i que veuen en els pressupostos, però sobretot el que hi ha és una voluntat ferma de garantir eixos drets. I per tal de fer-los efectius s'han de crear els instruments que són necessaris.

Mire, l'oficina de drets lingüístics no és ninguna excentricitat d'este govern. És fruit d'una necessitat, malauradament una necessitat, perquè han estat vulnerats durant molts anys els drets lingüístics de bona part de la ciutadania valenciana, una situació d'inferioritat d'una llengua respecte a una altra que vostés o alguns de vostés s'empenyen a negar. I jo els puc donar totes les xifres que vulguen, però em conforme que vostés em diguen una que ho contradiga. Entre altres coses, perquè els poders públics, ni el Govern d'Espanya, ni

els anteriors governs del Partit Popular ací s'han preocupat de corregir esta situació i ho diu la carta europea, ho diu l'informe sobre la carta europea de les llengües minoritàries, el Consell d'Europa. I, per tant, com que no tenen eixa sensibilitat i no l'han fomentat i no els han protegit, hem tingut la situació que hem tingut i eixes vulneracions que hi han hagut fins ara.

Bon exemple d'això és la inversió que feien vostés en política lingüística. No només estàvem per darrere de comunitats amb llengua pròpia governades pel PP, com la que déiem abans, la de Galícia, sinó que fins i tot estaven per darrere d'Astúries. I no, no tenien una direcció general específica de política lingüística. Per tant, ja poden dir vostés el que vullguen. No tenien una direcció general, no la tenien; direcció general de política lingüística específica no la tenien. *(Remors)* Poden anar perfectament a mirar els organigrames i ho saben perfectament, saben que... *(Remors)*

El senyor president:

Senyories, senyories...

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

...direcció general de política lingüística no la tenen, o siga que tranquils. *(Remors)*

El senyor president:

Senyories, senyories, demane silenci i respecte al conseller.

Senyories, demane silenci.

Continue vosté, senyor conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies. Molt bé.

Sóc capaç d'entendre tantes llengües que les estime totes i, per tant, tinc la capacitat de poder parlar. Això està molt bé i m'agradaria que molta més gent la tinguera i poguera ser igual de tolerant que ho sóc jo en eixe sentit.

Deia que nosaltres, per a nosaltres és essencial, és una de les coses que ens separen ideològica i políticament de vostés, clar que sí... *(Remors)* Bé, president..., jo...

El senyor president:

Senyories, demane silenci i respecte per a l'orador, en este cas el conseller d'educació.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

És evident, hem tingut un debat llarg anterior també, però jo pense que està bé que respectem els torns de paraules.

Deia que no anem a permetre cap discriminació i, per tant, anem a seguir treballant, fent política lingüística, fomentant la nostra llengua, pese a qui pese, protegint-la, garantint-la en el seu coneixement, en el seu ús, donant-li visibilitat i seguirem treballant fins que no hi haja cap persona que estiga discriminada avui ací, cap persona que estiga discriminada per usar la seua llengua en el seu territori.

Per tant, tenim la sort de ser un territori que té diverses llengües, és un tresor, ho hem dit en moltes ocasions. Doncs, a vore si és de veres que ho fem realitat i que ho posem en valor i que deixem d'utilitzar-ho per a llançar-ho uns contra els altres.

Per tant, igual que tenim l'obligació de protegir el nostre patrimoni, igual que tenim l'obligació de protegir el nostre territori, tenim l'obligació de protegir i garantir el dret dels nostres ciutadans i ciutadanes en els seus drets lingüístics. Per tant, el govern del botànic continuarà fent tot allò necessari per tal de garantir eixe dret pese a qui li pese i malgrat que no s'utilitzen ni arguments, simplement demagògia.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

S'obri ara la possibilitat de rèpliques, possibles rèpliques.

La diputada Mercedes Ventura vol usar la rèplica i està en el seu dret.

La senyora Ventura Campos:

Gràcies, president.

Señor Marzà, me alegra conocer que la lengua de Cervantes la ama igual que ama la lengua valenciana. Sinceramente me ha generado un alivio que haga usted estas manifestaciones. Y se lo digo con el corazón en la mano, porque todas las acciones que usted está realizando, todos los decretos van encaminados hacia otra línea. Solo le voy a poner un ejemplo y le voy a ser muy sincera, le voy a poner un ejemplo.

Yo sé que usted es muy respetuoso en todas las lenguas y usted lo ha comunicado aquí oralmente, voy a creer su palabra. Pero todas las acciones y todos los decretos que usted está ofreciendo, por ejemplo, si nos vamos al decreto plurilingüe, tengo que decirle que este decreto vulnera la igualdad de oportunidades para los castellanoparlantes y los valencianoparlantes. Y no es una cosa ideológica porque, como usted sabrá, hoy el TSJ de la Comunidad Valenciana ha suspendido de forma cautelar este decreto. Por lo tanto, algo tendrá que decir al respecto. Pero me ha alegrado sinceramente que

usted quiera defender ambas lenguas, las dos lenguas oficiales. Y, como usted me ha comunicado esto, sí que le invito y me alegraría que lo incluyera también en el preámbulo de su decreto.

Por otro lado, no me ha contestado a si esta oficina de derechos lingüísticos qué presupuesto, si va a tener presupuesto o no va a tener presupuesto y qué personal en un principio piensa, con cuánto personal piensa contar. Me gustaría conocerlo también.

También me gustaría conocer qué criterios va a tener en cuenta para saber si se está vulnerando o no se están vulnerando los derechos, también qué norma va a seguir. Y usted no sé si me ha contestado, pero me gustaría que me contestara en el próximo turno y que me diga si a una persona que se le vulneran sus derechos como valencianoparlante debe de denunciarlo, yo lo denunciaría, pero si se le vulneran sus derechos como castellanoparlante también lo denunciaría. ¿Usted va a tomar medidas al respecto? Como dice que habla las dos lenguas, pues quiero que me conteste a esto.

Por otro lado, también me gustaría que me contestara a qué se va a hacer, qué tipo de sanción. Porque yo leí en el periódico ABC y dice: «La Generalitat sancionará a una enfermera por no entender el valenciano y le obligará a hacer un curso.» Me gustaría, aparte de que me indicara qué criterios va a tomar según qué infracciones, qué infracciones o cómo se va a gestionar esto. ¿Se va a ofrecer recomendaciones? ¿Se va a explicar qué recursos o qué apoyos ofrecerán? O en el caso de la enfermera únicamente se va a hacer un curso de valenciano. Me gustaría también que me especificara más al respecto.

Y ya para finalizar creo que, como bien ha indicado el Partido Popular, este decreto parte de una absoluta tipicidad, porque no concreta las conductas que se consideran vulneración de derechos lingüísticos, es decir, qué criterios indican una vulneración. Y como tampoco se indica qué tipo de sanciones se va a imponer para crear un clima de seguridad a la hora de comunicarnos.

También le pido, por favor, que cuando le hablaba del TSJ le hablaba, perdón, del Consell Jurídic Consultiu, efectivamente, no le hablaba de este proyecto de decreto sino que le hablaba del uso del idioma en la administración pública. Usted sabe que hay un informe del Consell Jurídic Consultiu donde dice que los idiomas pertenecen a las personas y no a las administraciones. Efectivamente, no hablaba yo de ningún informe sobre este decreto...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Ventura Campos:

...pero sí que le agradecería, por favor, que considere todo lo que le ha dicho el Partido Popular y lo que le ha dicho el Grupo Ciudadanos.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Per a rèplica, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada Maria José Ferrer.

La senyora Ferrer San Segundo:

Señor Marzà, dice que nosotros nos referimos a Cataluña y quien se refiere a Cataluña es usted, aquí están sus declaraciones. «El conseller de educación afirma estar contento de que los catalanes puedan dar el paso. Ya llegaremos nosotros.» Oiga, habla usted de lo que dijo no sé quién hace treinta y cuatro años y no quiere usted explicar lo que dijo usted hace dos meses, dos meses antes de tomar posesión. *(Aplaudiments)* Hombre, coherencia, un poquito, un poquito, porque es que...

Y luego habla de un traductor de la realidad Marzà, el traductor es *(inintel·ligible)* ... director de política lingüística no existe. Mire, director de innovación, ordenación y política lingüística, míralo ahí, era Beatriz Gascó –ese es su traductor de la realidad, que es distorsionar–, con un presupuesto de seis millones y medio de euros solo para promoción de la lengua en el año 2015. Esa es la realidad, no la de usted, señor Marzà.

Mire, hablan ustedes del tema de la confrontación. Yo no he utilizado ningún tono de confrontación, y usted mismo lo ha dicho. Y, además, ha dicho usted que ha recogido especificaciones que hemos hecho, que ha hecho este grupo, y que eran especificaciones técnicas. Con lo cual, oiga, si ya no podemos venir aquí a decir lo que opinamos...; porque lo hemos dicho por escrito, lo que significa que nos preocupa el tema y que trabajamos por el tema.

Otra cosa es que admitamos cuestiones que sean ilegales. Ustedes ya han corregido algunas que les habían indicado. Pero, mire, es que la doctrina del Consejo Jurídico Consultivo sirve; o sea, sirve la de usos lingüísticos. Y cuando dice que tiene que haber paridad jurídica y no se puede discriminar al castellano, sirve también para ese decreto.

Y la doctrina del Tribunal Constitucional no dice eso; dice, literalmente, «solo puede ser exigible el derecho a ser atendido en cualquiera de las lenguas entre los poderes públicos y los ciudadanos», no entre las personas privadas. Eso es lo que dice.

Y si usted hace algo que es ilegal, pues, le pasará como hoy. Primero le suspenderá el TSJ el decreto y, finalmente, seguramente, lo declararán ilegal. *(Aplaudiments)* Porque lo que no puede pedirnos es que seamos ilegales. Yo no puedo venir aquí a admitir ilegalidades.

Nos habla también de demagogia. Mire, yo tampoco creo que tengamos por qué tolerar... A mí no me gusta esa palabra, «tolerar», porque creo que ser tolerantes está bien. Usted me dice que no me tolera, pues, yo sí que se lo tolero, le tolero su demagogia, la demagogia de decir que nosotros no apoyamos a las personas. No confunda. Respectem les persones, tenim solidaritat amb elles i cal prendre mesures per a millorar eixes situacions. El que hem demanat és quants casos hi ha hagut per a justificar que n'hi haja una oficina de drets lingüístics, una nova estructura, superestructura, i quant va a costar. Eixa és la pregunta. No les persones, i no confonga, per favor. *(Aplaudiments)* No confonga.

Claro, porque es que eso es muy importante. Mire, usted hablando de los derechos de las zonas... No, cuando el estamento habla..., dice, «nadie puede ser discriminado por razón de lengua», y nadie es nadie. Y eso son personas.

Y yo le vuelvo a decir que me explique cómo se hace para..., qué significa que el decreto tendrá ámbito de aplicación en personas físicas o jurídicas privadas. Eso es lo que le pregunto. Y digo que nos diga aquí, que nos diga si van a obligar a..., o si van a sancionar o van a multar a establecimientos privados por denuncias de personas jurídicas privadas. Le digo que lo haga, como lo están haciendo en Cataluña. Dígalo y conteste, no eche el balón fuera.

Diga también por qué no tienen derecho a recurrir las personas que tienen esa garantía y tienen que ser defendidos por la administración.

Y yo... Francamente, mire, *El Temps*: «Així serà l'oficina de drets lingüístics valencians.» *El Temps* dice: «La Generalitat valenciana ha posat l'accelerador de la normalització de la llengua...

El senyor president:

Senyoria...

La senyora Ferrer San Segundo:

...després de l'aprovació de la competència lingüística, el Consell ha elaborat el projecte d'oficina, de promesa oficina. Un organisme que pretén posar fi a les discriminacions del català al País Valencià.» *(Inintel·ligible)* ...

Claro, mire, disfrute del premio que le han dado como promotor de los *països* catalanes porque, francamente, se lo ha ganado.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Per a finalitzar la compareixença i el debat, té la paraula el conseller, l'honorable conseller, ara ja sí en temps limitat de quatre minuts.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, diputats i diputades.

Ja vaig dir l'altre dia que a mi el que m'agrada dels premis és donar-los, no rebre'ls. Li donarem a vosté un premi també a la gran oradora que és. *(Aplaudiments)*

Miren, ja ho hem debatut en moltes ocasions, però m'estranya, m'estranya en una persona..., i li dic, li ho agraiſc el to que ha tingut, i li ho dic, fins ara. I, de fet, per això li he dit que...

En tot cas, hem tingut en compte les seues apreciacions tècniques i estan. Per tant, no n'hi ha ninguna aparença d'il·legalitat. Tot això que vostés ens han dit i que creuen que podia ajustar-se millor, està, perquè en cap moment n'hi havia ninguna voluntat d'envair competències o anar més enllà. Per tant, està tot en l'esborrany que ara passarà al Consell Jurídic Consultiu, que tindrà el seu procés i que el Consell Jurídic Consultiu dirà també la seua.

M'ha semblat sorprenent, com a mínim, que vosté s'avance a sentències ja, directament. Sí, perquè ja estava diguent què passarà i què és el que passarà i *cómo se declarará*, després... Ja vorem, senyora. Com vosté sap perfectament, n'hi ha temps per a defensar-se. I ara estem en el procés en què hem de defensar la nostra posició perquè no la compartim. I, per tant, en tot moment, es defensarà i tan tranquils, perquè n'hi ha tota la seguretat jurídica d'haver passat pel Consell Jurídic Consultiu, a què vosté feia referència, i haver fet les adaptacions pertinents.

Per tant, si el Consell Jurídic Consultiu val per a dir que s'està atacant o no sé què, perquè no es fa cas; quan se fa cas, supose que vostés diran que és tot legal, si és que s'ha fet cas, perquè es va fer cas en el decret de plurilingüisme. Per tant, deia..., deia això.

Més enllà d'això, mire, es tracta de drets, ho he dit des d'un principi. I, per tant, com que es tracta de drets, són uns drets que no van contra ningú; són a favor de la gent, que els pot gaudir. I, per tant, hem de ser els garants d'eixe compliment.

I, per tant, en qualsevol altre país d'Europa en què hi ha una llengua oficial, estos drets estan garantits. Per tant estem, senzillament, parlant de fer passos endavant, de garantir drets, de guanyar drets per a la ciutadania, de poder-los fer efectius. D'això estem parlant.

Si pensen que no estan d'acord en això, diguen-ho. No passa res, ho poden dir, ho poden dir. Però no vinguen en excuses de perquè és el valencià, que si en són huitanta-dos o en són tres mil. Són drets de tots els ciutadans i ciutadanes, de tots.

I ja ho hem dit abans, volem garantir tots els drets dels ciutadans i valencianes, dels drets lingüístics dels ciutadans i valencianes. És un pas endavant. És un pas de progrés, de progrés en la línia que estan el conjunt de països d'Europa que tenen diferents llengües. Simplement això. I, per tant, no es neguen a l'avanç, com déiem abans. No, no es neguen als avanços i al progrés.

Per tant, aquelles qüestions que són tècniques, d'acord, mirem-les, debatem-les, ajustem-les. Aquelles qüestions que posen en dubte la necessitat de l'existència d'una oficina, no, no entrarem, perquè és un progrés per als valencians i les valencianes, perquè volem que es puguin garantir els seus drets lingüístics, perquè són exactament igual que altres drets i, com que són exactament igual que altres drets, els hem de garantir. I, per això, es crea esta oficina per a acompanyar, per a formar, per a mediar, per a ajudar perquè es puguin garantir.

Per tant, no pensen que parlar valencià és un capritx o que és com quan u porta gorra i se l'ha de llevar quan entra a

una administració. És que no és ningun capritx. És la llengua pròpia de moltíssima gent del nostre territori. I, per tant, precisament per això, li hem de garantir que puga exercir-la sense cap tipus de discriminació. Per això, una oficina de drets lingüístics. Perquè si s'haguera treballat en eixe sentit des del principi, no estaríem en les situacions que tenim ara de vulnerabilitat i de vulneracions dels drets lingüístics. Precisament per això fa falta eixa oficina. Precisament per això és un pas endavant. I, precisament per això, jo els deia que, com que és un cas en què anem a progressar i a...

El senyor president:

Conseller...

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

...posar-nos a l'altura dels països europeus que tenen diferents llengües, només els puc dir que, si no és ara, encara que siga per d'ací deu anys, ja els dic: benvinguts al progrés.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, hem finalitzat el treball d'este matí. Continuarem..., es reprendrà el ple a les cinc de la vesprada.

Es suspén el ple. *(El president colpeja amb la maceta)*

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 12 minuts)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 6 minuts)

El senyor president:

(Inoible) ... donem la benvinguda a tots els convidats que ens acompanyen en esta sessió.

Senyories, es reprén la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Preguntes

El senyor president:

Continuem amb el punt quart de l'ordre del dia, que són les preguntes de control al Consell. D'acord amb l'alteració de

l'ordre del dia, la primera pregunta és la 859, que formula la il·lustre diputada Fabiola Meco al conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball.

Té la paraula la diputada Fabiola Meco. Quan vosté vullga.

La senyora Meco Tébar:

Moltes gràcies.

Bona vesprada, senyor conseller.

El 15 de mayo de 2007 hubo una explosión que puso en peligro a los vecinos y vecinas y viandantes en la subestación de Patraix. Diez años después de la explosión, los vecinos de la Plataforma por el Cierre y de la Asociación de Vecinos Favara siguen concentrándose frente a las instalaciones para denunciar que el peligro continúa y que nada se sabe del cierre y del traslado prometido.

Esta subestación no tiene licencia municipal de actividad. Se le anuló al entender que, lejos de tratarse de una actividad inocua, era una actividad peligrosa. Perdió la señora Barberá. El 7 de enero de 2015, el TSJ de la Comunitat Valenciana ratificó y anuló la licencia por actividad peligrosa y riesgo de incendio para la ciudadanía. No le dio la razón al ayuntamiento ni a las grandes empresas. Se la dio a los vecinos.

¿Cómo es posible que todo siga igual, que no se haya hecho nada? La sentencia de 2015 debiera haber resuelto esta cuestión. Debería haber marcado el final. Esa sentencia y posteriores que hubo.

El gobierno del Partido Popular ha declarado recientemente, a preguntas del diputado Ricardo Sixto, que la continuidad de la subestación de Patraix es necesaria para mantener la calidad y seguridad del suministro en la zona, y que adicionalmente el desarrollo de la red en el entorno de Valencia capital es necesario debido a la saturación de la red de distribución y la elevada demanda observada y prevista en la zona.

El gobierno del Partido Popular, por tanto, no se plantea su cierre y traslado fuera del casco urbano, algo que en un momento dado llegó a prometer la señora Rita Barberá, pero que, como tantas cosas, incumplió. Lo sorprendente es que con la justicia de parte de la ciudadanía, lo cual no es muy frecuente, sabiendo de ese respaldo, a la pregunta de Ricardo Sixto el PP, en respuesta de 5 de abril de 2007 contestaba lo siguiente:

«No se ha producido por parte del gobierno de la Comunitat Valenciana ni de otros agentes la solicitud de traslado de la subestació de Patraix, ni en la solicitud de propuesta inicial en la que la administración general del estado recibió de la Dirección General de Energía de la *comunitat* autónoma el documento Relación de infraestructuras de la red de transporte de energía eléctrica que se consideran críticas para la Comunidad Valenciana, ni posteriormente en las alegaciones recibidas al informe de sostenibilidad ambiental».

La pregunta que yo le hago, señor *conseller*, es por qué. ¿Por qué, cuando eran oposición, defendían a los vecinos? ¿Por qué hoy, que son gobierno, no lo hacen? ¿Qué ha cambiado?

Porque la Ley 6/2004, de 25 de julio, de prevención, calidad y control ambiental de actividades de la Comunitat Valenciana dice que es una falta muy grave ejercer una actividad sujeta a licencia ambiental sin el preceptivo instrumento de intervención, siempre que se haya producido daño o deterioro grave para el medio ambiente, o que se haya puesto en peligro la seguridad o salud de las personas.

Dado que se inadmitió la declaración responsable ambiental y dado que existe una sentencia en favor de los vecinos, yo le pregunto: ¿qué hay previsto por parte del Consell y para cuándo? Porque los vecinos, las vecinas llevan diez años esperando y defendiendo lo que es su derecho reconocido judicialmente y no pueden ver que un gobierno que creían les defendería les da la espalda diciendo que nadie les ha pedido el traslado de la subestació de Patraix.

Hoy, señor *conseller*, lo hace mi grupo. Hoy, señor *conseller*, lo hace a través de esta diputada que vive a 200 metros de la subestació de Patraix. Dígame, díganos, díganos a los miembros de la plataforma que están ahí arriba qué va a hacer el Consell, cuál es la voluntad del Consell a este respecto.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Li contestarà el conseller, que té la paraula.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

Gràcies, president.

Senyoria, senyories.

És de veres, ha narrat vosté clarament tots els esdeveniments. Jo també vaig a intentar remarcar-los, perquè la gestió ve d'aquells que estaven gestionant anteriorment la conselleria.

Com vosté molt bé ha dit, la posada en servei de la subestació elèctrica de Patraix es va produir l'any 2006, i des del principi, donada la seua ubicació en una parcel·la al costat d'edificis, d'habitatges, ha tingut un important rebuig social, sobretot a conseqüència, com vosté molt bé ha explicat, de l'explosió ocorreguda en 2007.

El que ha esdevingut en una gran quantitat de litigis i processos judicials, que van desembocar en l'anul·lació de la llicència d'activitat per part del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en considerar que es tracta d'una activitat, com molt bé ha dit vosté, perillosa per risc d'incendi.

He de dir-li que aquesta instal·lació forma part de la xarxa de transport elèctric, ja que la seua potència és major de 220 kilovolts, i que està sotmesa a un procés de planificació que aprova el govern central, fins i tot amb la participació del Congrés dels Diputats, la planificació vigent, pla de desenvolupament de la

xarxa de transport d'energia elèctrica 2015-2020, i té caràcter vinculant, i va ser aprovada en octubre de 2015.

En aquesta planificació es compta amb la participació de les comunitats autònomes, que poden fer al·legacions i observacions en la relació d'infraestructures de la xarxa de transport d'energia elèctrica, per al període 2015-2020.

En aquest sentit, malauradament, i ho he de dir aixina, l'actuació de l'anterior Consell i de l'aleshores Conselleria d'Economia, Indústria, Turisme i Ocupació evidencia que no va remetre cap sol·licitud o al·legació al Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme, en informe de data d'octubre de 2014, demanant el tancament de la subestació elèctrica de Patraix i la creació d'una nova subestació al nou llit del riu. És a dir, no van fer absolutament cap consideració respecte d'això.

Segons informes que tenia aquest conseller, la funció de transport, és a dir, els 220 kilovolts de la subestació de Patraix, estava fora de servei, i només estava en marxa la part de distribució, és a dir, 20 kilovolts. No obstant això, sembla, i he de dir-ho aixina, que no és així i que s'està utilitzant per a les dues funcions, la qual cosa estaria en contra de la seua qualificació com a activitat, com molt bé també ha dit vosté, que és innòcua.

Per això, vull ressenyar-li que, d'acord amb l'article 4 de la Llei 24/2013, del sector elèctric, que diu que es poden realitzar revisions per a aquesta planificació, sempre que estiguen degudament justificades, i que han de ser aprovades pel Consell de Ministres, hem demanat al ministeri el trasllat de la subestació de Patraix per la seua perillositat, i la construcció d'una nova subestació elèctrica en el nou llit del riu del Túria.

I a més, li puc assegurar que per a la propera planificació de la xarxa de transport, aquesta conselleria va a tenir en compte els valors de sostenibilitat, és a dir, els valors mediambientals, com també socials i econòmics, amb coordinació amb els ajuntaments i resta d'agents intervinents, basant-se en el diàleg permanent que, com ja he dit alguna vegada en aquest mateix fòrum...

El senyor president:

Conseller.

El senyor conseller d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball:

...és atribut essencial d'aquest Consell. Perquè he de dir-li clarament que treballem amb les persones i per a les persones. I ara, esperem que ens puguin donar des del govern eixa resposta a l'escrit que hem fet de trasllat de la mateixa subestació.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, passem a la pregunta 170, que formula la il·lustre diputada Maria José Catalá, en nom del Grup Parlamentari Popular, a la vicepresidenta del Consell, polítiques d'igualtat inclusives.

Senyora Catalá, té vosté la paraula.

La senyora Catalá Verdet:

Gràcies, president.

Señora vicepresidenta, ¿cuáles son los primeros resultados en la puesta en marcha del plan que anunció usted de choque para desbloquear los carnés de familias numerosas, la renovación de los títulos?

Muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Catalá.

Li contestarà la vicepresidenta del Consell.

Vicepresidenta, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Bona vesprada, senyories.

Les primeres dades amb què comptem a data 22 de maig sobre resolució de les sol·licituds d'altres o renovacions de títols de família nombrosa són: en la Direcció Territorial d'Alacant, les famílies nombroses que estan en este moment resolent-se són de 28 d'abril. Famílies monoparentals, 2 de febrer. Les dos del 2017.

Direcció Territorial de Castelló, famílies nombroses, 3 de maig. Famílies monoparentals, 18 de maig. Direcció Territorial de València, famílies nombroses, 13 de octubre de 2016. Famílies monoparentals, 30 de gener de 2017.

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyoria, té vosté la paraula.

La senyora Catalá Verdet:

Gràcies, senyor president.

Señora Oltra, efectivamente, 13 de octubre de 2016. Está usted renovando los carnés de familia numerosa en fecha

13 de octubre de 2016, es decir, un retraso no considerable, un retraso mayúsculo. Usted, el 22 de febrero de este año anunció un plan de choque para reducir esos tiempos de renovación.

Mire, llevamos usted y yo hablando de esto muchísimo tiempo, desde enero del año pasado, desde enero del año 2016. Han sido muchísimas las iniciativas parlamentarias, interpelaciones, mociones subsiguientes, preguntas escritas, preguntas orales, de todo tipo.

¿Sabe lo que me contestó el 29 del seis de 2016? Me contestó lo siguiente: «Direcció Territorial de València –textual– s'ha reforçat la unitat de família nombrosa amb una persona auxiliar de gestió i un administratiu. Per què? Perquè quan nosaltres aplegàvem, estaven huit mesos per a donar carnet de família nombrosa. Huit mesos. Vostés, el seu govern.» Sap el que li dic jo hui a vosté? Senyora Oltra, huit mesos, vosté, el seu govern, el seu govern, senyora Oltra. (*Aplaudiments*)

Però mire, vaig a continuar. Llavors, me diu una cosa molt graciosa: «Doncs, mire, hem canviat el nou model de carnet, no de tant de glamur com el d'abans. Perquè el d'abans era aixina com una targeta de crèdit, i ara què hem dit? Escolten, agarrem un cartonet, el plastifiquem i va açò més ràpid. Perquè eixes màquines trencaven, bé, estes coses que feien vostés, que eren tan ineficients. Cares, però lluidores. Això, a muntó, a lluidores. Aleshores, el que hem canviat és el carnet de família nombrosa, que vaja, és menys glamurós, però vaja, més ràpid.»

Doncs sí, vaja, vaja, que és més ràpid, senyora vicepresidenta. Al final, vostés canvien el carnet de família nombrosa i resulta que és menys glamurós i vosté té el mateix retard (*rialles*) que el nostre carnet de família nombrosa. (*Aplaudiments*) Mire, no ho entenc, és que no ho entenc, n'hi ha alguna cosa ací que jo no entenc.

«Oltra incumple su promesa de reforzar la tramitació de familia numerosa.» «Familias numerosas impulsan una campaña de denuncias al síndico por el retraso del carnet.» «El Consell expide ya el carnet temporal de familia numerosa.» Però, sap el que fa vosté? Quan una família nombrosa té un xiquet amb una discapacitat igual o superior a un 33%, que ha de fer la renovació del grau de minusvàlua, resulta que ha d'esperar dos anys, senyora Oltra, d'any i mig a dos anys.

Perquè clar, el carnet temporal de família nombrosa que vosté ha posat en marxa no els val a estes persones. Aleshores, a vosté que li agraden tant les experiències personals, doncs jo li vaig a llegir la d'Arelis María González, una afectada, que diu expressament, té un xiquet amb TDH: «Fuimos a renovar la discapacidad, después el carnet de familia numerosa, pero nos dijeron que tardarían entre seis y ocho meses en hacerlo.

»Mi hijo no puede esperar todo este tiempo sin recibir terapia, lamenta esta madre, que asegura que recibe 200 euros al mes en bonificaciones. Me parece una vergüenza que el gobierno valenciano trate tan mal a las familias.»

Señora Oltra, esta es también es una experiencia personal. Este también es un testimonio personal, d'eixos que li agraden a vosté tant vindre ací a relatar. Doncs mire, nosaltres també li relatarem a vostés.

Per què vosté no ha fet cas i per què vosté no ha solucionat este problema? Creu vosté que és de rebut que persones, famílies, que tenen un xiquet amb una discapacitat estiguen tardant un any i mig o dos anys en poder rebre la renovació del títol de família nombrosa?

Què ha fet vosté en tot este temps? Posar deu persones, però resulta que no ha funcionat. Ara resulta que el director general diu, «no, el problema es de Montoro, como siempre», clar. No podia deixar d'eixir Montoro en esta història. «Claro, no, es que no nos deja tener más personal.»

Però clar, vosté sí que té més personal. Vosté té dotze assessors, i no passa res. Però això sí, les famílies nombroses que tenen un xiquet amb discapacitat, «un año y medio, dos años», i mentres a perdre les subvenciones i les bonificacions.

Mire, senyora Oltra, un fracàs més...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Catalá Verdet:

«Mayores, menores, familias numerosas, discapacitados», de tot tipus. Un desastre més de la seua gestió. Com dia vosté este matí, senyora Oltra, gestió, senyoria, gestió. Doncs mire, esta és la seua gestió. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Vicepresidenta del Consell, li contesta. Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Mire, el que és una vergonya és que vosté barregi la teràpia que ha de rebre un xiquet en TDH amb el carnet de família nombrosa. Vosté sap perfectament, senyora Catalá, que una cosa no té res a vore amb l'altra, i que la teràpia que rep un xiquet no té res a vore amb el carnet de família nombrosa. Deixe vosté d'embolicar-la, de tergiversar, (*remors*) d'empastrar-la i de contar mentides. La teràpia va per un costat (*aplaudiments*), el carnet va per un altre.

I mire –li ho he dit–, escolte, Alacant, 28 d'abril, val? Estem encara a maig. Ni un mes per a donar el carnet. Les monoparentals 2 de febrer, dintre del termini també, com les monoparentals a vosté no l'interessen, però jo li les dic. Direcció Territorial de Castelló, famílies nombroses, 3 de maig. S'estan donant les del 3 de maig, tres setmanes i un poc més. Famílies monoparentals, 18 de maig. Estem a 24. En una setmana es donen. Ja sé que a vosté no l'interessa, però jo li ho conte.

València, és de veres, tenim un embús. Set mesos, aprenga a comptar amb les ditets, set. Mire, un menys que vostés. *(Protestes)* Bé, un menys que vostés, un menys que vostés. Ja estem millor que amb vostés.

El senyor president:

Senyories, silenci.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Ja estem millor que amb vostés. *(Aplaudiments)* Ja estem millor, encara que siga un mes. I té raó. Jo, és una cosa que me lleva la son. A vosté no ho sé, però a mi sí.

En qualsevol cas, l'acumulació de tasques està demanada i està a l'espera de ser pròximament autoritzada per la Direcció General de Pressupostos. Mire, vosté dirà: «És que vostés s'escuden en Montoro.» No és que ens escudem en Montoro, és que vostés són els que voten la taxa de reposició, és que ací no podem contractar personal. O no s'han enterat encara que no se poden ampliar les plantilles...

El senyor president:

Senyories.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...perquè el Govern d'Espanya no deixa ampliar les plantilles? Home! No s'han enterat? *(Aplaudiments)*

Clar, clar que hauríem de tindre'n més. Com s'arregla açò? Amb més funcionaris. Per què no podem? Perquè el Govern d'Espanya no ens deixa. Parle vosté amb Montoro. Vostés que se duen tan bé amb Montoro, parlen amb ell. I l'altra, és obvi que és el canvi de legislació que ha fet que s'augmenten significativament les peticions. I n'hi ha un increment del 25% de les peticions. Encara així, nosaltres, amb un 25% més de peticions que vostés, hem reduït un mes la llista d'espera. I no patisca, jo me reunisc amb el president de Fanucova dintre de res i li ho vaig a explicar i ell ho entendrà perquè és un home que entén totes estes coses.

Els carnets provisionals, s'estan expedit. Estan expedit-se i ja s'han expedit més de cinc-cents. I les coses s'estan fent, com? De manera de garantir els drets de les persones. Perquè és el que nosaltres volem. Escolta, el que té dret a un carnet de família nombrosa, té dret. I no tenim perquè explicar-li allò de Montoro i el de no sé què. I s'està treballant en l'acumulació de personal, en els carnets provisionals i en les gestions que hem fet amb les empreses, entre elles Gas Natural, Policia Nacional, universitats públiques, Federació Valenciana de Municipis i Províncies, perquè la renovació del títol caducat i la petició de la renovació mantinguen els descomptes, en això la gent està tirant.

I és de veres, hem de millorar. I ho anem a fer, senyora Català. Ara estem un mes per davall de vostés. La pròxima que em pregunte estarem en temps de llei. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, passem a la següent pregunta, la 822 que formula la il·lustre diputada Maite Parra, María Teresa Parra al conseller de..., economia? Un segon. *(Veus)* Perdó, perdó, al conseller d'hisenda, sí.

Senyora Parra, té vosté la paraula.

La senyora Parra Almiñana:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor conseller, complixen amb el pagament a proveïdors?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Conseller d'hisenda, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Bona vesprada, senyor president.

Senyories.

En relació amb la pregunta que formula la seua senyoria i que recurrentment conteste molt gustosament, per cert, he de reivindicar amb rotunditat que, fins que no hi haja un nou model de finançament que resolga la injustícia que patim els cinc milions de valencians i valencianes, no podrem solucionar com volem els retards en els pagaments a proveïdors i a persones i famílies que són creditors de La Generalitat.

La voluntat d'este Consell i del conseller que li parla és poder pagar en un termini semblant, per exemple, al de l'Ajuntament de València, que va ser en març de 8,79 dies. Però malauradament, fins que no tinguem un sistema de finançament com li dic, ni hi haja voluntat per part del senyor Montoro per arbitrar, almenys, mesures transitòries a curt termini –de fet el dia 4 de maig li vaig enviar una carta formalitzada demanant un fons provisional per a enguany perquè no ens arribava a la tresoreria i que no m'ha contestat, per cert– continuarem en la mateixa situació.

És necessari contraure despeses ineludibles, com les que acaba d'explicar la vicepresidenta, perquè els ciutadans puguen tindre serveis com cal i en el moment que cal. I com que els ingressos de caixa ordinària són insuficients i el senyor Montoro no és suficientment diligent per

a assignar-nos el FLA al ritme que es produïx la meritació de les factures, doncs estes han d'esperar que el senyor Montoro faça el tràmit.

Malgrat tot, ara per ara estem per sota dels 60 dies que marca la legislació vigent –la xifra de març és de 46,4 dies– sempre donant prioritat –i això vull remarcar-ho– a la cobertura de necessitats socials, d'acord amb el criteri prioritari de l'acord del Botànic. Així mateix la línia de tendència com mostra la gràfica que he mostrat tantes vegades ací i que vostés segurament no lligien, segurament vostés no lligien, eh? Però fixe's vosté –a vosté sí que els interessa el tema (se sent una veu que diu: «Sí, sí, sí.»)– com el tema tendencial és a la baixa. I mire'n, els vaig a donar una comparació: al març de 2015 les vies per mitjà de pagament era de 92,65 dies. Al març de 2017 46,39. Pràcticament la meitat.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

La diputada Parra li acabarà de formular la pregunta.

La senyora Parra Almiñana:

Senyor conseller, el termini mitjà..., deuen pagar en 30 dies, no en 60. Li recorde la llei i la normativa.

Mire, jo també llig i està vosté en tots els periòdics: «La comunitat segueix a la cola en España en el período medio de pago a proveedoras.» «La comunidad sigue en la cola –altre periòdic– en pagos a proveedoras.» Vosté està, juntament amb Múrcia i Cantàbria, ens ha portat a la cua en el pagament a proveïdors. I no solament això, sinó és que si comparem el deute comercial que és un 8,72 en el deute no financer, el del 6,6, això significa que vosté paga abans als bancs que paga al proveïdors.

I no solament és problema dels proveïdors. Perquè mire, si als proveïdors se retarda, doncs, i fora puntual, doncs, bé, seria criticable, seria preocupant. Però el problema és que vostés no paguen a ningú. Vostés no paguen en sanitat i la despesa en sanitat, per exemple, ha crescut més de 200 milions d'euros des que vostés estan governant. I sap que estan fent? Posant en risc el sistema sanitari i això suposa posar en risc la salut de les nostres valencians i valencianes.

En salut mental, en la línia d'assistència sanitària no han executat menys de 75 milions d'euros. En farmàcia el deute és de 140 milions d'euros. Deurien de pagar, segons un conveni firmat en juny de l'any passat als 45 dies i vostés estan pagant a 75 dies. No estan complint el conveni. El copagament, deuen 100 milions d'euros de copagament. «Los colegios no reciben dinero desde enero para gastos de funcionamiento.» «Las empresas de comedor reclaman los menús de cuatro meses y medio.» No han invertit en universitats 3,5 milions que no han executat. En col·legis 38,45. En instituts, en formació professional.

En serveis socials el deute social s'ha acumulat i s'ha incrementat. No executen inversions, programes de menors, diversitat funcional, centres de persones majors, d'independència. Tenen 17.464 persones per a valorar. Han deixat d'executar 19 milions d'euros, ajudes i subvencions que no han pagat. Els centres especials de discapacitat se'ls deu a dia de hui 14 milions d'euros del 2016. «Los discapacitados en guerra contra el Consell por asfixiar sus centros de empleo.» «El 67% de las ayudas del 2016 y se les deniega a 17 empresas.» «Cuatro cierres que han dejado en la calle a 50 personas.» «Sanidad sigue su acoso contra el IVO y deja de pagar sus facturas pendientes.» «Sanidad obliga a pagar el 40% de las medicinas a parados que han agotado todas las ayudas.» «Los centros de menores tutelados por La Generalitat llevan seis meses sin cobrar.» «Los afectados se ven obligados a solicitar préstamos bancarios para mantener sus pequeños comercios y empresas y pagar a los trabajadores.»

Però sí, vostés es gasten en altres coses. Es gasten en televisió, es gasten en assessors, es gasten vostés en més organismes...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Parra Almiñana:

...han creat onze organismes.

I mire, els dic, a vostés el que han demostrat és que les famílies, els xiquets, les persones vulnerables no són la seua prioritat. Vostés, en allò que jo li he dit –que són dades–, el que a vostés els preocupa és pagar abans. Però no paguen a ningú i el primer que fan és pagar als bancs...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La senyora Parra Almiñana:

...abans que a les persones. (Aplaudiments)

El senyor president:

Conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Però, vosté és del Partit Popular? (Rialles) Anem a vore. (Protestes) Quan el senyor Montoro envia 1.600 milions, diu: «I estos, vosté ni els toca, van directament als bancs.» Ho diu

ell, i jo no puc tocar-los. A mi em queden només 300 milions per a pagar als proveïdors (*Aplaudiments*)

Però quin *despiste* més monumental té per a acusar el govern de La Generalitat que està als peus de... (*Veus*) Està farta de sentir (*inintel·ligible*) ... el senyor Montoro. I li ho he dit per activa i per passiva. Hem baixat tendencialment de noranta i escaig dies a 46 el període mitjà de pagament. I sap estes pujades i baixades què és? Que ve el FLA o no ve el FLA. Perquè resulta que sense diners no es pot pagar. Sense diners no es pot pagar. De veritat que no tenim una maquineta de fer diners. Li ho assegure, senyora. No tenim una maquineta de fer diners.

I, per tant, l'altre dia quan vaig parlar amb el secretari d'estat i li estava dient: «Per favor, envia el FLA» estaven manifestant-se a la porta de la meua conselleria gent que no cobrava. I vaig agafar el mòbil i vaig dir: «Mire, senyor secretari d'estat, això està la gent manifestant-se a la porta de la conselleria perquè no tenim diners per a pagar.» Això és el problema (*Aplaudiments*) El problema consistix en què no tenim una maquineta de fer diners.

Per cert, per cert, el copagament se paga al dia. Per cert, el copagament se paga al dia. Per cert, si estem a la cua dels pagaments, és perquè estem a la cua en el finançament per càpita, en recursos per càpita i, per tant, no tenim possibilitat de tindre liquiditat per a poder pagar com ens agrada-ria. Fer-ho com fa l'Ajuntament de València, a 8 dies. (*Veus*) Vostés estaven a noranta i escaig, nosaltres a 42. I així i tot, així i tot, estem insatsfets. Fins que no s'aclarisca el tema del sistema de finançament, desgraciadament este govern no podrà complir els seus desitjos.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Gràcies, conseller.

I gràcies per mencionar al meu cosí Ramón Vilar, regidor d'hisenda de l'Ajuntament de València. (*Rient*)

Continuem amb la pregunta 858 que presenta la il·lustre diputada Conxa Andrés a la vicepresidenta del Consell.

Té vosté la paraula. Quan vullga.

La senyora Andrés Sanchis:

Gràcies, president.

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

I especialment hui, un dia difícil per a vosté, vull felicitar-la perquè d'acord amb el dictamen de l'observatori de la dependència, la despesa pública per persona dependent l'any 2016 va pujar 510 euros. Estem ja en 7.616 euros/any per persona de- penent. 500 més que l'any 2015 de govern del Partit Popular (*Aplaudiments*)

Pero además continuamos. Porque si vemos los presupuestos del 2017 el incremento que se ha producido en el presupuesto para la dependencia asciende ya a 240 millones de euros. Una cifra histórica. Y por cierto, también felicitar por eso al conseller Vicent Soler. (*Aplaudiments*)

Y todo esto con el quebranto económico que nos está produciendo el estado, que ahí se deberían de sumar los diputados de ahí enfrente, que en los últimos cinco años nos ha reducido la aportación para la dependencia en 162 millones de euros. Pero mire, repasando para prepararme esta pregunta, señora vicepresidenta, me llevo una sorpresa. Lo tuve que repasar varias veces porque es que resulta que no me lo acababa de creer.

Y resulta que los datos de asistencia residencial del gobierno del Partido Popular han sido estos: en el año 2011 dijeron al ministerio... Son datos oficiales del ministerio, estos que no recuerda alguna diputada de la bancada de ahí enfrente que son los datos serios y rigurosos. En el año 2011 decían que tenían 13.200 plazas de residencias. Me sorprendió, porque en el año 2014 había 9.900. Y en el año 2015, estando ellos, 9.300.

¿Cómo es posible que en cuatro años se redujeran 5.000 plazas de residencias según los datos del ministerio en la Comunidad Valenciana y en cambio nos estaban repitiendo una mentira mil veces, diciendo que era el gobierno el que apostaba por las residencias y por la calidad de los usuarios? Y tanto se repitió esa mentira que al final la sociedad valenciana se la creyó. Ellos son expertos en gestión mágica. Reducen las prestaciones de las personas y además engañan a la ciudadanía.

Pero mucho más. Resulta que en el año 2012 hacen un copago y en ese copago –ese copago que ahora tenemos que devolver y probablemente es una de las facturas que tendrá pendientes ahí el señor Vicent Soler–, pues en ese copago resulta que hacen un estudio económico. Y ¿cuál es nuestra sorpresa? Que la atención a residencia la cifran en 7.600 plazas. (*Veus*)

¿Qué estaba pasando, señora vicepresidenta? ¿Nos estaban engañando? ¿Por qué no querían introducir los datos en el sistema informático del ministerio e iban a llevarlos en mano con un disquete con el correo del zar?

Tendremos que averiguar por qué el Partido Popular dijo que tenía 13.000 plazas en el año 2011 y yo ya no me las creo porque en un informe el año siguiente, hecho por sus técnicos y por su secretario autonómico, dijeron que tenían 7.641 plazas.

Nos acusan también de que nosotros estamos beneficiando a los cuidadores porque resulta que así nos ahorramos dinero. Pues ¿sabe cuánto tenía en el año 2012 en la valoración que realizaron? 25.121 cuidadores. En este momento hay 28.000, un incremento del 15%. Según los datos que ellos estaban manejando, hoy, señora vicepresidenta, se han subido las plazas de residencia un 30%.

Así es como gobierna el Consell del *botànic*, atendiendo a las personas y respetando su derecho de elección.

Y es más, quiero decirle que todos esos recortes que aplicaron en el 2012 a todos esos dependientes y que afectaron

a 45.461 personas lo hicieron sabiendo que el 86% de esas personas cobraban menos de 12.780 euros al año. Estaban atacando a los más humildes, ¡y lo sabían!, sabían que estaban haciendo daño a las familias que menos recursos tenían, y aun así adoptaron ese acuerdo para ahorrarse 65 millones de euros al año que se los gastaron y que nos expliquen ellos en qué. Nosotros sabemos algunas cosas.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La senyora Andrés Sanchis:

La pregunta, senyora vicepresidenta, ¿quin ha estat l'increment de persones beneficiàries (*veus*) respecte a l'atenció, a l'autonomia personal i en quines prestacions i serveis s'han de desenvolupar?

El senyor president:

Senyoria, no té vosté la paraula. (*Se sent una veu que diu: «T'has passat dotze segons, dotze.»*)

Senyoria, se li ha acabat el seu temps.

Contestarà la vicepresidenta del Consell.

Senyoria, vicepresidenta ho té difícil per a dirigir-se a l'autora de la pregunta i al micro que, si no, no gravarem la resposta. (*Veus*)

Senyories, un poquet de silenci per a escoltar la resposta de la vicepresidenta.

Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Gràcies per la pregunta, senyora Andrés,... (*veus*)

El senyor president:

Un segon, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...que done per reproduïda perquè sé llegir. (*Rialles i aplaudiments*) I tinc el costum...

El senyor president:

Senyories.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...de llegir-me les coses. (*La senyora Ortiz: «No se enfade.»*) ¡Si jo no m'enfade!

El senyor president:

Senyories.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

¡Si pareix vosté més enfadada que jo!

Mire, a mi hui podria qualificar-me amb molts adjectius, tots menys enfadada. En tinc molts, ¿eh?, emocionalment molt potents...

El senyor president:

Senyoria, per favor.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...i cap és el d'enfadada, senyora Ortiz.

El senyor president:

Un segon, vicepresidenta, un segon.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Amb la vènia de vosté, si vosté em permet, vaig a contestar a la senyora Andrés, que és prou més educada que vosté. (*Veus*)

Mire, senyora Andrés, a banda de les dades que vosté ha explicat i que, efectivament, han de vore amb el falsejament de dades que va fer la bancada d'este costat quan estaven en el govern, mire, a 31 de juliol de 2015, des d'aleshores fins ara, 26.942 persones s'han beneficiat d'un servei o una prestació econòmica de dependència; hem aconseguit a data 30 d'abril de 2017 que 54.406 persones estiguen ateses pel sistema de dependència, un 27% ;més! que a juliol de 2015 (*aplaudiments*); hem passat d'una llista d'espera de 45.978 persones a juliol del 2015 a 29.910 persones a l'abril del 2017 complint-se l'objectiu de reduir-lo a 30.000 al desembre de 2016 que ens marcàrem; de prestació a serveis, des de l'1 de juliol de 2015, s'han concedit 15.684 a cura de l'entorn

familiar, 4.836 a prestacions vinculades al servei, 4.172 a serveis d'atenció residencial, i 100.905 a serveis de centre de dia. Estes són les xifres.

En tot cas, també dir-los: la família tria, i quan tria el Tribunal Suprem ha dit moltes voltes que quan una família tria un cuidador en l'entorn familiar i l'informe social de l'entorn no diu que això és incompatible amb la situació de la persona, la família té dret a triar. Per tant, el Tribunal Suprem ha sancionat que la llibertat d'elecció de la família o de l'usuari està per damunt d'altres consideracions, sempre que siguen compatibles amb el benestar de la persona en situació de dependència.

Jo també estic a favor que el servei siga cada volta més professional però, en qualsevol cas, tampoc podem eludir una cultura com la nostra, una cultura molt mediterrània on la cura dels familiars és una obligació moral i una obligació ètica que tenim (*inintel·ligible*) ... en les persones que vivim aquí.

En qualsevol cas, en matèria de dependència també, es paga a mes vençut, de l'1 al 5 del mes següent es paga la dependència i moltes voltes abans de l'1 al 5, quan hi aplegarem nosaltres es pagava amb tres mesos de retard, estos senyors pagaven amb tres mesos de retard; vam eliminar tot l'ajornament que havia fet l'antic govern de les retroactivitats, i perquè es faça una idea a la gent se la maltractava, se la tenia en llista d'espera, i quan aplegava el moment se li deia: «el que et devem t'ho anem a pagar en quatre anys, fins al 2019»; el 31 de març del 2016 es va pagar fins l'últim cèntim de la retroactivitat que n'hi havia pendent a totes les famílies d'esta comunitat (*aplaudiments*); es va eliminar el copagament en el serveis de dia, en tots els centres de dia i ocupacionals; i es va tornar la paga extraordinària als nostres majors (*aplaudiments*) que hi havien confiscat el Partit Popular.

I en qüestió de pressupost –ja ho ha dit vosté– hem passat de 149 milions a 240 milions en 2017 i, sens dubte, si en alguna cosa haurien d'amargar-se molts és en la gestió de dependència.

L'observatori ha dit que som la tercera comunitat d'Espanya que més avança i eixe és el camí que va a seguir el govern del botànic. (*Se sent una veu que diu: «¡Molt bé!»*) (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, passem a la següent pregunta que formula la il·lustre diputada Noèlia Hernández al conseller d'hisenda.

Sí, demane la... Gràcies.

Té vosté la paraula.

La senyora Hernández Sánchez:

Muchas gracias, señor presidente.

En su ley de creación se indicaba que el IVF es el organismo que tiene como finalidad (*veus*) actuar como principal

instrumento de la política financiera del Consell y ejercitar las competencias de La Generalitat sobre el sistema financiero.

Pues bien, durante años vimos cómo el IVF y la Sociedad de Garantía Recíproca se usaban para financiar negocios de dudosa viabilidad, clubes de fútbol, empresas o proyectos de amiguetes olvidando cuál era el objetivo de la política financiera del Consell, o quizá es que era ese, eso es lo que no sabemos.

La financiación es básica para la supervivencia y el funcionamiento de una empresa y por eso esta institución debe estar al servicio de las empresas valencianas, mirar hacia el futuro y no repetir los errores que ya se han cometido en el pasado y que están intentando solucionar tanto todos estos pujos que nos han dejado como la herencia envenenada, intentando gestionarlo y solucionarlo desde la actual dirección del IVF. Por eso, era necesario emprender estas tareas con profesionalidad y con un plan estratégico que definiera qué puntos queríamos acometer de acuerdo con la estrategia que está siguiendo el Consell.

Yo creo que estamos de acuerdo en que el IVF necesitaba volver a su origen y ejecutar las funciones que realmente debe tener, que son las de facilitar o servir como herramienta para responder a las necesidades de la economía y cumplir con la política económica industrial, y sobre todo apoyar el cambio del modelo productivo del Consell del *botànic*.

Además, debería incluir medidas de control del riesgo financiero, de las operaciones que se aprueben y evaluar la cartera y las líneas de financiación que tiene, que es algo que parece de cajón para una entidad financiera pero que es obvio por la herencia que tenemos de la anterior gestión que no se ha hecho durante estos años y ni siquiera se evaluaba en qué situación estaban.

Además, tenemos que tener en cuenta que hay sectores en nuestra economía que están infrafinanciados y que no van a encontrar una herramienta para llevar a cabo sus proyectos porque los bancos son empresas privadas que gestionan su cartera y que eligen a qué clientes les ceden financiación. Pero vamos a tener empresas como las *startups*, los proyectos de I+D, proveedores de administraciones públicas, que va a ser muy complicado que encuentren financiación en este sistema tradicional y para eso debe ser una institución de financiación pública, un banco público; el banco público debe servir precisamente para llegar allí donde la banca tradicional o la financiación tradicional no llega.

Por eso, además, creo que es destacable que el IVF se esté adaptando al entorno actual en el que está trabajando, a las nuevas tecnologías, facilitando que todas las empresas pueden llegar a la información sobre las líneas de financiación, que todas las empresas de nuestro territorio tengan acceso al IVF facilitando la tramitación y dinamizando la economía con los fondos disponibles.

Yo creo que así sí que vamos a conseguir que el Consell la apoye y tenga una política industrial cuya financiación llegue a nuestras empresas.

Por eso, quisiera saber, señor *conseller*, cómo se están adaptando a todo esto que debería ser el banco público y el IVF en

las nuevas líneas de financiación y hacia qué sectores y tipos de empresas van dirigidos.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, diputada.

Conseller, ho té també difícil per a contestar, s'ha de dirigir al micròfon perquè quede la seua intervenció gravada i dirigir-se a la diputada Noelia.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyor president.

Senyoria, li he aplaudit jo mateix, ¿eh?, perquè m'ha encantat el diagnòstic que ha fet (*rient*) del que era l'IVF i com estem intentant remuntar eixe desastre que hem heretat. (*Veus*)

Com sap vosté, les senyories, l'IVF té la funció de canalitzar crèdit per a ajudar a aconseguir els objectius de l'actual govern de La Generalitat establert al pacte del botànic. Això té a vore, sobretot, amb la transformació del nostre model econòmic –ho ha dit vosté molt bé– ajudant a les empreses a fer inversions i també a rescabalar persones o a ajudar a persones que poden tindre capacitats emprenedores, però no tenim recursos per a dur-les endavant. (*Soroll de papers*)

Ja hem vist les profundes conseqüències destructives que ha patit l'economia valenciana arran de les actuacions del Partit Popular en la seua etapa de govern, destrucció del teixit productiu, destrucció i precarització de llocs de treball, destrucció de tots els intermediaris financers propis i de cobertures socials ;com Àtila!, el PP ha sigut com Àtila en este país, no ha deixat (*inintel·ligible*) ... I destrucció també –subratlle–, el sistema financer totalment destruït, destrucció fins i tot de l'Institut Valencià de Finances –com ha dit vosté molt bé–, el qual entrampat en operacions dubtoses i en actius fallits se'ls havia llevat fins i tot la capacitat, pot ser per manca de possibilitat de finançar-la va atorgar crèdits al sector privat. Això ho he revertit, senyoria.

Una de les primeres mesures del govern fou retornar a l'IVF la capacitat de concedir crèdits perquè novament n'hi haguera oferta de crèdit públic a la Comunitat Valenciana i no dependre exclusivament de l'oferta de crèdit privat, el qual legítimament té els seus objectius, que són bons però que cal complimentar perquè no arriben a tots els llocs.

Ja en l'any 2016, l'IVF va posar en marxa diverses línies de finançament que, considerant l'experiència acumulada i les noves necessitats i oportunitats d'actuació, han sigut remodelades en l'any 2017.

Les línies per a enguany són les següents:

Una línia generalista que atorga finançament per a qualsevol sector excepte l'immobiliari i financer, excepte l'immobiliari i financer, amb préstecs ordinaris fins a cinc milions al termini

de fins a quinze anys i carència de tres pel que fa a la devolució del principal.

Dos línies en col·laboració amb la Societat de Garantia Recíproca per autònoms, microempreses i pimes, i per a finançament específic del sector cultural. Ambdues línies operen mitjançant préstecs ordinaris a tipus fix que tinguen aval d'una entitat bancària o de la SGR. L'import dels préstecs pot oscil·lar entre 12.000 i 350.000 euros a un termini de fins a set anys i fins a tres anys de carència de devolució del principal.

Una línia dirigida a l'emprenedoria i a la innovació, la línia IVF Innovació +, per a projectes que hagen superat la fase II del programa H2020 pel qual la UE, la Unió Europea, concentra gran part de les seues activitats de recerca i innovació. Els préstecs son participatius per import entre 25.000 i 150.000 euros amb termini d'amortització de fins a quinze anys i cinc de carència.

Les línies de bestreta de subvencions de La Generalitat per les quals l'IVF facilita finançament a entitats que col·laboren o presten serveis a la Generalitat valenciana i pugen trobar dificultats per a finançar les necessitats de circulat. Fins ara n'hi ha dues: la línia Finançament a Centres d'Atenció a Persones amb Diversitat Funcional, la qual anticipa fins el 99%, i durant díhuit mesos les subvencions de la Conselleria d'Igualtat i de Polítiques Inclusives perquè aquestes entitats sense ànim de lucre pugen desenvolupar la seua activitat amb normalitat, pagar les seus nòmines, etcètera, etcètera; la línia Servof, formació per als centres de formació que reben subvencions del Servof per a realitzar cursos dirigits prioritàriament a persones en situació de desocupació que anticipa entre el 4% i el 70%.

I, finalment, existix la línia de préstecs bonificats per a atorgar finançament a empreses transformadores del model econòmic. I esta línia comptarà amb 50 milions.

En definitiva, el Consell treballa amb l'objectiu de fer realitat els acords del botànic com he demostrat en la meua intervenció.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller, per ajustar-se també al temps.

Ara, la següent pregunta la formula la il·lustre diputada Mònica Álvaro, en nom del Grup Parlamentari Compromís a..., la vicepresidenta del Consell.

Senyora Álvaro, té vosté la paraula.

La senyora Álvaro Cerezo:

Moltes gràcies, president.

Una de les coses que més orgullosa en fa sentir del govern del botànic és justament l'atenció a les persones, el rescatem

persones. Però no de boqueta, com feien alguns, sinó amb fets. I la municipalització del sistema és un d'eixos fets que ara comencen a caminar.

Confiar en el municipalisme és confiar en les persones. I tant de bo, quan jo era regidora i havia de donar explicacions, arran d'una persona que em preguntava per què sa mare, al cap d'un any i mig que estava al llit, encara no havia rebut la resolució de conselleria, tant de bo haguera tingut la resposta que, en breu, els ajuntaments podran donar. Perquè el millor que podem fer és pagar –és paga–, i també informar, tranquil·litzar i permetre ajudar les persones que estan en els pobles treballant des dels ajuntaments. I això... això és nou.

Per primera volta, les persones importen. I per això la conselleria ha hagut de fer tot el contrari que el que demanàvem Rajoy i Montoro. Tot el contrari. Mentre a Madrid es furtaven els serveis socials, este govern i estes Corts es descentralitzaven i tornaven les competències que ens havien furtat.

Tant de bo poguérem, també, tornar els diners que valencians i valencianes ens han furtat i la dignitat que alguns ens *mancillaren*. Ho farem. No em cap cap dubte. Però, de moment, cal començar pel més fàcil: retornar els serveis essencials als pobles i descentralitzar una conselleria. I això ha sigut just i valent. I, per descomptat, no ha sigut fàcil, senyora Oltra. Sabem que quan va arribar a la conselleria es va trobar amb el tap de persones dependents que estaven esperant que se'ls resolguera el seu expedient. I, ara, ens entren més de 44 expedients al dia, i en concloure la municipalització, seran molts més.

Sabem també que quan va arribar hi havia díhuit avaluadors, díhuit avaluadors per a més de 46.000 expedients, que, recordem-ho, darrere de cada expedient, hi ha una persona esperant.

Només una dada, una dada que a mi em marcar moltíssim. A la província d'Alacant, on més expedients hi havia per valorar, en l'any 2013 no es va introduir cap expedient nou al sistema. ¿És que no hi havien dependents en Alacant? Clar que hi havien. Hi havien i allí estaven esperant. Esperant sense resposta i, fins i tot, hi ha qui no va poder viure per a veure resolta la seua dependència. Eixa era la gestió del Partit Popular, la d'Àtila que ha mencionat el senyor conseller.

I, ara, senyora vicepresidenta, gràcies a esta municipalització els serveis socials dels pobles i mancomunitats comencen a dotar-se de personal, de finançament i, fins i tot, de persones que ara ixen de les cases consistorials amb una informació i amb un dret a complir. Això i la plurianualitat anunciada dels pressupostos municipals són grans passos per a un municipalisme que Montoro havia tocat de mort. I no debades, perquè municipalitzar significa també vertebrar. I ahí els municipis menuts –i, com vosté sap, les comarques de Castelló la majoria som municipis menuts– tenien i tenen una gran eina per a vertebrar territori i lluitar contra la despoblació.

Ahí davant..., bé, ahí darrere tenim als que li deien en octubre que no podria dur endavant aquest pla, que vosté passava la bola, però que tot açò era una cortina de fum.

Diga'ls..., diga'ls a eixos, diga-li a eixa bancada com estan canviant les coses des que ells estan ahí assentadets. I no ho assumiran. Però no se preocupe, que tenen molt de temps

per a assumir-ho, perquè els queda molt bona cosa d'oposició i molts anys per davant.

Així que..., municipalisme, vertebració del territori i serveis públics de qualitat. Ho tenim entre cella i cella, perquè som...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Li contestarà la vicepresidenta del Consell, que té la paraula per a respondre esta pregunta. Quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Sí, efectivament, pregunta vosté per la municipalització del programa de dependència, dels programes d'atenció de serveis socials. Ha posat un exemple, que és la despoblació. Vaig estar fa unes setmanes en el Rincón de Ademuz, i li he de dir, ahí, en els serveis socials, han passat de ser una persona a ser-ne cinc. No se pot imaginar el que significa això per a una comarca com el Rincón de Ademuz, on la gent dia..., abans venies i te dien: «¿El recurso quién es?». Diu: «El recurso eres tú.» I ara, fer equip..., no només perquè se pot fer més abast, sinó també per la necessitat de compartir moltes voltes, en un àmbit tan difícil com els serveis socials, opinions, angonies i treballar des de la multidisciplinarietat i des del suport mutu.

Efectivament, mire, i ara sap vosté que..., divendres passat el Consell va aprovar el decret que establix la valoració de grau de la dependència de les persones i l'accés al sistema dels recursos públics. I ahí ja se tanca tot un cercle, que el cercle era: començarem per Alacant la municipalització de la valoració. ¿Per què? Perquè Alacant era, efectivament, era la província més castigada per l'antic govern del Partit Popular quant a llista d'espera de valoracions i de PIA, començarem per Alacant que en tenien cinc valoradors. Efectivament, teníem díhuit valoradors per a tota la Comunitat Valenciana i anem a tindre més de 400 persones valorades, a través de la municipalització. Hem incrementat un 66% el personal en serveis socials, perquè alguna gent d'eixe personal se puga dedicar exclusivament a dependència.

I, ¿el decret què establix? El decret el que diu és: l'expedient entra en l'ajuntament, ¿val? Encara que entre amb una capçalera de La Generalitat, anirà a l'ajuntament. Els serveis socials demanen la documentació requerida, ¿val?, la identificació, informes sanitaris, etcètera. Esmenen si falta alguna documentació. Fan l'informe social d'entorn. Immediatament fet l'informe social d'entorn, apliquen l'instrument de valoració, ¿val?, i casen això amb la petició de l'usuari.

Si la petició de la persona en situació de dependència i l'informe social d'entorn no són incompatibles, aleshores s'envia a serveis centrals, i la direcció general dictamina grau i PIA, ¿val?, que se separa, i anirà..., podrà dictaminar-se grau primer i PIA després, en tres mesos cadascú.

Si n'hi ha, per exemple, una contradicció, i és que una persona demana un cuidador familiar i els serveis socials veuen que eixa persona l'entorn no li permet tindre un cuidador familiar, perquè probablement se vagen a quedar l'ajuda i vagen a deixar la persona arraconada, i no va estar cuidada, sinó que necessita un recurs professional, aleshores anirà a una comissió tècnica d'avaluació. Però ací imagine's el que agilitzarà els tràmits. Perquè abans l'expedient anava: dels serveis centrals a l'ajuntament, de l'ajuntament als serveis centrals, dels serveis centrals a l'ajuntament... Tot això per a tindre la gent cinc i sis anys en llista d'espera, com s'han tingut en el passat. Ara anirà tot..., tot el procés en l'ajuntament i, quan calga prendre resolució, anirà ja als serveis centrals. Això és el que marca el decret, a banda de les compatibilitats de serveis, i és que una persona, per exemple, puga tindre un assistent personal, encara que no treballes o estudie, que això abans no se permetia en la normativa anterior, poder compatibilitzar un centre de dia amb un servei d'ajuda a domicili. Tot açò que el sector de professionals tant de temps ha demanat, tot açò que els sectors, les plataformes, el Cermi han demanat durant tant de temps, en el decret es veu materialitzat.

I, efectivament, ja li he dit les xifres a la senyora Andrés del que hem baixat les llistes d'espera, etcètera. Jo, dir-li que la municipalització està ajudant a fer una xarxa sòlida, a fer una xarxa de proximitat, perquè qui millor coneix les persones que ha de valorar són els serveis socials de base, i està ajudant a fer una xarxa potent i pública que mai més ningú podrà destrossar. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Ha clavat el temps al zero, zero. I, per tant, és d'agrair... *(Veus)* No comparem... Però..., però cadascú tenia el seu estil.

I, ara, continuem a la pregunta número 864, que formula l'il·lustre Alberto García a la vicepresidenta del Consell.

Senyor García, té vosté la paraula.

El senyor García Salvador:

Gràcies, president.

Bona vesprada, vicepresidenta.

En setembre del 2016 es va produir el desagradable succés d'aquella persona gran que va caure del llit de la residència de Carlet. Allò se va saldar en primera instància amb la dimissió del senyor Carlos Manzanero, que era el director d'este centre.

En aquell moment els sindicats se van posar en contacte amb nosaltres per dir-mos que el que estaven plantejant des de feia temps era que se modificaren les ràtios de l'Orde de 4 de febrer de 2005. Ells entenien que este pas era fonamental per poder atendre en condicions estes persones. Persones que estan en centres de dia, en centres residencials o en centres residencials on n'hi han persones amb dependència.

Si bé és cert que hi van haver algunes modificacions d'esta orde, hi va haver una modificació en el 2012, hi va haver una modificació posterior en el 2014. Però eixes modificacions en cap cas tenen res a vore en el que és la plantilla de personal.

Una vegada més, els sindicats se posen en contacte amb nosaltres, recordant-mos que esta modificació, segons el seu criteri, s'hauria de plantejar. Inclús vosté mateix, quan va estar en comissió a petició pròpia per informar-mos de què és el que havia passat en la residència de Carlet, jo entenc que vosté va adquirir un compromís per tal de modificar esta orde.

La pregunta és saber si vosté va a modificar eixa orde, si ha desistit de modificar eixa orde o... ¿què anem a fer en açò?

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor García.

Li contestarà la vicepresidenta del Consell, que té la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyor García, per la pregunta.

No he desistit de modificar la normativa; sí de fer-ho a través de l'ordre, pel següent: efectivament, quan va passar el succés de Carlet, jo els explicava que l'ordre era insuficient, i era insuficient les ràtios, ¿per què? Perquè era una orde que en el seu moment atenia a residències que tenien a persones que no estaven en situació de dependència i que, en este moment, a més, tal com estaven plantejant des del govern del botànic la qüestió del servei residencial, havia de ser l'últim recurs.

Si vosté recorda aquella compareixença, jo dia: jo no vull que les persones que no tenen una situació de dependència estiguen en una residència. Vull que estiguen en la seua casa, en el seu entorn habitual, en la seua família, en el seu entorn afectiu i de seguretat. Per tant, eixa orde respon a una situació on persones que no estaven en situació de residència anaren a residència.

¿On volem canviar esta normativa? En la llei, que vosté sap que s'està en este moment debatent, elaborant, pensant i que ja ha començat la publicació en la web, que és la que modificarà la llei de serveis socials de 1997. Entre altres coses, perquè si li donem rang legal a esta modificació, és més fàcil que perdure en el temps que si ho fem a través d'una orde i, després, també, per un sentit pràctic, i és que una orde costa quasi tant de canviar com fer una llei nova. I, aleshores, anem a fer la llei nova i, en funció d'això, ja anirem adaptant el següent..., digam, el desplegament reglamentari d'eixa llei. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyor Alberto García, té vosté la paraula. *(So per interferència)* A estes hores de la vesprada...

Senyor Alberto García, ¿què ha fet vosté?

El senyor García Salvador:

Jo no he fet res, ¿eh? Jo ja porte el dia... *(Rialles)*

El senyor president:

Ja ho sé, ja ho sé. Però..., té vosté..., té vosté la paraula.

El senyor García Salvador:

Ja tinc la ració hui...

Res, vicepresidenta, si alguna cosa haurem d'aprendre del *rifirrafe* este que n'hi ha hagut este matí, és que mos hem d'anar avançant als esdeveniments. O siga, no podem deixar que les coses vagen madurant i s'acaben complicant, i després haver d'anar sempre a rebuf de les qüestions. Jo el que sí que li demano, que ja d'una vegada per totes avancem en eixa llei de serveis socials, a fi d'evitar estes qüestions.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor García.

Vicepresidenta del Consell.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Moltes gràcies, senyor García.

Gràcies per entendre també allò d'este matí. Jo no ho qualificaria de *rifirrafe*, però entenc el que vol dir. Ha sigut molt dolorós per a tots, o almenys per a vosté i per a mi. Encara que per ahí bufen... Per ahí *resopla*.

Però, mire, li vaig a dir una altra cosa. Al marge que canviem la qüestió, a través de la llei dels serveis socials, en la qual, a més, vosté està activament invitat a participar i a aportar, perquè és una persona que se pren molt seriosament les polítiques socials, la visita als centres i el coneixement del que és esta matèria, que és molt extensa i molt complexa, en la qual jo també tots els dies estic aprenent, dir-li una cosa també per a la seua tranquil·litat, al marge que això se canviara en aquell moment, ja s'està actuant. ¿De quina manera? En

els centres de gestió directa, ¿què estem fent? ¿Com estem baixant les ràtios? N'hi ha dos maneres de baixar les ràtios: augmentar personal –li ho vaig dir ja en la compareixença– o baixar usuaris.

De moment, com allò d'augmentar personal està mal, mentres tingam al senyor Montoro ahí dient-mos que no podem augmentar personal, estem baixant els usuaris. *Por ahí resopla, otra vez.* Això n'hi ha una novel·la molt xula que parla d'això, de *por ahí resopla*.

El cas és que..., el cas és que..., ¿com ho estem fent? En compte de pujar personal, que no mos deixen... *(Remors)*

El senyor president:

Senyories, deixen parlar la vicepresidenta.

Disculpe vosté, vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...–no, ja està; si ja... si açò és ja conegut– i baixar el nombre d'usuaris perquè el nombre de persones treballadores que atenen usuaris siga més adient.

I en els centres de gestió indirecta o que estan privatitzats ho hem fet a través dels plecs de contractació. Hem exigit en els plecs de contractació una ràtio millor, val, perquè una cosa és que l'ordre plantege unes ràtios mínimes i una altra cosa és que a nosaltres no ens vincula per dalt, ens vincula per baix. Aleshores què hem fet? En els plecs de contractació hem millorat eixes ràtios, no ens hem atés als mínims, sinó que hem exigit més. I és aixina com estem millorant les ràtios de persones que són ateses en els centres de majors.

Moltes gràcies, senyor president. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Senyories, passem a la pregunta 857, que formula la il·lustre diputada Sandra Mínguez, al conseller d'Educació.

Diputada, té vosté la paraula.

La senyora Mínguez Corral:

Moltes gràcies, president.

Bien, las diferencias de precios entre los campus públicos se agudizaron en plena crisis, esto fue una cosa que se le ocurrió al señor Wert en 2012 y que permitió a los gobiernos autónomos aplicar las subidas que quisiesen, dentro de una horquilla. La subida media fue de unos 540 euros.

Entre las comunidades autónomas más caras se encuentran Aragón, Cataluña, Castilla-León y, como no podía ser de otra forma, la Comunitat Valenciana.

Un total de 171.000 alumnos que estudian másteres universitarios entre los habilitantes y no habilitantes. La diferencia entre ambos es que los habilitantes son los que un alumno debe cursar obligatoriamente para ejercer ciertas profesiones, como pueden ser ingenierías, abogacías o el máster de profesor; y los habilitantes, que son también obligatorios, porque hoy en día todos sabemos que se tiene que hacer un máster, son mucho más caros.

El precio medio de un máster habilitante está en 1.633 euros y el de no habilitante en 2.347, casi mil euros más.

Y como decía, además, esto difiere mucho también entre comunidades. Por poner un ejemplo, con una carrera en Cataluña te sacas dos en Andalucía. Y esto es algo al final que pasa en el mismo país.

Bien, como compartiré conmigo, señor *conseller*, no nos conformamos con bajar el precio de los másteres no obligatorios, sino que la educación universitaria también necesita una reducción del precio de todos los títulos, también de los de grado.

Por poner una comparativa con Europa, en quince países del espacio europeo de educación superior se paga por sacarse una carrera anualmente una matrícula de no llega a cien euros, y un precio parecido por un máster.

En el polo opuesto está España. En España lo que pasa es que un máster atiende más o menos a unos 2.020 euros de media y 1.100 por carrera. Para que nos hagamos una idea, España se sitúa en el sexto país más caro de los estudios de grado y en el octavo en cuanto a máster.

Bien, el pasado 27 de abril, el secretario de estado de Educación, Marcial Marín, anunció que el ministerio va a facilitar a las comunidades autónomas una bajada de las tasas que pagan los universitarios en los másteres no habilitantes. Y los alumnos de estos másteres ahora mismo pagan entre el 40 y el 50% del precio total.

De esta manera el precio se podría igualar al de los másteres habilitantes y al de los grados, que oscila entre un 15 y un 25% del precio total. Se podría, significa en verdad que la última palabra la tienen las comunidades autónomas, que podrán quedarse en la parte baja de la horquilla o en la superior.

Y mi pregunta, señor *conseller*, es: ¿dónde nos vamos a quedar? ¿En la parte baja de la horquilla o en la parte superior?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

L'honorable conseller li contestarà a la pregunta formulada.

Conseller, quan vosté vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies també, diputada, per la seua pregunta.

El cert és que, com vosté ha descrit, el preu dels màsters i també dels graus vénen lligats també a eixe real decret de retallades, el famós Reial decret 14/2012, que va també va condicionar el sistema educatiu referent a la docència universitària.

El problema d'eixe real decret és que, com deia vosté, va augmentar el mínim sobre el qual podien tindre les taxes universitàries. Però això s'afegia i s'afegix també a nosaltres al problema de finançament. Sap perfectament quina situació patim des del Consell pel que fa al finançament des del govern de Madrid.

Què vam fer nosaltres quan vam arribar al govern? Allò que vam pensar que tenia major impacte, i és que, ja que no tenim el finançament que necessitem, havíem de, com a mínim, congelar eixes taxes i augmentar les polítiques de beques, i així ho vam fer, per una doble raó, i és que les taxes s'han convertit, i això malauradament així ha sigut, com una font de finançament de les universitats. I, per tant, la baixada de taxes també implicada una baixada de finançament de les universitats i no hi ha una compensació del finançament de les universitats, estem baixant per un costat i per altre la qualitat del sistema educatiu i, per tant, els recursos que tenen les universitats.

Per tant, ens trobem davant d'eixa disjuntiva. I en el poc finançament que tenim vam decidir que tenia molt més impacte augmentar les beques perquè aquells que tenen menys recursos pugen estudiar i que, per tant, les persones que realment nosaltres volem que pugen accedir i que sense eixes beques no podrien accedir, ho pogueren fer.

De fet, des que estem al govern del botànic, els recursos destinats a universitats i estudis superiors han augmentat en 135 milions d'euros. 135 milions d'euros que no s'han vist reflectits tots directament a beques, per una altra qüestió que és com estaven els deutes que tenien les universitats i que hem hagut d'assumir nosaltres. Per tant, bona part d'eixes quantitats que hem augmentat no han pogut ser directament per a beques. Però, tot i això, hem tingut un impacte gran. De fet, ara hi ha 50.000 estudiants que tenen beca al nostre territori, això implica un 40% del conjunt d'estudiants i d'universitaris, i molts d'ells ja no han de pagar matrícula. I en eixe sentit és el que estem treballant.

Simplement dir-li que estem a l'espera que el mateix ministeri ens diga com va a vehicular això, entre d'altres coses perquè genera expectatives que ell no ha de complir. I, per tant, diu que es poden baixar les taxes, però en canvi no ens diu de quina manera anem a finançar les universitats, de quina manera podem finançar també els estudiants. No li ha de cabre ningun dubte que la voluntat d'este govern és que cap estudiant es quede sense estudiar per raons econòmiques, com hem demostrat en la pujada de beques i en l'impacte de les mateixes. I anem a seguir treballant perquè passe també tant en grau com en els màsters.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Continuem amb la següent pregunta, que formula la il·lustre diputada Llum Quiñonero, també al conseller d'Educació, Cultura i Esports.

Senyora Quiñonero.

La senyora Quiñonero Hernández:

Sí. Hola. Bona vesprada.

En la ciutat de Alacant se preveia per a este any, lo preveia la *conselleria*, la construcció de dos nous col·legis, La Almadraba, cuyas obras se realizarían dentro del primer semestre de 2017, aprovechando el espacio del IES Radio Exterior y el colegio de La Cañada, que sería el segundo semestre del mismo año.

Eso parece que no va a ser posible al menos en el caso de La Almadraba, ya que se les ha comunicado que la obra no comenzaría hasta en enero del 2018. Barracones, señor Marzá, vinimos a acabar con ellos, no a construirlos ¿recuerda?

La *conselleria* de educación aprobó para el próximo curso abrir nuevas aulas para el colegio La Almadraba, tres de infantil y siete de primaria, doblando el número de las existentes. El colegio carece de espacio propio y está ubicado en el IES Radio Exterior. Una situación anómala. La *conselleria* ha previsto levantar, no un colegio, sino seguir, como llevan hasta ahora, como ocupas, como se llaman ellos mismos ¿no? Son los de La Almadraba, son un colegio que ocupa el espacio, parte del espacio del IES Radio Exterior.

Cuatro barracones, y además proyectan la construcción de una nave de hormigón de dos plantas, futuro centro para los alumnos de infantil de tres a cinco años que sustituya a los nuevos barracones. ¿Es así?

Llevan siete años esperando una solución propuesta que no llega. ¿Llegará ahora la solución?

En la zona hay colegios concertados que ofrecen soluciones que la pública no acaba de garantizar. Imagino que conoce la situación. Ya hablamos de esto hace unos meses.

El gobierno municipal dispone –así me lo han confirmado– de suelo para uso escolar en la zona que todavía no se ha solicitado. Se trata de una zona en crecimiento, llegar allí es confirmar la rehabilitación de la construcción, hay cientos de familias, jóvenes, con niños y niñas, muchos de ellos no están censados, pero lo estarán muy pronto. Y van llegando las nuevas urbanizaciones.

Hay involucrados tres colegios: el Mediterráneo, el IES Radio Exterior y La Almadraba.

Hay también involucrado por parte de esa iniciativa desastrosa, un inspector, José López Duró, quien fue en un momento inspirador de esta solución que nos ha llevado a este caos.

El Almadraba nació como colegio virtual ocupando el espacio del IES Radio Exterior, algo que ya había sucedido anteriormente con el Mediterráneo que al fin pudo emanciparse.

Ahora seguimos como estábamos, en el colegio Almadraba, ocupando espacios del instituto. ¿Y hasta cuándo, señor Marzá?

Las ampliaciones suponen un módulo de obra y cuatro barracones, uno de ellos (*inintel·ligible*) ... ¿Cuáles son las previsiones? ¿Cuáles son los plazos? ¿Cómo se va a solventar lo que ya es un problema que tenderá a cronificarse y que va a seguir enfrentando a tres asociaciones de padres y madres, la del Mediterráneo, la del Radio Exterior y también los padres y madres del Colegio de La Almadraba, que cada uno busca soluciones para su propia escuela?

En Alacant, además, hay en previsión un colegio más, en La Cañada, cuya previsión ya parece que se va a incumplir, porque a las obras de construcción que se refería para este año todavía no se ha empezado la acometida de las aguas que se necesitaría.

Cero barracones, *conseller*, no se olvide.

La pregunta: ¿en qué consistirá la nueva provisionalidad basada en barracones que la *conselleria* instalará en el colegio de La Almadraba? ¿Y por qué no es posible avanzar el inicio de las obras de legislaturas definitivas?

Gracias, *president*. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, *president*.

Gràcies també, senyora diputada.

Precisament la previsió dels barracons és per a començar les obres. És a dir, es preveu tindre els barracons perquè quan comencen les obres, que preveiem que siga durant el curs vinent, durant el pròxim curs, puguen tindre ja un espai on els xiquets puguen estar mentre estan les obres en marxa. És tan senzill com això.

Per tant, el que s'està fent és previndre i planificar, no com passava abans, que no es planificava i el que feien era posar els barracons perquè continuaren de forma indefinida i no construir escoles. Per això nosaltres el que fem és planificar.

Planifiquem la necessitat d'eixos barracons perquè siga temporal, perquè siga en el moment en que posem els barracons, s'utilitzen mentre duren les obres i després van al seu centre educatiu. Per això estan planificades, perquè en el

moment que comencen les obres ja tinguen un lloc on estar els xiquets i puguem estar estudiant, mentre duren les obres, no al contrari, com passava en anys anteriors, que primer posaven els barracons i després miraven si feien *planos* o no feien *planos* i deixaven gent en deu anys en barracons. (Aplaudiments)

Mire, molt senzill. En eixe sentit s'està treballant en el conjunt de les comunitats educatives a les que vosté feia referència, de fet és un dels espais educatius que més visites ha tingut per la direcció territorial, de fet ja està el projecte bàsic preparat per tal que es puga fer eixa execució, i per tant s'avançarà en el procediment. Com deia, durant el curs que ve començarà l'obra i ja estaran previstes perquè puguem tindre eixe espai alternatiu.

Dir-li que, més enllà d'això, la dificultat naix per una falta de planificació molt evident, i és que hi ha diferents informes tècnics que demostren en el mateix moment, abans inclús de la construcció d'un dels instituts, que el que feia falta no era un institut, el que feia falta era una escola. I en canvi els senyors del govern anterior van construir un institut.

Per tant, ara estem donant-li la resposta per tal que en eixe espai en el qual hi ha un institut puguem conviure les dos comunitats educatives i que puguem aprofitar els espais perquè hi haja uns espais comuns, molt reduïts, i espais específics només per a l'escola, només per a l'institut. Per tant, que hi haja un espai de convivència i un espai en què cadascú tinga els seus recursos i hi haja una escola, i hi haja un institut i puguem aprofitar millor els espais, per ser més eficients també. Per tant, donar resposta al que...

El senyor president:

Senyor Alfredo Castelló, no me faça que el cride a l'ordre. Inauguraria vosté el rànquing.

Senyor conseller, disculpe.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

Deia que la convivència també és un dels espais que s'han d'utilitzar, però sobretot deia que els dos espais tindran, cada centre tindrà el seu espai, i només hauran de compartir alguns recursos que siguin comuns.

Per tant, eixa és la voluntat que hi ha, les famílies estan informades, saben que tenen una carta que els van enviar fa ben poc, detallant tots els recursos com funcionarien. Se continua reunint en les diferents comunitats educatives. I que quede clar: els barracons es posen perquè quan comence l'obra, que serà durant el curs, puguem tindre un espai, i estar tranquils, i acabar l'obra i que tornen al lloc on toca, en rajoles.

Comptarem el temps per aquella gent que va bufant i sabrem comparar que mentres ahí hi havia persones que estaven deu anys en barracons, l'escolaritat sencera, nosaltres els posem

per al que servixen els barracons, que és que estiguen durant un temps, mentre es construeix el centre. I eixa és la gran diferència entre un govern i un altre.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, continuem amb la pregunta que formula la il·lustre diputada Elisa Díaz, a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient i Canvi Climàtic.

Sí. Si demana vosté... Ara. Té vosté la paraula.

La senyora Díaz González:

¿Por qué el Consell no ha concedido ayudas a Benitatxell por el incendio del 4 de septiembre?

El senyor president:

Moltes gràcies.

Consellera, no sé si serà un poc difícil dirigir-se al micro i mirar a la diputada.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Lo intento. Me tengo que dirigir aquí al micrófono.

Buenas tardes.

Buenas tardes, señoría.

Efectivamente, en septiembre pasado, se inició el incendio forestal en Benitatxell. Sabemos que afectó a 811 hectáreas, de las cuales 689 eran de superficie de los términos municipales de Benitatxell y Jávea.

Usted sabe que es corriente denominar a un incendio forestal por el nombre del municipio en el que se origina, pero en este caso, los daños más importantes fueron en el término de Xàbia, tanto en superficie, el 97% del incendio afectó a Xàbia, como superficie forestal, que fueron el 98%.

Es decir, que el incendio de Benitatxell tuvo lugar sobre todo en Xàbia, que es donde hemos concentrado nuestros esfuerzos, pues fue el término más afectado por el incendio, sin perjuicio de que también en Benitatxell se realicen los trabajos que sean necesarios de corta y saca de árboles quemados.

Lo que sí se ha realizado en Benitatxell, desde luego, es que la depuradora de Cumbres del Sol, titularidad del ayuntamiento, fue gravemente dañada por el incendio y las obras

de reparación, cuyo presupuesto final han sido 65.000 euros, la EPSAR ha financiado al 90%. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

Diputada, té vosté, Díaz, té vosté la paraula.

La senyora Díaz González:

Muchas gracias, señor *president*.

Mire, eso creo que se lo deberían de comunicar a Benitatxell, entre otras cosas, porque se publica en octubre el acuerdo de presidencia, porque se inician las actuaciones para paliar los daños producidos por los incendios forestales originados en el municipio de Benitatxell. Acuerdo que da 45 días para solicitar las ayudas.

En abril se aprueba el decreto por el que se conceden esas ayudas a Artana, a Benitatxell y a Bolulla por los incendios, aunque hay otros municipios afectados.

Y, bueno, como usted dice, el artículo 2 de ese decreto se refiere a los importes de las ayudas y no cita en ningún momento el municipio de Benitatxell, más que para indicar que fue en ese municipio donde se originó el incendio, pero ni un solo euro, nada de nada, ni siquiera la irrisoria cantidad que le dan a Artana –que menuda vergüenza, por cierto–. Pero, bueno, de la sierra de Espadán ya hablaremos.

Posteriormente, nos encontramos con un comunicado de Compromís –y mire, se lo enseño–... En este comunicado de Compromís están diciendo que no les dan las... que dónde están las ayudas a Benitatxell, que no las encuentran, pero indica que ustedes dicen que el Poble Nou de Benitatxell no ha presentado valoraciones de daños y dicen que lo dice en su..., en el acta de la comisión de valoración. Sorprende mucho leer este comunicado, sobre todo cuando las valoraciones de daños sí que las presentaron.

Mire, señora *consellera*, le digo que deberían de comunicarles a Benitatxell que esas obras han sido financiadas al cien por cien, porque resulta que ellos presentaron una solicitud el 12 de diciembre, un escrito, en el que se adjunta la solicitud del alcalde para admitir la memoria de la zona Girasoles dañada por el incendio con la valoración de los daños y la petición de que sea concedida la ayuda con destino a reparar esos daños.

Y en la memoria se indica la superficie quemada, que a lo mejor para usted no es importante, pero es que estamos hablando de más de 290.000 metros cuadrados de terreno. Se indica también los daños materiales en el sector Girasoles de la urbanización Cumbres del Sol referidos a la EDAR, como usted ha dicho, que se perdió, y la red de saneamiento y pluviales que se destruyó y se acompañan fotografías de los daños señalados, señora *consellera*.

Los excrementos entraban en las casas, y precisamente por eso se vieron obligados a efectuar de manera urgente trabajos para

la reposición de los servicios urbanísticos básicos afectados por el incendio. Trabajos que se realizaron en..., y que constan en la memoria, incorporando además presupuesto de los costes de estas obras de emergencia y solicitando, además, que se concedieran..., se tuvieran en cuenta a la hora de conceder las ayudas.

Solicitan también asistencia técnica respecto o eco..., y/o económica respecto a los destrozos ocasionados en viviendas particulares. No han recibido ninguna notificación al respecto, ninguna respuesta, señora *consellera*. El Poble Nou de Benitatxell se siente engañado, ya que el propio *president*, el señor Puig –que entonces no estaba tan debilitado como hoy, pero, bueno, sigue ahí, está aguantado–, les dijo que las ayudas que se repartirían serían de manera equitativa. Pero todos sabemos que no ha sido así. Benitatxell no tiene ayudas, para ustedes Benitatxell no existe.

Según la señora Oltra, los derechos no pueden estar condicionados por el presupuesto, pueden dejar de ser derecho..., pues dejan de ser derechos. Los políticos tenemos la obligación de buscar dinero para atender esos derechos.

Entonces, señora *consellera*, ¿por qué los vecinos de Benitatxell no tienen derechos y los de Jávea sí, por qué no tratan a todos por igual, por qué el *president* engaña a los vecinos de Benitatxell? ¿Van a replantearse conceder las ayudas que Benitatxell solicitó? Deberían hacerlo y de paso también las de Artana.

Sin duda, además, hay que volver a dar las gracias al Gobierno de España...

El senyor president:

Senyoria, moltes gràcies per la seua pregunta. Ara li contestarà la consellera.

La senyora Díaz González:

...que ante su abandono ha dado 150.000 euros para hacer las obras que ustedes... (*El president desconnecta el micròfon de la diputada*)

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyora consellera.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Muchas gracias. ¿Ya puedo?

El senyor president:

Sí, consellera, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Desde luego... (Veus)

El senyor president:

Un segon. Senyories, me limite a aplicar l'acord per unanimitat de l'anterior Junta de Síndics. (Veus) ¿Com que «no falte a la verdad»? (Veus)

Senyora consellera, té vosté la paraula.

Vam quedar aixina en Junta de Síndics. Jo me limite a aplicar el que els grups parlamentaris, per unanimitat, han acordat.

Senyora consellera, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Muchas gracias.

La verdad es que, señora Díez, (veus) Díaz, perdón, hacía tiempo que no le escuchaba un alarde de demagogia tan fuerte como el que ha hecho hoy, porque, desde luego, yo creo...

En primer lugar, a nosotros no nos consta... Como le he explicado, el incendio se llamó de Benitatxell, pero sobre todo en el 97,8% afectó a Xàbia. Los datos oficiales nos dicen que la superficie afectada en Poble Nou de Benitatxell fueron 14 hectáreas.

Como le he dicho, sí que las actuaciones que fueron necesarias por parte de la conselleria –que también se actuó, sobre todo, en la zona del monte de utilidad pública de Granadella–, se realizaron todos los trabajos, independientemente del municipio.

Como le he explicado, también se realizó la reparación de la depuradora, porque, efectivamente, fue afectada gravemente por el incendio. Esa reparación ha sido financiada al 90% por la EPSAR.

Y después, en la solicitud..., en el acuerdo del Consell que se abre dando el plazo a los ayuntamientos para que hagan su valoración de daños, en principio, a nosotros no nos consta que el Ayuntamiento de Benitatxell presentara en tiempo, en forma o como fuera adecuado a la comisión (veus), a la comisión de emergencias que constara esa petición.

El senyor president:

Senyoria, si vol que la consellera li conteste, deixi que parli i no la interrompi. No interrompi l'orador, en este cas, la consellera, que és l'oradora, que està en l'ús de la paraula.

Disculpe vosté, consellera. Continúe.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Como les estaba diciendo, sí que la conselleria actuó en la retirada de árboles quemados y reparación de muros en Granadella. Invertimos 20.000 euros, que se sumaron a los 18.000 euros que también invirtió el Ayuntamiento de Xàbia. Después, en abril, para el Ayuntamiento de Xàbia y todas las..., conforme a la valoración que ello sí habían presentado, se les concedió una ayuda con cargo al fondo de contingencia de 194.500 euros. (Veus)

El senyor president

Un segon, consellera.

Si interessa la resposta, els demane que guarden silenci. (Veus) Senyoria, quan vosté ha formulat la pregunta l'han atès amb absolut respecte i silenci. Deixi vosté que la consellera contesti i no la interrompa.

Consellera, continue vosté. Disculpe.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Continúo diciendo, efectivamente –para que vea que aquí sí que somos honestos y reconocemos cuando otras administraciones hacen el esfuerzo, es verdad–, el ministerio aportó..., está aportando una cantidad considerable, 150.000 euros, para la reparación de la zona, pero también le recuerdo que tuvimos que reclamar al ministerio cuatro veces, en cuatro cartas, que hicieran algo por la zona de Xàbia y de Benitatxell.

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

Senyora Bonig, ¿demana vosté la paraula? Indique'm per a què demana vosté la paraula.

La senyora Bonig Trigueros:

Pues para hacerle una aclaración y una apreciación, que creo que es necesario a estas alturas (veus) del debate, señor presidente.

El senyor president:

Senyoria, això no està contemplat en el reglament. Si vol, ara parlem vosté i jo en privat, però mentrestant continuarà la sessió...

La senyora Bonig Trigueros:

Esta sesión..., vamos, dictatori... (*s'interromp la gravació*) conocida... (*La senyora Bonig parla amb el micròfon desconnectat*)

El senyor president:

Senyoria, senyoria... (*La senyora Bonig parla amb el micròfon desconnectat*) Senyoria, jo l'únic que demane és..., l'únic que demane és silenci i respecte per a tots per igual, amb equitat. (*La senyora Bonig parla amb el micròfon desconnectat*) Amb equitat. (*La senyora Bonig continua parlant amb el micròfon desconnectat*) Jo crec que no. Jo el que és el contingut... Senyoria... Senyoria, anem a continuar la sessió de ple.

Senyories, anem a continuar amb la pregunta que formula l'il·lustre diputat Juan de Dios Navarro a la consellera d'agricultura i medi ambient.

El senyor Navarro Caballero:

Doy por reproducida la pregunta, señor presidente.

El senyor president:

Consellera, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

En la pregunta que nos formula –gracias, señoría; gracias, presidente–, es: ¿qué medidas se están tomando para fomentar el cultivo de tierras en nuestra comunidad?

Todos y todas somos conocedores de que uno de los principales problemas que afecta al campo valenciano es el abandono de tierras y de la actividad agraria. No es un problema de ahora, sino que viene de hace muchos años. Ustedes lo saben o deberían saberlo, porque han estado gobernando en todos estos años en los que se ha producido la mayor caída de superficie cultivada de la Comunitat Valenciana de hasta el 20%.

Desde este Consell, sabiendo de la necesidad de ofrecer respuestas y frente a la inacción de su gobierno, el gobierno anterior, hemos desarrollado diferentes líneas de trabajo. Y la más importante de todas ellas, el anteproyecto de ley de estructuras agrarias de la Comunidad Valenciana, que fue aprobado el pasado 3 de marzo el anteproyecto y que en breve entrará en estos Corts para su debate parlamentario.

Con esta ley pretendemos dar una serie de herramientas para dinamizar el mercado de tierras, el acceso a la tierra, e invertir el proceso de abandono del campo. Se trata de utilizar mejor nuestras tierras, adaptar y adecuar el campo valenciano al siglo XXI con algunas medidas novedosas, como son la figura del agente dinamizador, la iniciativa de gestión en

común, la creación de una *xarxa de terres* que consolide y respalde la experiencia de los bancos de tierra –que es una realidad que está ya en muchos municipios– o también incentivos fiscales en la transmisión de tierras.

La ley también facilitará la reestructuración parcelaria, como concepto que vaya más allá del tradicional de concentración parcelaria, y cuyo objeto es conseguir una dimensión física y económica viable de las explotaciones. Todos ello con el objetivo de reforzar la competitividad y la viabilidad de nuestras explotaciones y superar los problemas estructurales heredados, entre ellos, precisamente el del abandono de tierras agrícolas.

Muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera. (*Aplaudiments*)

Senyor Navarro, té vosté la paraula.

El senyor Navarro Caballero:

Honorable *consellera*, los datos, como bien ha dicho usted, no son preocupantes, son alarmantes. La Comunidad Valenciana encabeza en el 2016 el abandono de las tierras de cultivo en toda España, más de 162.000 hectáreas. Y así lo ha dicho la encuesta que publicó el ministerio. El 20% de la superficie de cultivo de la Comunidad Valenciana se encuentra en abandono.

Honorable *consellera*, no seré yo ni el Grupo Parlamentario Popular quien la acuse a usted de crear este problema. Este problema se sufre desde hace muchos años, como bien usted ha dicho.

Pero lo que sí que es cierto es que usted lleva ya 22 meses como responsable de esta cartera en el Consell del *Titanic* y la gestión y la actuación que está llevando a cabo brillan por su ausencia. De hecho, la segunda vez que escuchamos algo de la ley de estructuras agrarias es hoy, porque eso lo dijo usted en su primera comparecencia en las Cortes. Y desde el Grupo Parlamentario Popular nos pareció muy bien, y es más, lo apoyamos.

De hecho, el gobierno popular ya dejó aprobado un anteproyecto de estructuras agrarias donde era necesario por la situación urgente y para frenar este abandono. Pero este anteproyecto que ya estaba aprobado, no sabemos dónde está. Probablemente esté en algún cajón de su *conselleria*.

Este anteproyecto recogía un título entero del banco de tierras, que se recogía de las experiencias en otras comunidades, como la de Galicia.

Pero –le vuelvo a decir– no sabemos nada de esta ley. Lo que sí que tenemos claro es que ustedes lo que hacen es todo lo que venía de atrás olvidarlo. Tenemos alguna noticia, sí que es cierto, en prensa, salió el 30 de noviembre, donde usted, el presidente y el director general de Agricultura, Ganadería y

Pesca presentaron hace 175 días este anteproyecto de ley de organización y modernización de las estructuras agrarias de la Comunidad Valenciana.

Aquí en las Cortes seguimos sin ninguna noticia. ¿Este es el respeto que ustedes tienen a la cámara? ¿Esta es la voluntad de consenso que demuestran? La realidad es que lo único que hacen es dejar en el cajón los proyectos que vienen del pasado, da igual, no lo valoran, probablemente por su sectarismo o por el no es no, que es lo que está ahora de moda en la izquierda. Pero lo que sí que es cierto es que 696 días para cambiar un término de banco de tierras a *xarxa de terres* yo creo que son muchos días.

Eso sí, el señor presidente en ese acto dijo: «El sector agroalimentario representa el 16% del PIB valenciano, el 24% de las exportaciones. Es absolutamente imprescindible tener un sector primario potente. La agricultura valenciana está aquí y tiene ganas de mirar al siglo XXI.» Y toda la razón, la agricultura valenciana está aquí; el que no está aquí es ni el presidente, ni su Consell.

Y además, es más, usted también dijo: «La norma busca una vida atractiva, profesional y personalmente, revitalizar los pueblos, reforzar las mejores condiciones para que nuestra agricultura sea innovadora y sostenible.» Las palabras están muy bien, pero ¿para cuándo empezamos a gestionar? ¿Para cuándo esas medidas para salvar el sector? ¿Para cuándo esas medidas para salvar el campo?

El 10 de abril de 2016 se cerró el plazo para presentar las solicitudes de incorporación de los jóvenes. ¿Usted sabe que el 1% de los agricultores tienen menos de treinta y cinco años? ¿Cómo quieren salvar el campo? Su apoyo a los jóvenes ha sido rechazar el 65% de las solicitudes de los jóvenes. Dejan fuera 471 jóvenes por tema de presupuesto. ¿Sabe cuántos jóvenes han cobrado ya la ayuda? Se lo digo yo: ninguno. ¿Ese es el apoyo que dan ustedes para que nos abandonen los cultivos en las tierras valencianas?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor presidente:

Moltes gràcies, senyor Navarro.

Li contestarà la consellera.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Señoría, en primer lugar, con respecto al anteproyecto de ley de estructuras agrarias, usted, puesto que es diputado, debería saber que para que un anteproyecto se convierta en proyecto de ley debe pasar al Consell Jurídic Consultiu, al Comité Económico y Social y el trámite de consulta pública, que es donde estamos ahora.

En segundo lugar, claro que estamos llevando adelante muchas medidas, no solo aquellas que estaban previstas sino también recuperando muchas de aquellas medidas

que ustedes sí que habían dejado abandonadas en el cajón durante varios años antes de que entráramos nosotros.

Para empezar, para ustedes nunca existió la producción ecológica, al parecer. Nosotros hemos destinado 30 millones de euros que vamos a incrementar hasta 45 millones de euros. Ustedes se olvidaron también en los últimos años de las ayudas a las inversiones en las explotaciones agrarias, la última en 2013, mientras que nosotros hemos aplicado la dotación presupuestaria para alcanzar a 600 agricultores no a 200, como la última convocatoria que sacamos. También hemos recuperado las ayudas a las comunidades de regantes, que no se convocan desde 2011. Y es verdad, también, hemos sacado la convocatoria a los jóvenes agricultores, por cierto que ustedes tampoco convocaban desde 2011.

Por tanto, eso es lo que estamos haciendo, estamos gestionando y se ha hecho de acuerdo con las organizaciones agrarias en cuatro convocatorias de 10 millones de euros cada una hasta llegar al total que estaba previsto en el Programa de Desarrollo Rural y que, visto el interés de incorporación de jóvenes al sector agrario, posiblemente ampliaremos en su dotación.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez*)

La senyora vicepresidenta primera:

Muchas gracias, *consellera*.

Anem a passar a la pregunta número 835, que formula el diputat Manuel Pineda, del Grup Parlamentari Socialista a la consellera de Sanitat.

Senyor Pineda.

El senyor Pineda Cuenca:

Gràcies, vicepresidenta.

Senyora consellera.

Preparando esta pregunta he encontrado titulares de prensa que realmente coloca a cada uno en su lugar y al menos debería sonrojar a algún grupo. Mire, con el Partido Popular en el Consell se leía: «La Generalitat Valenciana pone el límite al número de tratamientos de hepatitis C.» O recientemente, y esta es para nota, y ya la ha valorado usted aquí en este mismo hemiciclo: «Montoro atribuye la desviación del déficit nada y nada menos que a la hepatitis C y a las comunidades autónomas.» Y si no esta, señora *consellera*: «La fiscalía denuncia a la Xunta por restringir fármacos de la hepatitis C.» Aquí un colectivo médico denunció que varios pacientes murieron mientras el gobierno gallego retrasaba sus tratamientos. Esto es una indecencia en su conjunto, como usted puede entender.

Y esto contrasta con lo anunciado por el presidente el pasado 30 de marzo de este año en este hemiciclo. «El Consell ampliará el tratamiento a todos los enfermos de la hepatitis C.» A todos. Y así amplía los criterios del plan estratégico nacional. Y con esta decisión de presidente Puig y el Consell estamos a las puertas de un hito en materia de salud, como es la erradicación de la enfermedad por virus de la hepatitis C. Y se ha iniciado el camino aquí, en la Comunidad Valenciana. Con el tiempo se sumarán más comunidades autónomas hasta las del Partido Popular, porque es un derecho de la ciudadanía.

Para comprender la importancia de esta medida no hay más que ponerse en la piel de los afectados y de sus familias. Han sufrido mucho, señora *consellera*, y usted lo sabe. Hablamos de un virus que tiene cuatro días, 1989, y que la mayoría de los afectados son personas mayores infectadas, porque en su infancia y en su juventud no se sabía, no había consciencia de que no se podían reutilizar las jeringas o que había que analizar la sangre antes de las transfusiones.

La prevalencia, la cantidad de enfermos, la verdad es incierta y gran parte de ellos lo ignora, porque esto es como un iceberg. La dolencia puede ser asintomática hasta que el virus empieza a dañar el hígado, a endurecerlo, a fibrosarlo. Y la infección puede derivar en cáncer de hígado. Y en ambos casos, enfermedad y cáncer, se puede llegar a necesitar un trasplante.

Para los hepatólogos la llegada de los nuevos fármacos ha sido una revolución, como la penicilina, por eso se plantea la erradicación de la enfermedad. La ventaja de los nuevos antivirales es que curan la infección por virus de la hepatitis C, eliminan los virus aunque no reparan el daño. Pero si se actúa en estados menos avanzados, como los que el presidente anunció, es posible que el hígado, al dejar de sufrir la agresión del virus se regenere, de ahí que los hepatólogos recomienden dar el tratamiento cuanto antes la medicación para curar a las personas antes de que enfermen. Y esto es lo que el presidente ha anunciado.

Si se interviene en la fase fibrosis 0 nos ahorramos cientos de millones de euros y esto es una medida que beneficiará a toda la sociedad valenciana a largo plazo y esto se verá en las estadísticas. Hace falta voluntad política, que es la que a usted no le falta, ni al presidente, ni a este Consell para iniciar esta revolución, porque es así, es una revolución.

La hoja de ruta marcada ha sido tétrica para los afectados y está claro que las prioridades son diferentes...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyoria...

El senyor Pineda Cuenca:

...según gobierne el Partido Popular o si gobierna el partido del *botànic*.

Señora *consellera*, dado que el presidente de La Generalitat anunció en sede parlamentaria, el pasado 30 de marzo de 2017, que la sanidad pública valenciana dará tratamiento a

todos los enfermos con hepatitis C, ¿cuál es la valoración de la *conselleria* sobre esta medida? (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Muchas gracias, señor Pineda.

Consellera.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Gracias, señora presidenta.

Señor Pineda, el gobierno del cambio en la Comunitat Valenciana garantiza el tratamiento a todas las personas portadoras de virus de la hepatitis C. Como usted dice, lo manifestó el presidente de La Generalitat, Ximo Puig, en sede parlamentaria.

La efectividad de los fármacos en los tratamientos de hepatitis C es incuestionable, así se desprende de un estudio específico realizado en la propia Conselleria de Sanidad Universal y Salud Pública que supera el 97% en esta comunidad.

Desde el mes de abril, la *conselleria* facilita el acceso a los tratamientos contra la hepatitis a aquellos pacientes con los grados de fibrosis menos avanzados, F0 y F1, bajo criterio clínico. Son los pacientes que en aplicación del Plan estratégico estatal de mayo de 2015, del gobierno de Rajoy, quedaban fuera por no considerarse prioritario su tratamiento, un plan estatal que no refleja la realidad actual de las personas con hepatitis C en la Comunitat Valenciana.

4.674 pacientes censados en 2017, candidatos a recibir el tratamiento. De estos el 20,4% son F0 y el 39,6 son F1. Es decir, representan el 60% respecto al total. Más de 2.800 personas que según los criterios actuales del ministerio no serían prioritarios a tratar, pero sí que lo serán en la sanidad pública valenciana. Tendrán los tratamientos en las mismas condiciones que los que presentan grados de fibrosis más avanzados.

Nuestra estimación es que para este ejercicio podemos dispensar tratamientos de entre 2.500 y 3.500 pacientes. Además es un orgullo decir que en la Comunitat Valenciana es donde se han atendido a más pacientes en términos relativos desde 2015. 9.406 personas han sido tratadas desde el 1 de enero de 2015 al 30 de abril de 2017 y por tanto han salvado su vida.

Al ampliar los criterios de selección para acceder al tratamiento antiviral contra la hepatitis C, la Comunitat Valenciana demuestra que vuelve a ser vanguardia y que de nuevo da solución a problemas de la ciudadanía frente a la desatención y el abandono del gobierno central.

Han pasado diez meses desde que el Ministerio de Sanidad del Partido Popular se comprometiera, en julio de 2016, a abordar esta ampliación y no lo ha hecho. Por ello hemos dado el paso y somos los primeros en España sin esperar a Mariano Rajoy.

Señorías, frente al inmovilismo del gobierno central, frente a 27 millones de euros que aún adeuda el gobierno central a la Generalitat valenciana de 2015, frente a la dilación en la convocatoria del consejo interterritorial y frente a la actitud de algunas comunidades autónomas que decidieron restringir tratamientos, hoy mismo hay una concentración en la Puerta del Sol exigiendo a Mariano Rajoy un fondo para estos tratamientos, pues frente a toda esta realidad, la Comunidad Valenciana decidió salvar vidas.

Por último, quiero agradecer la labor a los y las excelentes profesionales de la *comunitat* y también a la colaboración indispensable de las plataformas y asociaciones. Estamos, seguramente, ante una de las medidas más emblemáticas de este gobierno, una medida que salva vidas, 9.406 vidas.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar a la pregunta que formula la diputada Maria Josep Ortega, del Grup Parlamentari Compromís, també la consellera de Sanitat Universal.

Senyora Ortega, quan vullga vosté.

La senyora Ortega Requena:

Moltes gràcies, presidenta.

Senyora consellera, vinc a contar-li unes coses que estan passant en la comarca de la Ribera. Mire, aparentment açò hauria de ser normal, una xarrada que se convoca per al dimecres 26 d'abril de 2017 en la casa de la cultura de Carlet, una xarrada organitzada a través de l'Associació Espanyola contra el Càncer que se diu «Últims avanços en càncer de mama». Aparentment hauria de ser normal.

La primera sospita és que quan la gent comença a entrar a esta xarrada es troben en la seua cadira, en totes les cadires, este imprés i esta xapeta: «Sanitat sols una». «Yo soy modelo Alcira». Això s'ho troben en totes les cadires de la xarrada.

Comença la xarrada. La primera part preinformativa, aparentment de l'Associació Espanyola contra el Càncer, ninguna novetat. Però quina és la sorpresa que amb la premissa de l'alta tecnologia, com deia la xarrada, i dels bons professionals que allí treballen, de la qual cosa ningú dubtem, per descomptat, i tot el que està passant allí, de repent començaren a plantejar la incertesa del que passaria quan ells se'n anaren. És clar que ells, serà l'empresa Ribera Salut, com si de sobte l'hospital anara a desaparèixer, l'equipament desapareguera i els metges anaren a esfumar-se. És a dir, és clar que l'empresa Ribera Salut eixe dia sembraren dubtes, incertesa i por.

Mire, consellera, els malalts de càncer, coincidirem, tant els malalts de càncer, com supervivents, com famílies, que són els qui anaren a la xarrada, són molt vulnerables i sensibles, moltíssim. I eixa empresa, enganyant l'associació, perquè els van utilitzar, eixe dia s'aprofitaren de la seua vulnerabilitat. Mentir, fer por i crear eixa inseguretat a les persones, estarem tots d'acord que és perjudicar la salut de les persones. I

més quan algunes d'elles estan malaltes i molt malaltes.

Baix el meu punt de vista, el que ha passat i està passant és utilitzar associacions, com ara esta, de persones malaltes, famílies i voluntaris manipulant-los i organitzant xarrades, mentint i desprestigiant la sanitat pública i gastant-se milers i milers d'euros en màrqueting per bústies, televisions i diaris.

Mire esta bústia. Estos fullets estan repartint-los casa per casa, diguent les bondats de la gestió privada que està fent Ribera Salut.

Si a l'empresa li preocupen realment els malalts, ¿per què estan jugant aixina amb les persones, senyora consellera? Està clar que esta empresa no té cor; però, és més, està trencant el cor d'algunes persones.

Mire, vaig a dir-li frases literals que es van dir eixe dia, perquè la regidora de sanitat de Carlet va anar a eixe acte. Mire, es va dir: «La gestión indirecta es el futuro, no nos equivoquemos.»

Una persona va preguntar: «¿Com ens pot afectar als malalts?», i li respongueren: «Si a nosotros nos revierten, la cartera de servicios no se pueden mantener.»

Respecte a l'obertura de quiròfans per la nit, van dir: «En La Fe están parados. Hay lista de espera. Por la tarde no trabajan. Nosotros es que tenemos la cultura de trabajo.» «Mantener las especialidades es imposible. Solo se pueden mantener si es gestión privada.» També arribaren a dir: «¿Se'n recorden vostés quan anaven a València a les especialitats? Ara ho tenen ací. Después, no se sap.»

És més, presentaren l'associació i digueren que ells eren BBB...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Ortega...

La senyora Ortega Requena:

...: *bueno, bonito y barato* digueren. (*Rialles. Se sent una veu que diu: «¡Qué bueno!»*)

Senyora consellera, mire, a mi se me rebolica la panxa, igual que se li va rebolicar a la regidora de sanitat, que se va alçar i va dir que no podia aguantar (*veus*) ...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Ortega...

La senyora Ortega Requena:

...més manipulació i més mentires. (*Veus*)

Mire, fotografies de les televisions que estan en l'hospital...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Ortega...

La senyora Ortega Requena:

...de la Ribera...

La senyora vicepresidenta primera:

...ja està, ja no pot continuar. *(Veus)*

Senyora Ortega, ja no està en l'ús de la paraula. *(El vicepresident segon, amb el micròfon desconnectat, diu: «Quítale, quítale, quítale...»)* Ya lo he quitado.

Senyora Ortega, gràcies. *(Aplaudiments)*

(Inoïble) ... pulse. Eso es.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Señora Ortega, su preguntaba versaba sobre si se van a eliminar servicios. Absolutamente no. La Conselleria de Salut Universal i Salut Pública, a partir de la finalización del contrato de la concesión, en la comarca de la Ribera, garantiza las mismas prestaciones asistenciales que se disfrutaban actualmente.

Esto incluye una materia tan sensible y prioritaria en la planificación sanitaria, para el equipo de la conselleria, como es la detección y tratamiento del cáncer de mama. Es más, estamos estudiando, de cara a abril de 2018, cuando la gestión del hospital de Alcira pase a ser pública directa, las necesidades potenciales de ampliación de servicios y recursos. Y, en concreto, ya hemos llegado a la conclusión, aparte de otras modificaciones, que se dotará al equipo actual de mamografía de lo que se conoce como imagen sintetizada, que permitirá reducir la dosis de radiación que actualmente reciben las mujeres que acuden a realizar una mamografía en el hospital de la Ribera.

Este gobierno es un firme defensor de la gestión directa de la sanidad pública valenciana. Bajo esta premisa, el retorno de la sanidad a lo público, que es un compromiso del gobierno valenciano, es en la que estamos trabajando. Y lo estamos haciendo con seguridad jurídica, con transparencia y con diálogo y, sobre todo, sin decir mentiras.

Y, además, lo estamos haciendo con la garantía, ya manifestada muchas veces en las Cortes Valencianas, de que se va a mantener la cartera de servicios del hospital en su totalidad. No solamente tendremos que mejorar la atención primaria, que muy bien sabemos que está falta de una mejora, sino que esta cartera de servicios, como usted sabe y como saben las

señorías, en todo caso, siempre, antes y después de la reversión, es decisión de la conselleria. Y, por eso, hoy les podemos garantizar lo que decía al principio, que no va a haber ningún servicio menos de lo que hay. Que no se siembre confusión. Que vamos a mejorar las tecnologías para actualizar, en concreto, el diagnóstico de cáncer de mama.

Y así que lo que debemos transmitir a todos los ciudadanos, los vecinos y las vecinas de la Ribera, es la tranquilidad de que se va a mantener la cartera de servicios, que se van a mejorar los equipamientos y las tecnologías, que se va a mejorar la atención primaria y que, por ejemplo, el diagnóstico de cáncer de mama se va a mejorar con la última tecnología, para que las mujeres reciban menor radiación de la que están recibiendo actualmente.

Además, señora Ortega, esta pregunta me da la oportunidad de denunciar, en sede parlamentaria, la mezquindad de la difusión de noticias falsas a los pacientes y usuarios de la comarca de la Ribera –algo imperdonable, juego sucio–, en ocasiones centradas, como usted muy bien ha relatado, a colectivos vulnerables, como es el caso de las personas con enfermedad oncológica, con la intención de sembrar el miedo y la incertidumbre ante la inminente y cierta finalización del contrato de la concesión administrativa del departamento de la Ribera.

Señoría, quedan diez meses. La ciudadanía comprobará que sus impuestos van a estar a buen recaudo, que sus impuestos sirven para mejorar la sanidad pública valenciana, mejorando las tecnologías y, desde luego, diciendo adiós al beneficio empresarial que, en estos momentos, se lleva una concesión sanitaria.

Gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, consellera.

I anem a substanciar l'última pregunta de la vesprada, que formula la diputada Isaura Navarro, del Grup Parlamentari Compromís, també a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública.

Senyora Navarro.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyora presidenta.

En l'any 2014, senyora consellera de sanitat, vàrem tindre en la comissió de sanitat d'estes Corts, la legislatura passada, el debat sobre una PNL, presentada pel Grup Parlamentari Compromís, demanant les mesures per a millorar l'atenció a les persones celíaques. El contingut eren totes les reivindicacions que fa, sobretot, l'entitat més rellevant ací, a la nostra comunitat, que és Acecova. Eren d'àmbit sanitari, educatiu i social.

Doncs, bé, el Partit Popular va votar-la en contra, no es va aprovar, perquè va dir que bé, que total l'única cosa que

havien de fer era no menjar blat, que quin problema n'hi havia; i poc més, i poc més.

Clar, això té relació en què, doncs, per exemple, en 2008, el ministeri de sanitat aprova un protocol de *diagnòstico precoz* i no arriba ací, a la consellera de sanitat perquè arribe als metges fins 2010. (Veus) Eixa és la preocupació de què partien.

Nosaltres, en 2016, quan el Grup Ciudadanos presenta una iniciativa per a millorar l'atenció a les persones celíaqües, nosaltres fem una esmena, altres grups fan una esmena, i plantegem les mateixes mesures que havíem demanat en 2014 i que el Partit Popular va dir que no feien falta.

Doncs, ¿què va passar? Que es va aprovar per unanimitat, comptat inclús en el vot del Partit Popular, perquè, efectivament, s'havia passat d'estar tot fet i que no feia falta a que sí que era necessari i que era molt important.

Doncs, bé, s'aprovà per unanimitat i, precisament, sobre eixa resolució aprovada, jo hui li pregunte quin és el compliment que s'ha donat. ¿Per què? Doncs, perquè n'hi han moltes coses per fer, me consta que algunes ja s'estan fent, com és, per exemple, i d'aquelles que la gent se n'oblida...

Per exemple, en matèria educativa. ¿Què passa en matèria educativa? Que diuen..., no, en els col·legis sí que és veritat que abans el que se deia, quan estava el Partido Popular, era: si es pot, n'hi haurà per als xiquets i xiquetes un menú per a celíacs, si és possible. Doncs, bé, en la instrucció de 2015-2016 d'este govern, ja diu: no, ha d'haver-hi un menú per a celíacs; si n'hi ha una persona que és celíaca, ha d'haver-hi un menú per a celíacs.

Però, ¿què passa en les universitats, en els campus, en l'entorn de la universitat? Clar, ahí també s'ha de garantir. En tots els espais educatius, siguen públics o privats, s'ha de garantir.

¿Què passa en els hospitals? Clar, les persones ingressades en un hospital tenen el menú garantit. Però, ¿i les persones que estan acompanyant la persona que està ingressada, quan baixen al bar a dinar? ¿Tenen el menú per a celíacs? No el tenen, no el tenen garantit. ¿I en l'entorn? Perquè, clar, també, si te quedes allí una setmana i menges tots els dies el mateix (*inintel·ligible*) ... pots morir, clar. (Rialles) Clar. ¿I en l'entorn de l'espai sanitari? També, també. Tot això s'ha de treballar.

¿I la formació de les persones que estan donant estos menjars? S'ha de garantir.

¿I els llocs que diuen que sí que ho garantixen? Han d'estar inspeccionats. Ha d'estar controlat. Ha d'haver protocols que estiguen garantits. Perquè ací ens estem jugant molt. Ens estem jugant la salut de les persones.

¿I la guia de bones pràctiques clíniques? És necessària. S'ha d'aprovar. Ara m'han informat que en Madrid, en el congrés, ja s'ha aprovat una resolució que també ho demana. Clar, són molts anys demanant les mateixes coses, que inclús el protocol de 2008 també s'ha demanat que s'actualitze. Són molts anys, molts anys demanant les mateixes coses.

¿I la segona opinió? La segona opinió s'ha de garantir...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Navarro...

La senyora Navarro Casillas:

...Sí.

Per això... Bé, són moltes coses a demanar. Estan totes en la resolució. Espere la seua resposta.

Gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Navarro.

Consellera.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Gracias, señora Navarro.

Me centro en materia sanitaria, y puedo decirle que estamos prácticamente en un cien por cien de cumplimiento o en vías de cumplimiento de lo que aquí, en las Cortes Valencianas, se acordó.

Se refería a investigación, a prevención, a elaboración de la guía de buenas prácticas, de protocolo de diagnóstico precoz, de garantizar el acceso a los alimentos sin gluten en los hospitales y entornos sociosanitarios, de medidas de seguridad alimentaria, entre otros.

Como ve, estamos en plena sintonía a la hora de desarrollar estrategias en relación a la enfermedad celíaca. Así que agradecerle esta pregunta que me permite pasar a darle detalle.

En el Hospital Universitario y Politécnico La Fe, existe una unidad específica de investigación de la enfermedad celíaca. Precisamente, la doctora Ribes, jefa de sección de gastroenterología infantil de La Fe, ha sido nombrada presidenta del grupo de celiaquía de la Sociedad Europea de Gastroenterología, Hepatología y Nutrición Pediátrica, con la responsabilidad de coordinar y organizar todas las actividades científicas, educativas y de investigación en el ámbito de esta enfermedad a nivel europeo.

Actualmente, está en proceso de revisión la guía diagnóstica de enfermedad celíaca de esta sociedad europea. A partir de esta revisión y actualización, en la Comunidad Valenciana constituiremos el grupo multidisciplinar de trabajo que adaptará la guía a nuestra comunidad autónoma.

Además, los y las profesionales de atención primaria, pediátrica y médicos de familia conocen bien la enfermedad. Y, desde atención primaria, pueden solicitarse los marcadores serológicos de la misma para facilitar un diagnóstico precoz. Esta práctica de actuación está extendida en la totalidad de los departamentos de salud.

Todas las personas con la enfermedad celíaca diagnosticada, ingresadas en un centro sanitario, son tenidas en cuenta, disponiendo de la dieta adecuada a su condición terapéutica.

Además, desde la *conselleria*, se ha instado, en los pliegos de condiciones de los concursos para la licitación del servicio de cafetería en los centros sanitarios, que se incorpore como dato a valorar la disponibilidad de menús para personas con esta enfermedad.

También se han dado instrucciones a los departamentos para que, en las licitaciones de las máquinas expendedoras de alimentos, sea requisito que se proporcionen productos sin gluten y que se destaque su existencia.

Y, por último, en el ámbito de la seguridad alimentaria, la *conselleria*, a través de la Dirección General de Salud Pública, dentro del marco del plan de control de la cadena alimentaria de 2016, lleva a cabo un programa de control de alergias e intolerancias alimentarias. El objetivo de este programa es minimizar la exposición de las personas sensibles a los componentes de los alimentos que les pueden provocar alergias y/o intolerancias, mediante la información que les permita una elección adecuada a sus necesidades.

Durante el año 2016, se han evaluado más de treinta mil unidades de control en distintos sectores, pero, de manera preferente, en el sector de comidas preparadas. También se han analizado 190 muestras de alimentos para verificar la presencia de alérgenos no declarados en la etiqueta en los que no se ha detectado incumplimiento respecto al gluten. Las muestras analizadas eran del sector cárnico, salsas, comidas para llevar y alimentos especiales para personas con la enfermedad celíaca.

Además, se ha prestado atención especial al análisis y control de los alérgenos, en la población escolar, que acceden a los comedores escolares. Se han evaluado 750 escuelas infantiles y 1.293 centros escolares, actividad de control que sigue rutinariamente en 2017.

La senyora vicepresidenta primera:

Consellera...

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Sí.

Por último, quiero señalar el contacto estrecho y las reuniones con las asociaciones, a las que agradezco también que nos ayuden a cada día hacer una mejor labor.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies.

Interpel·lació a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre la política general de la conselleria en matèria de neteja de forests de la comunitat, que formula la diputada senyora Elisa Díaz González (GP Popular) (RE número 56.506, BOC número 166)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar a continuació al punt número 5, que és la interpel·lació a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, sobre la política general de la conselleria en matèria de neteja de forests de la comunitat, que formula la diputada Elisa Díaz González, del Grup Parlamentari Popular.

La senyora Díaz González:

Gracias, señora presidenta.

Mire, *consellera*, buenas tardes.

Le vuelvo a decir, le voy a hablar sin demagogia, como lo he hecho siempre. Y quiero comenzar haciendo una mención especial a nuestros parques naturales, hoy Día Europeo de los Parques Naturales, en el que por fin podemos decir, después de dos años, que todos ellos cuentan con director conservador, aunque en algún caso tal vez fuera mejor que no contaran con el mismo.

En cualquier caso, es lamentable el trato que están recibiendo nuestros parques naturales desde su gestión. Mire, leo unas cuantas noticias. «Espadà, la Tinença, Alto Palancia y Mijares, más polvorines. Los alcaldes exigen soluciones para los daños forestales del temporal de enero», que se unen a las quejas de Penyalgosa. Hablan de caminos cortados, merenderos inutilizados, árboles muertos, de pinos y carrascas caídos, madera seca que se acumula e incrementa el riesgo de incendios.

Su anuncio en la Font Roja, hace unos días, de eliminación de biomasa como medida de protección ante el inicio del período de alto riesgo de incendios, si usted lo anuncia hace unos días y de momento no se ha hecho nada, da a entender, y por supuesto creemos que es así, que la biomasa está sin recoger. Y no es por nada, pero ya hay varios días que hace calor.

Una más, que dice que el retraso de ayudas para limpiar el monte dispara el riesgo de incendio. El Consell se comprometía a que estas zonas estarían limpias para el verano ante el peligro que suponen los árboles quebrados y tirados por el suelo, por la propagación de incendios y plagas. Ahora ya, y no lo digo yo, lo dicen los propietarios forestales, ahora ya está más claro que la medida no llegará a tiempo.

Otra noticia, en la que usted advierte que, si no se actúa antes de verano... Es esta. Usted anuncia que, si antes de verano no se actúa, el riesgo de incendio se multiplicará. Y dice también esta noticia: «Los daños del temporal se producen después de que la plaga de *Tomicus* hiciera estragos en

los montes.» Y es que la falta de actuación del año pasado respecto a las plagas, la lucha contra plagas, causó la debilidad de muchísimos árboles, de muchísimos pinos que ante los temporales no aguantaron, señora *consellera*.

Según los informes solicitados, y también habla de ello esta noticia, los informes que usted misma solicitó, se requerirían al menos 4,6 millones de euros para poder intervenir y extraer toda la biomasa dañada, antes de que suban las temperaturas y la madera se seque.

Sin embargo, ustedes anuncian, y lo han hecho ayer mismo en dos noticias, aunque ya lo hicieron hace un par de semanas, ustedes anuncian 1.756.398 euros para actuaciones en arbolado. Muy lejos quedan esos 4,6 millones de euros que dicen los informes que harían falta. Y esos tres millones de euros de diferencia, ¿qué pasa con ellos?

Corresponde a unas tres cuartas partes de la Comunidad Valenciana que se quedará sin limpiar. Y aunque nos pese a algunos, también hay quienes aquí parece que se alegran de que no se limpien los montes.

Anuncian ahora que la semana que viene VAERSA comenzará a trabajar. Sobre este comunicado, que es este precisamente, quería hacerle mención a dos aspectos. Por un lado, su secretario autonómico, vamos a hablar de él, del señor Julià. El señor Julià Álvaro no solo no le ayuda en nada, sino que además le va poniendo piedras en el camino.

Y se atreve a anunciar en marzo, a través de su blog, como no podía ser de otra manera, que serán contratadas unas doscientas personas del Servef para la limpieza de montes, algo que tuvo que salir el señor Nomdedeu, que salió, y que dijo que el señor Julià Álvaro se había precipitado.

«Creo que ha corrido un poco», dijo, y sigue explicando que «el Consell, si aprueba una partida económica para realizar una encomienda de gestión a una empresa pública como VAERSA para limpiar los bosques, ellos contratarán y nosotros podemos dar el soporte técnico para contratar a las personas, si nos lo piden». Y se queda así la cosa.

Bueno, pues resulta que hace bien poco, también un par de semanas, nos encontramos con el siguiente *mail* que pasan a nivel interno en VAERSA, y que dice lo siguiente: «Os ruego que a la máxima urgencia que nos paséis los interesados en estas obras de emergencia, entendemos que es para las tres provincias, si fuera de otra forma os lo informaría. En unos diez días han de estar en el tajo, dado que serán en torno a ochenta. Si no conseguimos suficientes interesados, recurriremos al Servef. Gracias por vuestra colaboración.»

Pues parece que existen algunas plazas que se están cubriendo sin realizar ningún tipo de publicidad en la web de VAERSA, señora *consellera*, abusando de la figura del contrato, mientras dura el proceso de selección. Y lo dice la comisión negociadora de VAERSA de ayer, no lo digo yo, señora *consellera*.

En esa reunión también se habló sobre la contratación urgente de trabajadores forestales que, aunque en principio el señor Julià hablaba de doscientos y luego parece que bajó a ochenta, ayer hablaban de veinte, veinte trabajadores para toda la Comunidad Valenciana, señora *consellera*.

Además, dan más puntos por tener títulos de valenciano que por saber utilizar una motosierra. ¿Eso cómo está? Ahora parece que saber valenciano sirve más para prevenir incendios que utilizar una motosierra o saber de biodiversidad, de qué especies son invasoras y qué especies no. Es curioso, es curioso.

Y por otro lado, le quería comentar sobre este comunicado, que contratan ahora cuando comienza un período que recoge los meses de más calor en la Comunidad Valenciana, meses en los que los días conocidos como salida y retorno de vacaciones, o como los festivos, directamente se declaran con una alerta de nivel tres, y por tanto en esos días no se puede actuar en los montes.

Y usted lo sabe, señora *consellera*. A esos días, además, se suman todos aquellos por los que, debido a las altas temperaturas y a los vientos, ya hay nivel tres. Es decir, prácticamente todos los días durante cinco meses que tenemos en la Comunidad Valenciana, señora *consellera*.

Y por ponerle un ejemplo, hablamos de eso, de utilizar una motosierra. Pero durante todos esos meses no se va a poder hacer nada. Como ya apuntaban los propietarios forestales, que se quejaban del retraso de la tramitación de ayudas y permisos. E incluso usted declaró que solo se llevarían a cabo algunas actuaciones.

Por un lado dice que se va a actuar ya, se va a limpiar los montes antes de verano, y por otro lado, unas cuantas actuaciones, por supuesto. Porque ahora no se puede hacer más. Por ejemplo, desbrozar durante este período de tiempo, si desbrozando se toca vegetación que puede rebrotar, afecta a las plantas, que lo normal es que se sequen y no puedan rebrotar.

O sea, que hay que llevar un cuidado bestial ahora mismo. No se pueden hacer esas actuaciones ahora, esta época no es la idónea para podar ni para desbrozar ni para hacer nada de lo que tendrían que haber hecho antes. Deberían haber empezado a trabajar mucho antes, señora *consellera*. Pero un año más se les ha olvidado eso de que los incendios se apagan en invierno (*aplaudiments*), señora *consellera*.

La senyora vicepresidenta primera:

Señora Díaz.

La senyora Díaz González:

Porque, por mucha campaña de concienciación que hagan, si no viene acompañada por actuaciones, no sirve de nada. Sobre el terreno, hay que trabajar, y ustedes no lo hicieron ni el año pasado ni este. Y cuando deciden hacerlo, es tarde e inadecuado, señora *consellera*.

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Díaz. (*Aplaudiments*)

Señora *consellera*.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Buenas tardes, muchas gracias. Gracias por su intervención.

En primer lugar, lo que sí que me gustaría es volver a explicar esa precisión que es importante, porque usted insiste en hablar de limpiar los montes, y no se sabe muy bien a qué se refiere usted con lo de limpiar montes. Porque solo hay que limpiar el bosque cuando la gente deja basura. Otra cuestión es la necesidad de retirar exceso de material vegetal, ramas, troncos caídos, madera muerta, que puedan suponer un mayor riesgo de plagas o de incendio.

Y usted debería saber que el bosque mediterráneo es mayoritariamente monte bajo, y cuando usted habla de limpiar esa vegetación, en esa expresión generalista de lo que está hablando es de retirar esa diversidad vegetal, incluso algunos de los troncos y ramas caídas que protegen el suelo contra la erosión, ayudan a conservar humedad y son refugio de diversas especies de fauna.

Por ello, me voy a referir en esta interpelación apropiadamente a medidas de gestión forestal para la prevención de incendios. Y es verdad que entre estas medidas se incluye la retirada de biomasa forestal, muy necesaria en aquellos casos en que obstruye caminos o accesos, o cuando su excesiva acumulación o condiciones extremas de sequedad requieren actuar para reducir el riesgo de plagas o de incendio.

Y es totalmente cierto que, a consecuencia de los temporales sufridos este invierno, hay muchas zonas en nuestros montes que requieren de estas actuaciones. Las tenemos estudiadas, valoradas, y ya se han comenzado los trabajos para destinarse a esas tareas, como le explicaré un poco más adelante.

Porque antes quería recordarles que una gestión forestal sostenible necesita de instrumentos de planificación, instrumentos que no existían y que ustedes no se preocuparon de completar cuando estaban gobernando. Esos los estamos completando ahora, tenemos ya finalizados dos, estamos en redacción de siete o más, tenemos cuatro pendientes.

Eso es muy importante, porque esos son los instrumentos que dicen cómo gestionar de manera adecuada nuestros bosques. Pero, en efecto, la mayor amenaza son los incendios, y nuestro territorio es especialmente vulnerable, debido a la combinación de razones climatológicas que todos conocemos, sobre todo en la confluencia de vientos de poniente y altas temperaturas, y las características de nuestra vegetación.

Pero también este riesgo de incendio aumenta por el exceso de superficies monocultivo de pino, por anteriores políticas de repoblación desacertadas, o por hiperdensidades en zonas en las que no se actuó adecuadamente tras los incendios. Todo ello, además, con el riesgo creciente de temperaturas o frecuencias, de episodios de temperaturas más altas y mayores épocas de sequía.

Por tanto, el verdadero desafío es reducir los efectos negativos de los incendios forestales, y para ello es necesario fortalecer las medidas de prevención, medidas que se han pactado y se han trabajado y que tienen todo el consenso técnico

en la mesa forestal, y que se sustentan sobre los estudios que nos proporciona el Centro de Estudios Ambientales del Mediterráneo.

Son las líneas que ya les he comentado en alguna ocasión aquí, de toda la estrategia de prevención de incendios forestales, que van en primer lugar al control de igniciones y conciliación de usos, sabiendo que el 80% de los fuegos se inician por causas humanas. Y también sobre todo la regulación y reducción progresiva de quemas agrícolas. Les recuerdo que hemos adelantado al 1 de junio el periodo de prohibición de quemas agrícolas a menos de 500 metros de zona forestal.

Mayor sensibilización, concienciación y participación, sobre todo en las zonas de interfaz urbano-forestal. El refuerzo y la vigilancia de la detección y capacidad sancionadora, con gran apoyo de los agentes medioambientales. En cuarto lugar también las infraestructuras de prevención, para el apoyo de los medios de extinción, sobre todo seleccionando zonas estratégicas de discontinuidad y complementado con criterios de valor ambiental en los ecosistemas a proteger y que garanticen la seguridad de los medios de extinción.

En quinto lugar, dentro de esta estrategia, por supuesto la gestión de ecosistemas para llevarlos hacia bosques más resilientes al fuego. Hemos identificado, con ayuda del CEAM, las zonas prioritarias para tratamientos selvícolas de prevención. Y hemos identificado que en torno al 30% de la superficie forestal valenciana necesita tratamientos con una alta prioridad. Todo eso se podría haber tratado también antes en los anteriores años de gobierno.

Por otra parte, las políticas de activación de la demanda de productos agroforestales y rentabilidad de los servicios ambientales, buscando integrar todo ello en proyectos empresariales. Y las actuaciones posincendio, incidiendo en la planificación y en la participación de las personas que trabajan o que viven en esas zonas afectadas.

Pero es cierto que en este contexto estructural, de muy alta vulnerabilidad, se ha añadido este año los efectos de los temporales sufridos, con vientos inusualmente altos, nevadas y que han afectado en gran medida al arbolado, y sobre todo al pino, que eso es lo más importante. También a infraestructuras forestales.

Para todo ello, necesita una tramitación, y es que ustedes a veces parece que desconocen o se les olvida la tramitación. Hubo dos acuerdos del Consell, 23 de diciembre y 27 de enero, y desde la *conselleria* dimos instrucciones a las territoriales para que adoptaran las primeras medidas de urgencia, además de realizar los técnicos la valoración de daños.

También, el trabajo de las brigadas de parques naturales, senda verde, plagas o Natura 2000 se reorganizó con el fin de priorizar la retirada de restos de árboles dañados en caminos y pistas forestales. Desde el 1 de febrero se facilitó a los propietarios particulares un modelo de declaración responsable para agilizar los trámites y actuaciones en superficies de su propiedad sobre ejemplares dañados para abatimiento y retirada en su caso.

En abril, la Comisión Interdepartamental para el Seguimiento y la Coordinación de Emergencias acordó dotar con cargo al fondo de contingencia de 2017 por un lado, un total de 4,2

millones de euros –algo más de 4,2 millones de euros– para reparación de infraestructuras forestales, pistas forestales y depósitos de agua para incendios que son necesarios para la campaña de prevención y, en su caso, de extinción y espere-mos que no hagan falta.

Por otro lado, más de 1,7 millones de euros para actuaciones en el arbolado. Y como estaba indicado, los trabajos se han encomendado a VAERSA. Ya están preparados los equipos, empezarán a trabajar a partir del lunes de la semana que viene primero en infraestructuras forestales de titularidad pública. Las actuaciones en arbolado se prevén para la semana siguiente sobre las más de 3.100 hectáreas de superficie forestal pública dañadas por los temporales. Consiste en actuaciones selvícolas para devolver al ecosistema a un estado de normalidad mediante apeo de pies, descopado, derramado y poda sanitaria de ramas.

Por provincias, en Castellón se destinan más de 1,1 millones de euros más IVA para un total de 834 hectáreas; en Alicante 956.000 euros más IVA para 304 hectáreas de tratamientos; y en la provincia de Valencia, que ha sido la provincia más afectada, se destinarán 2,8 millones de euros más IVA para un total de 1.976 hectáreas. Porque la principal comarca afectada por todos estos temporales fue la Plana de Utiel y Requena, con más de 650 hectáreas afectadas.

En conclusión, señoría, hemos actuado complementando la actividad habitual de gestión forestal, complementando toda la elaboración de los planes de gestión forestal y los planes de demarcación con estas actuaciones de emergencia que ha sido necesario llevar a cabo a causa de los temporales. La tramitación se ha llevado a cabo con toda la celeridad que el procedimiento permite para que los trabajos pudieran comenzar antes de junio.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, *consellera*.

La senyora Díaz González:

Gracias, señora presidenta.

Mire, *consellera*, dedica más de cinco minutos a hablar del anterior Consell y además se deja más treinta segundos. Se nota que de su gestión tiene muy poco que decir.

Mire, sobre que limpiamos montes o queremos limpiar montes o extracción de biomasa, ustedes mismos utilizan ese término de limpieza de montes. Sino, mire toda la hemeroteca que hay. Ustedes utilizan ese término, pero utilice el que quiera. Sabe perfectamente a lo que me estoy refiriendo. Si lo quiere utilizar como excusa, me parece lamentable, la verdad.

Y no se nos olvidan los trámites, pero a ustedes sí, porque son ustedes los que no hacen más que prometer y prometen y prometen que van a hacer y que van a hacer, cuando realmente no hacen nada. Y ahora dice que es que los trámites,

que se nos olvidan a nosotros que es que los trámites, la burocracia, esto tarda mucho. Oiga, pues no prometan. No prometan lo que luego no van a poder cumplir. Ese es su problema, son ustedes los que están gobernando y usted es la que debería de gestionar.

Podríamos hablar de las vergonzosas ayudas postincendio de las que ya hemos hablado un poquito antes. Podríamos hablar de VAERSA y de sus trabajadores que tienen mucho que ver. De qué van a hacer con todas esas promesas que –según me dicen– parece que decaen, o sea, que no se van a poder cumplir. Podríamos hablar de las encomiendas que están a punto de acabar, de los parques, las plagas, de diversidad, etcétera. Podríamos hablar del mantenimiento de las bajas auxiliares que no están manteniendo y bien sabe que debemos evitar que las copas de los árboles se toquen. Y que se deben aprovechar las pistas forestales y mantenerlas limpias y ustedes no lo están haciendo. No están actuando en absoluto. De que es necesario ante un posible incendio.

Esta conservación forestal es de manual, señora *consellera*, y ustedes ni con un manual son capaces de actuar sobre el terreno. Podríamos hablar de que se han cargado las (*inintel·ligible*) ..., esas zonas que es tan importante tenerlas identificadas para poder actuar y evitar incendios.

Y luego, cuando nos dicen en esos comunicados que han llevado a cabo actuaciones, pues mire, yo le voy a contar una anécdota. Una anécdota que desgraciadamente es una realidad que ha pasado. En Alicante, en la provincia de Alicante fueron... En cuanto a las brigadas estas a las que se refieren ustedes de senda verde, parques y biodiversidad, pues decirle que fueron seis las brigadas que ponen a trabajar en Agres donde fueron seis brigadas –nos dicen– totalmente descoordinadas. Que no sabían ni qué tenían que hacer y que –nos dicen, ¿eh?, no lo digo yo, que yo no estaba allí– para colmo cada director o jefecillo que llegaba allí soltaba su paranoia.

Y ¿por qué dicen paranoia? Pues porque parece ser que el director del Parque Natural de la Font Roja les iba diciendo como colocar las piedras de tres en tres para seguir un método *feng shui*, que se llama, esto del rastrillo y las piedrecitas. Pues esas paranoias. Y bueno, y nos dicen también que en el pueblo todavía se están riendo de este ridículo estrepitoso. Y que, además, este señor consiguió –y por eso decía que algún director conservador de los parques a lo mejor hubiese sido mejor no nombrarlo–, pues consiguió destrozarse una vegetación de un barranco casi virgen, un barranco de los mejor conservados de la provincia de Alicante.

Pero esos son los perfiles que ustedes han decidido que gestionen nuestro patrimonio natural. Así es su gestión. Un sinfín de acuerdos o de..., sí, de desafortunados acuerdos que ustedes aprueban y como el que ha ocasionado un estrepitoso cabreo por parte de los alcaldes de prohibir carreras en los montes. Mire, le voy a...

La senyora vicepresidenta primera:

Señora Díaz.

La senyora Díaz González:

...y termino ya. El PP no tiene la culpa de que su secretario autonómico sea el señor Julià Álvaro. Tampoco tiene la culpa de que en el presupuesto que tiene más de 3.000 millones de euros de los que teníamos nosotros, no destinen nada a medio ambiente. Y le digo más, es usted la que se merece una gran reprobación por su falta de gestión, señora *consellera*.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Díaz.

Cuando quiera, señora *consellera*.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Muchas gracias, señora presidenta.

Muchas gracias, señora Díaz.

Yo anoto todo lo que usted dice, lo tomo como crítica constructiva porque creo que es mi papel. Pero, desde luego, le aseguro que estamos gestionando, estamos haciendo todos los esfuerzos necesarios para reparar los daños causados con los escasos recursos disponibles y sumando entre todos esfuerzos para reparar los efectos del temporal.

También nos hemos puesto a disposición de los ayuntamientos, les hemos facilitado apoyo técnico y asesoramiento y estamos intentando que todas las actuaciones se lleven con la mayor efectividad y coordinación posible y para que todas las administraciones podamos trabajar en la misma línea, que es continuar con todas las medidas de gestión conducentes a la prevención de incendios forestales.

Y debimos seguir sumando todos esos esfuerzos porque, en materia de prevención, además por todo el cambio de orientación que hemos dado y saliendo de todo el estado de abandono en el que ustedes, no sólo habían dejado nuestros montes, sino también nuestro presupuesto y nuestra estructura de personal de la *conselleria*. (*Aplaudiments*)

Porque, señorías, en materia forestal lo que recibimos del gobierno anterior son graves carencias e incumplimientos y una senda de recortes que hemos logrado frenar después de que el Partido Popular acabara con el 80% del presupuesto de la Dirección General de Medio Natural y con el 75% de su personal.

En prevención de incendios, por ejemplo, le recuerdo que ustedes recortaron a la mitad del presupuesto de prevención entre 2009 y 2015, que fue su último presupuesto en los años de los peores incendios que ha sufrido la Comunidad Valenciana. (*Aplaudiments*) Pero, a pesar de todo ello, nosotros continuamos trabajando, continuamos gestionando y estamos tramitando un plan de actuación de mejora de los ecosistemas forestales en montes con exceso de

regeneración natural en aquellas zonas que sufrían incendios forestales entre los años 1994 y 2012.

Y han oído bien, 1994-2012. Porque hemos detectado la enorme carencia de actuaciones en gestión forestal en todos estos años. Una desatención a nuestros montes que ahora tenemos que suplir después de 20 años con las dificultades presupuestarias que ya conoce. ¿Qué hicieron ustedes, los señores del PP por todos esos terrenos quemados por incendios cuando gobernaban? ¿Por qué los dejaron a un lado? ¿Por qué dejaron a un lado la regeneración de los bosques? ¿Se les olvidó otra vez? No les parecía importante.

El gobierno del botánico estamos aquí para trabajar, estamos trabajando y a pesar de todo eso. Vamos a cometer, por primera vez en la Comunidad Valenciana una actuación seria y global de recuperación de zonas quemadas y que beneficiará a 27.000 hectáreas de monte público. En dos expedientes en paralelo para restaurar zonas que sufrieron incendios en los últimos 20 años. El primero para el período 1994-2005 y el segundo entre 2005 y 2012.

Estas actuaciones se van a realizar en las demarcaciones forestales de Segorbe, restaurando 1.297 hectáreas quemadas durante el gobierno del PP; en la demarcación forestal de Chelva, restaurando 3.250 hectáreas quemadas durante el gobierno del PP; en la demarcación forestal de Liria, restaurando casi 10.000 hectáreas quemadas durante los gobiernos del PP; en la demarcación forestal de Xàtiva, restaurando más de 10.000 hectáreas quemadas durante el gobierno del PP; y así también en la demarcación forestal de Polinyà del Xúquer, Requena, Enguera, Valle de Ayora, Utiel-Requena, Alcoy y Altea.

Todo eso hasta 27.000 hectáreas en las que vamos a actuar para recuperar la vegetación y reducir la gravedad de los incendios. Mientras unos critican y hacen ruido, otros nos dedicamos a trabajar con seriedad y desde el rigor.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*) Y treinta segundos. (*Se sent la senyora consellera que diu: «Me gusta el número treinta.»*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, *consellera*.

Interpel·lació a la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, senyora Elena Cebrián Calvo, sobre les mesures que posarà en marxa la conselleria per a garantir els nivells d'aigua que necessita l'Albufera i evitar així els danys mediambientals que està patint pels baixos nivells d'aigua, que formula el diputat senyor Domingo Rojo Sánchez (GP Ciudadanos) (RE número 39.527, BOC número 132)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar al punt número 6 que és la interpel·lació també a la consellera d'agricultura, sobre les mesures que

posarà en marxa per a garantir els nivells d'aigua que necessita l'Albufera i evitar així els danys mediambientals que formularà el diputat del Grup Parlamentari Ciudadanos, senyor Domingo Rojo.

Senyor Rojo, quan vullga.

El senyor Rojo Sánchez:

Buenas tardes, señora presidenta.

Buenas tardes, señora *consellera*.

Señorías.

Hoy vengo a hablarles por segunda ocasión del Parque Natural de la Albufera. En la primera ocasión fue el 13 de abril del 2016 cuando, a iniciativa de mi grupo parlamentario Ciudadanos, se aprobó por unanimidad de las Cortes Valencianas una proposición no de ley de tramitación inmediata sobre la declaración como reserva de la biosfera de la UNESCO del Parque Natural de la Albufera.

Hoy vamos a hablar sobre los hechos acaecidos en los meses de noviembre y diciembre de 2016, pero que en los inviernos del año 2014 y 2015 también se produjeron y por investigaciones realizadas se han venido produciendo desde 1998 con menor o mayor gravedad y publicidad. Estos hechos han puesto en serio compromiso la calidad medioambiental del parque natural.

Les pongo en antecedentes a sus señorías. En el mes de septiembre, después de las siega del arroz, se produce durante el mes de octubre el inicio de la fase de inundación invernal de los campos de arroz, conocido como «perellonà». Es decir, la Albufera de Valencia desde el 1 de noviembre hasta el 15 de enero se debe de encontrar en plena época de la máxima inundación del lago. Durante este período de inundación de la *perellonà*, el lago puede llegar a alcanzar cuarenta, cincuenta centímetros sobre el nivel medio del mar, pero en noviembre del 2016 estaba a más de veinte centímetros por debajo del nivel del mar. Es decir, una diferencia de entre sesenta y setenta centímetros del nivel de las aguas del lago, por debajo de lo recomendado para asegurar el buen estado medioambiental de este ecosistema acuático y su biodiversidad.

¿Qué fue lo que causó esta desnivelación de las aguas del parque natural en el citado mes de noviembre del 2016? Como siempre, no existe una causa única y sí una acumulación de varios factores como: el año 2016 fue extremadamente seco hidrológicamente hablando, lo que redujo notablemente las aportaciones pluviométricas de la cuenca que desagua la Albufera; en el último año hidrológico no se ha recibido la totalidad de las aportaciones de los 210 hectómetros cúbicos previstos por el Plan hidrológico del Júcar. Recordemos que el lago de la Albufera no tiene garantizada una aportación mínima directa de agua de calidad para garantizar su buen estado medioambiental de los ecosistemas acuáticos y su biodiversidad.

El bajo nivel del lago también se ha visto agravada por la extracción de aguas para inundar los *tancats* de forma no

ordenada, según diagnosticó la Confederación Hidrográfica del Júcar, que alberga durante el invierno los *vedats* de caza. También se ha producido la desecación de algunas zonas del arrozal por fuertes vientos de poniente en algunos días de los meses invernales. También una gestión inadecuada de las compuertas del lago y, finalmente, una falta de progresividad en la bajada de los niveles del lago.

Como consecuencia de esta gestión inadecuada y el déficit hídrico, se produjeron múltiples efectos perjudiciales en el parque natural. Entre ellos el bajo nivel del agua favorece la entrada de agua del mar, por lo que se saliniza el agua dulce del lago y se salinizan las matas, enclaves fundamentales de nidificación, lo que perjudica a las aves migratorias y a la avifauna autóctona del lago.

La falta de agua mantiene niveles perjudiciales de eutrofización con aumento del riesgo de anoxia y producción de sustancias tóxicas para la fauna piscícola aumentando su mortalidad agravada por un aumento inaceptable de cianobacterias que se dispersan en el agua y producen turbidez y toxinas, por lo que también se verán afectados los aprovechamientos pesqueros en el lago.

El bajo calado dificulta la navegación de las embarcaciones en varias zonas del lago dificultando las actividades de pesca y recreo turístico, así como daños en las embarcaciones, la desecación de varios miles de hectáreas de arrozal que debían de estar bajo el agua y que se ha traducido en la práctica en una desecación crónica de la mitad oeste y norte del lago.

También, no se ha cumplido con el periodo de inundación invernal desde el 1 de noviembre hasta el 15 de enero establecido por la PAC que obliga a los propietarios de los arrozales a fin de recibir las subvenciones europeas, aportando en definitiva datos erróneos de la inundación real del arrozal a la Unión Europea.

En resumen, la fatal de caudales ecológicos en cantidad y calidad, así como el bajo nivel de las aguas aumentan la salinidad, la toxicidad y la eutrofización de la Albufera.

Todo este conflicto acabó en una actuación de la Fiscalía Provincial de Valencia que tras una denuncia abre diligencias preprocesales contencioso administrativas para denunciar si existe responsabilidad medioambiental en el desagüe de la Albufera sin respetar los niveles mínimos ecológicos que necesita el lago. La fiscalía en su resolución considera que estos daños han sido causados por la inadecuada gestión de la Junta de Desagüe de la Albufera y propone una batería de medidas para evitar que el daño vuelva a producirse.

Entre las medidas propuestas desde la fiscalía dirigidas a la *conselleria* de medio ambiente se propone: dictar instrucciones precisas a la Junta de Desagüe de la Albufera para que se ajuste a los criterios y parámetros de protección y sostenibilidad que acuerde la *conselleria* en todo lo relativo al nivel de las aguas del parque natural de la Albufera; disposición de los caudales hídricos; desagüe del mismo; manejo de las compuertas y estaciones de bombeo existentes en los canales de Pujol, Perellonet y Perelló.

Para reforzar esta exigencia la fiscalía reclama a la *conselleria* que acuerde un régimen de autorización previa y expresa

en cualquier decisión que se adopte sobre los niveles hídricos del lago que debería recaer en la propia *conselleria* o en el órgano que estime conveniente delegarlo.

Y, finalmente, y mientras se materializan estos requisitos, la fiscalía insta al Consell a la adopción urgente de medidas provisionales para que no se agrave la situación y se causen nuevos daños medioambientales. Entre estas medidas urgentes solicita la suspensión de hecho y de derecho de las actuaciones de control exclusivo y excluyente por parte de la Junta de Desagües de la Albufera, el nivel de las aguas del lago, y que esta institución no pueda seguir disponiendo de los caudales hídricos, del desagüe del lago, el manejo de las compuertas y estaciones de bombeo de las golas de Pujol, el Perelló y Perellonet.

Por todo lo anterior, señora *consellera*, ¿qué medidas va a poner en marcha su *conselleria* para garantizar los niveles de agua que necesita la Albufera y evitar así los daños medioambientales que está sufriendo por los bajos niveles del agua?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Rojo.

Cuando quiera.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Muchas gracias, presidenta.

Muchas gracias, señor Rojo.

Difícil resumir en estos minutos el valor incalculable de la Albufera, solamente recordar que junto con Doñana y el Delta de l'Ebre son quizá los tres humedales más importantes de España.

Todo ello, toda la riqueza de sus valores medioambientales y también paisajísticos y humanos se refleja en la declaración de parque natural desde 1986, en el hecho de que forma parte de la red Natura 2000 como lugar de importancia comunitaria y zona de especial protección para las aves, también es zona húmeda del catálogo valenciano de zonas húmedas, y forma parte de la lista de humedales de relevancia internacional, el Convenio Ramsar.

Su gran variedad queda definida dentro de tres grandes conjuntos: la restinga, que es la barrera arenosa que separa la Albufera del mar, y es el sector central conocido como «monte o devesa de la Albufera», que es un espacio también de elevado valor ecológico; la laguna, por otro lado, de gran importancia no solo por su influencia directa en la regulación del flujo hídrico en el arrozal sino también por su valor ecológico, económico, etnológico y paisajístico; el arrozal, por supuesto, que ocupa alrededor de 14.000 hectáreas, dos terceras partes del total del parque natural y que se dedica casi en exclusiva al cultivo del arroz, toda la red de acequias

y canales lleva el agua por toda la zona manteniendo esos ciclos de inundación y encharcamiento y, además, hoy en día es un área fundamental de alimentación de la avifauna que vive o que transita por la península.

Los recursos hídricos con que cuenta el lago de la Albufera son limitados y se alimenta básicamente de un centenar de afluentes entre barrancos, ramblas, canales y acequias y *sequiols*, hay un aporte de agua de los *ullals* aunque su aportación se ve mermada por la apertura de pozos y al estar cegados en algunos casos por la sedimentación y aportaciones directas de lluvia, y, finalmente, por posibles aportaciones del Xúquer.

De acuerdo con el Real decreto 595 de 2014, por el que se aprueba el Plan hidrológico de la demarcación hidrográfica del Júcar, las necesidades hídricas del lago de la Albufera se fijan en 210 hectómetros al año. Por cierto, este uno de los aspectos que más hemos criticado desde La Generalitat y que motivó, entre otras razones, el voto negativo al plan hidrológico dado que el plan de Xúquer, la planificación no garantiza sus aportes necesarios para la supervivencia ecológica y agrícola de la Albufera y prácticamente lo deja a la espera de las lluvias.

El parque natural, como sabemos, se caracteriza no solo por su ubicación territorial sino también –como usted señalaba– por el uso agrario de la marjal y en especial el cultivo del arroz. Cada año se suceden los ciclos de inundación y de expulsión del agua en los campos de arroz, lo que se conoce como «perellonà», y que lógicamente afectan a los niveles de agua del lago.

Hasta ahora, todos estos procesos de inundación y desagüe a través de las compuertas se han llevado a cabo por la Junta de Desagüe de la Albufera. No obstante, estos procesos adolecían de una adecuada ordenación en la gestión de los recursos hídricos del lago de la Albufera que debe ir dirigida a un uso sostenible teniendo en cuenta los valores ambientales del parque y las necesidades de sus ecosistemas.

En este punto cabe indicar que la *conselleria* lleva a cabo el seguimiento de los niveles y calidad de las aguas del lago necesario para plantear las medidas y conservación de gestión que requiere el parque. Los datos derivados de este seguimiento son actualizados de forma permanente y se pueden consultar en la página web de la *conselleria*.

Respecto a los niveles de agua, en primer lugar, cabe señalar que la situación relativa a los niveles de la Albufera ha variado de manera drástica desde el momento en que se registró su interpelación en noviembre de 2016. Aquel momento fue realmente crítico por un grave déficit hídrico, que duró poco ya que los sucesivos episodios de lluvia que empezaron ese mismo mes afectaron con diferente grado de intensidad de la cuenca del lago e incrementaron su nivel considerablemente. El episodio de lluvias, así como la situación anterior ha sido objeto de seguimiento directo por la *conselleria*.

Dada la delicada situación en términos de cantidad y calidad de las aguas a que se llegó, el asunto fue tratado en varias ocasiones entre técnicos de la *conselleria* del parque y también de los ayuntamientos de la zona, sobre todo el Ayuntamiento de Valencia, y todos exigimos a la

confederación que actuara porque cabe recordar que este organismo de cuenca es el que es responsable de la regulación de entrada de aguas arriba del parque.

En todo momento, la preocupación de la *conselleria* fue mantener en el lago unos adecuados niveles y calidad de las aguas, y con este propósito ya entonces se consideró necesario revisar los procesos de decisión y ejecución respecto al nivel de las aguas y los desagües que por inercia histórica realizaba la Junta de Desagüe de la Albufera sin una sujeción clara a criterios actualizados de gestión.

En este contexto es cuando llega en noviembre de 2016 el escrito a la Fiscalía Provincial de Valencia por el que instaba a la *conselleria* a iniciar un procedimiento de exigencia de responsabilidad medioambiental, respecto a la Junta de Desagüe de la Albufera, por el posible daño medioambiental producido en el lago del parque natural.

Según la fiscalía, los hechos que generaron estas diligencias era la práctica de la junta de desagüe con un control de las compuertas y estaciones de bombeo existentes en los canales de Pujol, Perellonet y Perelló que provocó diferentes episodios de reducción alarmante de los niveles hídricos del lago por extracción excesiva injustificada del agua. Esta situación, además, se estaría produciendo –según apunta la fiscalía– como mínimo desde 1998 y sin sujeción a criterios de protección y sostenibilidad medioambiental.

Ante esto, desde la *conselleria* hemos actuado de forma firme con dos líneas de trabajo; en primer lugar, una más urgente y destinada a resolver el problema de forma provisional, que es en la que estamos ahora mismo; y otra dirigida a dotar de una solución permanente y en cumplimiento de lo indicado por la fiscalía, regulando de una forma clara el control de las compuertas y los niveles del agua del lago de la Albufera para conciliar todos los intereses que confluyen aquí, solución que ya se ha tratado en la junta rectora del parque obteniendo el consenso de todos los agentes que allí participaron, desde los regantes, los agricultores, también los pescadores y, por supuesto, el Ayuntamiento de Valencia y los propios técnicos de la *conselleria*. Y a partir de este consenso obtenido en la junta rectora del parque lo que haremos es trasladarlo a una orden, de manera que a partir de esa orden pueda tener una regulación definitiva.

Si me permite, le diría que en la segunda parte de mi intervención puedo detallar más todas las medidas porque son (*inintel·ligible*) ... detalladas.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Muchas gracias, *consellera*.

Señor Rojo.

El senyor Rojo Sánchez:

Buenas tardes, señora presidenta.

Gracias, señora *consellera*, por sus explicaciones, pero permítame reiterar unas ideas.

La Albufera es una joya del imaginario colectivo de todos los ciudadanos de esta comunidad y ha sido ejemplo –como hemos comentado– durante siglos de la interacción humana con la naturaleza.

En este ecosistema se han conjugado los usos tradicionales de la pesca y el cultivo del arroz con los usos recreativos, deportivos, culturales, turísticos, científicos y educativos; pero desde hace décadas se ha realizado una gestión hídrica de este ecosistema con criterios preferentemente productivistas.

Fue en 1968 cuando el biólogo Garrett Hardin enunció su dilema sobre la tragedia de los comunes, en el que la comunidad como tal es incapaz de lograr acuerdos racionales sobre el uso de los recursos o bienes comunes o, aun en el caso de lograrlos, es incapaz de obligar a su cumplimiento.

Hardin sugirió que la única solución posible reside en la introducción de un agente externo a la comunidad que actúe tanto como regular como garante de tales regulaciones.

En Ciudadanos nos tranquiliza que haya actuado la fiscalía, su actuación permite recuperar el control público, real y efectivo del nivel de las aguas de la Albufera. De esta manera, la fiscalía ha actuado frente al ayuntamiento como propietario del lago y presidente de la junta de desagües y frente a la *conselleria* de medio ambiente como máximo órgano ambiental de la Comunidad Valenciana que durante años no ha cumplido con sus obligaciones de control, preservación, conservación y mantenimiento adecuado del parque natural de la Albufera, delegando esta responsabilidad pública en una entidad privada.

Los intereses y derechos privados no pueden menoscabar el derecho constitucional a disfrutar de un medio ambiente adecuado ni priorizarse por delante de los intereses públicos. En estos casos, los poderes públicos deben actuar defendiendo y restaurando el medio ambiente. La fiscalía se ha centrado en identificar los daños al medio ambiente, obligar a repararlos y adoptar medidas para que no se vuelvan a repetir.

Decía el profesor Carles Sanchis Ibor en su obra *Regadiu i canvi ambiental en l'Albufera*, escrito en el año 2001, que el dueño de las golases era el dueño de la Albufera, es decir, las golases de la Albufera son la clave del régimen hídrico del lago.

Vaya por delante que no pretendemos demonizar a nadie, el cultivo del arroz cumple funciones ecológicas básicas ya que contribuye a la depuración de las aguas del lago, es hábitat de multitud de especies vegetales y animales y es crucial como fuente de alimento y cobijo para gran parte de las aves migratorias protegidas europeas.

La resolución de la fiscalía reclama a la *conselleria* de medio ambiente que debe tomar el control sobre la regulación hídrica de los niveles del lago, por lo que cualquier decisión al respecto se haga –como bien ha comentado– con criterios medioambientales en virtud de la legislación medioambiental y de las figuras de protección que recaen sobre el parque natural como el Convenio Ramsar, zona de especial

protección de las aves, lugar de importancia comunitaria y ecosistema integrado en la red Natura 2000.

Desde Ciudadanos instamos a que se publique –como bien ha dicho– a la mayor brevedad la orden de regulación y gestión hídrica de los niveles del agua de la Albufera; proponer un modelo de gestión del agua que sea transparente y con el mayor consenso de los diferentes sectores y administraciones implicadas en el parque natural; realizar un seguimiento de la aplicación del modelo de gestión y evaluar su eficacia; exigir un régimen de caudales suficientes en términos de calidad y cantidad con una distribución periódica a la Confederación Hidrográfica del Júcar, así como el cumplimiento de la Directiva marco del agua.

Y, finalmente, exigir el cumplimiento del periodo de inundación invernal desde el 1 de noviembre hasta el 15 de enero establecido por la PAC, a fin de recibir las subvenciones europeas.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Rojo.

Cuando quiera, *consellera*.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

Muchas gracias.

En primer lugar, completar con algunos datos la primera parte de la intervención. Y, en concreto, con respecto a los niveles en los que estamos actualmente, porque es verdad que su pregunta o su interpelación fue planteada cuando estábamos en aquella situación crítica en noviembre. Ahora estamos, desde finales de abril, oscilando entre más, menos 5 centímetros –son los últimos datos de que disponemos, de la semana pasada–, alrededor de la cota 10, 10 centímetros por encima del nivel base, del nivel cero, que es el nivel deseable en esta época del año, con las oscilaciones que pueda tener puntuales.

Y respecto a las actuaciones que se han estado llevando desde *conselleria*, y en particular a raíz del escrito de la fiscalía, sí que concretarle, en primer lugar, el inicio del procedimiento de responsabilidad ambiental respecto a la junta de desagüe, con la designación del instructor de procedimiento y acordando las siguientes medidas provisionales, que, en esencia, son las que constituyen el texto de la orden. Una orden que incorporará los matices que hemos estado trabajando en la junta rectora del parque y, sobre todo, con los sectores, con las comunidades de regantes de la zona.

Estas medidas, en primer lugar, consisten en someter a autorización previa el manejo de las compuertas y el bombeo de desagüe, realizado con las bombas de las golas de Pujol y Perellonet, durante la instrucción del procedimiento y, como máximo, en seis meses.

En situaciones de emergencia, no obstante, en las que el lago puede alcanzar un nivel superior a los 45 centímetros en época de *perellonà* o 20 centímetros el resto del año, la autorización podría ser verbal.

También se han establecido criterios para el manejo de las compuertas de Pujol, Perelló y Perellonet en tanto no se apruebe la regulación específica, y se considera como nivel idóneo un mínimo de cota 10 centímetros sobre el nivel base en época del cultivo del arroz –en la que ahora estamos– entre mayo y octubre, y de 30 centímetros durante la inundación invernal, de noviembre a febrero.

Durante el resto del año, marzo y abril, el nivel del lago que se tenderá alcanzar deberá oscilar entre cinco y diez centímetros sobre el nivel base, que es el nivel cero, marcado en la lectura instalada en las compuertas de la gola de Pujol.

El manejo de las compuertas se realizará de forma que se mantenga siempre la comunicación entre el lago y el mar durante el mayor periodo posible del año.

También se tenderá a que, en la época de desagüe del arrozal previo a la cosecha, la mayor parte del flujo hacia el mar discurra por medio de la gola de Pujol.

Además, la junta de desagüe deberá facilitar cada mes a la oficina técnica del parque natural toda la información del agua bombeada y mediciones de salida, así como del nivel del lago mantenido el mes anterior.

Todas estas medidas son las que estamos trabajando y perfilando para dar esa solución definitiva y permanente, y ofrecer un nuevo marco de regulación del régimen de gestión hídrica del lago y la marjal.

El objetivo es llegar a esta regulación y basarla en un ordenamiento de los usos del agua del lago de una manera sostenible e integrada con las necesidades de la Albufera. Por ello se hace necesario someter este manejo de las compuertas y el bombeo de desagüe que garantice la viabilidad de la actividad agraria y de los cultivos del arroz, al tiempo que ofrezca la debida protección a la riqueza medioambiental del parque natural.

Los niveles estarán adaptados con las fases de cultivo del arroz, perfilando también los días exactos en que deberán cumplirse, y se reforzarán los protocolos de comunicación entre la junta de desagüe y la *conselleria* en cuanto al volumen de agua bombeada, las mediciones de salida por medio de las golas, así como los niveles del lago.

En nuestra nueva fase de diálogo y consenso, fue cuando presentamos el borrador de orden a la junta rectora del parque natural, teniendo un consenso en estas medidas, del cual nos felicitamos, y también es preciso en este sentido reconocer el esfuerzo y la voluntad de acuerdo de todas las personas que han participado en ella.

Actualmente estamos tramitando la orden –tomo nota– e intentaremos que esté lo antes posible publicada.

Y, en fin, para recapitular, sí que me interesaría destacar que con estas medidas que hemos adoptado desde la *conselleria*, con el esfuerzo negociador y con la estrecha coordinación

con todos los actores, se abre una nueva etapa en la gestión en la Albufera. Y es una etapa que debe seguir siendo...

La senyora vicepresidenta primera:

Consellera.

La senyora consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural:

...-sí- para generaciones futuras por su biodiversidad y su riqueza ambiental y, sobre todo, respetando los usos que también han conformado la riqueza y complejidad del paisaje.

Muchísimas gracias. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, consellera, muchas gracias.

Interpel·lació al Consell, que contesta la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública, senyora Carmen Montón Giménez, en matèria de la violència sexual contra les dones, que formula la diputada senyora Cristina Cabedo Laborda (GP Podemos-Podem) (RE número 53.976, BOC número 164)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a acabar la vesprada en el punt número 7, que és la interpel·lació al Consell sobre la política de la consellera de sanitat universal en matèria de violència sexual contra les dones, que formula la diputada Cristina Cabedo, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, que serà substanciada per la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública.

La senyora Cabedo Laborda:

«No em toques la magdalena. El consentiment és sobri, entusiasta, verbal, sense coacció, continuat, reversible, actiu, honest. Si no n'hi ha consentiment, és violació.» És una de les campanyes que els col·lectius de dones de Castelló van fer front una campanya que va eixir de les mateixes institucions, anomenada campanya «Controla en la Magdalena: si et passes, t'ho perds», que incloïa una guia de consells per a la dona que disfruta de les festes populars.

En aquesta campanya participava l'Ajuntament de Castelló, amb la ONG Controla Club, i a través d'aquesta interpel·lació voldríem també saber de la participació de la consellera de sanitat.

Aquesta campanya també va ser presentada en València per a les Falles i, com dic, véiem el logo de la consellera de sanitat i, a més, també, la participació de la directora territorial en la seua presentació.

Els col·lectius de dones feministes de Castelló van demanar la seua retirada perquè consideraven que vulnerava els drets de les dones, col·lectius com Cinema en Clau de Dona, Dones en Lluita, Castelló LGTBI, la Secretaria de Dones..., de la CGT de Castelló i l'Àrea de Dones d'Intersindical Valenciana de Castelló.

Després de la denúncia dels col·lectius, tant la consellera de sanitat com la d'igualtat, van criticar la guia. Per part de sanitat -de la consellera de sanitat- es va sol·licitar la retirada de la guia, perquè volien evitar la criminalització de les dones víctimes de violència i incidién que els únics responsables eren els agressors.

Per part de la consellera d'igualtat, la pròpia vicepresidenta i consellera va indicar que la guia seria estudiada per l'Observatori de publicitat no sexista i, també, va assegurar que la guia no afavoria la igualtat entre homes i dones.

També va afirmar que per a la seua elaboració no s'havia consultat amb aquells que tenim competència en igualtat, va criticar que els consells que s'establien per blindar la seguretat estaven dirigits cap a les dones i va indicar que aquest és un problema de prendre decisions sense comptar amb les unitats d'igualtat.

Front aquesta situació, l'ONG que va confeccionar la guia sembla que no va tindre més remei que eixir a declarar públicament que ella -l'ONG- era la responsable exclusiva del contingut, i que el logo de la consellera de sanitat es va inserir en la iniciativa per una subvenció de 20.000 euros concedida en 2016.

Tanmateix, l'ONG també va dir que la guia es va retirar front les crítiques rebudes, però que defenien el seu contingut. Van indicar que no era sexista ni discriminatòria i que havia sigut testada per diferents departaments, com són les conselleries d'igualtat i de sanitat, i que s'havia ficat en marxa en altres poblacions en València sense que hi haguera hagut ningun problema.

Per tant, sembla que n'hi han certes contradiccions sobre la implicació de la consellera de sanitat en la campanya, que és de qui figura el logo. I, certament, en la presentació de la campanya va participar Azucena Martí, la directora territorial de la consellera de sanitat universal, qui va estar present quan, en aquella mateixa campanya, es va dir que per a aquesta presentació de la guia s'havia integrat la perspectiva de gènere. Concretament, es va indicar que la perspectiva de gènere es recolzava en les dades d'un estudi que s'havia fet entre joves d'entre quinze i trenta-cinc anys, on les dones en un 47%..., o les xiques d'entre quinze i trenta-cinc anys en un 47% consumien alcohol, front al 31% de xics, i deia, per tant, que era idoni fer una guia focalitzada únicament en les dones.

Tanmateix, en ningun moment es va valorar la raó d'aquestes xifres, que és el que realment propicia integrar la perspectiva de gènere, i es va donar com a..., o es va tindre com a efecte que les dones hagueren d'assumir estar en una permanent alerta durant les festes populars per si patien agressions o no patien agressions.

Cal dir que la guia sí que condemnava les agressions sexistes i que, inclús, animava les dones a ocupar l'espai que els pertoca,

però, com dic, estava totalment focalitzada cap a elles, en un moment on les dones estem cansades que se'ns responsabilitze a nosaltres de no poder viure en llibertat i en respecte.

Tot i que les indicacions de l'ONG semblaven bones, el cert és que n'hi havia una clara estratègia, i entenem que els errors d'estratègia han de ser assumits per les persones responsables de l'estratègia. Per això avui li volem preguntar a la senyora Montón: ¿quina és la seua estratègia en prevenció de violència sexual? Si, tal com va indicar, es vol evitar la criminalització de les dones víctimes i responsabilitzar els agressors.

Voldríem saber com és possible que aquesta guia portara el logo de la conselleria de sanitat. També voldríem saber la implicació de les unitats d'igualtat a l'hora de vetllar per la integració de la perspectiva de gènere en les polítiques, concretament també en les subvencions. ¿Com és possible que la directora territorial de la conselleria estiguera en aquella presentació i no atenguera aquesta qüestió?

En aquells casos on les unitats d'igualtat encara no arriben, ¿com és que les direccions territorials no tenen ja eixa formació en gènere per a ser elles qui s'adonen d'aquestes qüestions?

Voldríem saber, per últim, també: ¿quines, més enllà d'aquest cas en concret, són les polítiques de la conselleria de sanitat per a previndre les violències sexuals com a un concepte ampli de violència masclista, més enllà de la violència de gènere entre parelles o exparelles? I, també, la manera en què es preveu aquesta violència sexual en el sistema d'informació per a la detecció i actuació enfront de la violència de gènere, que ja té la conselleria de sanitat implementada.

La violència sexual no és només una qüestió que es pateix durant les festes populars, però sí que és cert que en les festes populars augmenten. I front a aquestes qüestions, ja hem vist les mobilitzacions, per exemple, en els Santfermins. Ací tenim un exemple dels col·lectius feministes que canvien eixa forma d'enfocar com previndre les violències masclistes, enfocant-lo en els agressors, i creiem que les nostres institucions també han de canviar aquest enfocament i tindre-ho garantit a través de la coordinació territorial...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Cabedo.

La senyora Cabedo Laborda:

...en tots els àmbits.

Gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyora Cabedo.

Consellera.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Señora Cabedo, como usted misma relataba, sabe que reclamamos la retirada desde La Generalitat, que se anulara inmediatamente la distribución, porque es inaceptable que se culpe a las mujeres de las agresiones que puedan sufrir. El único responsable de la violencia es siempre el agresor.

Este episodio sí es cierto que nos ha servido para en el futuro ser más celosos de la utilización de los logos institucionales.

Sabe que la *conselleria*, con fondos propios y, también, con los fondos finalistas del Plan de drogas del gobierno central, subvenciona históricamente, desde los años noventa, a la asociación Controla Club para campañas antidrogas. Esta asociación, Controla Club, está obligada a poner el logo por la percepción de esos fondos públicos, pero la *conselleria* no supervisa, no autoriza, la concreción de los contenidos.

Saben que desde La Generalitat, tanto la *conselleria* de igualdad como la *conselleria* de sanidad, y también el propio ayuntamiento, pedimos la retirada de los materiales por considerarlos inapropiados y por no compartir los mensajes en el fondo ni en la forma.

Pero más allá de este suceso, déjeme que le muestre con orgullo la labor realizada en estos veinte meses en la sanidad pública valenciana. Porque además de hablar de una sanidad pública universal, de calidad, con equidad, como instrumento de cohesión social, tiene el valor añadido de la igualdad de género. La igualdad marca la diferencia. Esa es nuestra filosofía también en sanidad.

Por ello, al comienzo de la legislatura declaramos todos los centros sanitarios espacios seguros y libres de violencia de género, porque la sanidad valenciana salva vidas todos los días, también, sumándose activamente a la lucha contra la violencia de género. Porque si las mujeres no vivimos, no viven seguras, no viven libres de violencia y en igualdad para ejercer sus derechos de ciudadanía, la sociedad no puede calificarse de democrática.

La *conselleria* de esta manera se suma a las políticas de lucha contra la violencia machista, ya sea de maltrato físico, psicológico o sexual que desarrolla el Consell.

Con la filosofía de ser proactivos intensificamos el programa de cribado para la detección precoz de la violencia de género, que es un programa de cribado universal que se realiza a las mujeres mayores de catorce años en atención primaria. El nuevo equipo de la *conselleria* desde el primer momento mandató a las gerencias de los departamentos de salud a que intensificaran el programa de cribado y que éste no fuera una anécdota en el mes de febrero para salvar las apariencias de cara a marzo, el Día Internacional de la Mujer.

La realidad y los datos nos demuestran que a partir de 2016 es un programa que está activo durante todo el año.

En el año 2015 fueron 29.480 las mujeres que pasaron por el programa de cribado. Y en el año 2016 ascendimos hasta 82.395. Más del triple tan solo en un año.

Y en los cuatro primeros meses de 2017 ya se han realizado y cribado a 30.911 mujeres. El objetivo de la *conselleria*

es consolidar el cribado de violencia de género como un instrumento fundamental de la detección precoz de manera permanente, en todos los ámbitos de la atención sanitaria: en la atención primaria, muy importante; en la atención especializada, estamos empezando; servicios de urgencias; unidades de conductas adictivas; unidades de salud mental, etcétera. De manera que haya una implicación total del sistema sanitario en la lucha contra la violencia hacia las mujeres, porque entendemos que el abordaje integral de la salud de las mujeres también pasa por la actuación sanitaria antes las situaciones de violencia de género.

En el año 2016, de las 82.395 mujeres a las que se les incluyó en el cribado, se detectaron 2.204 casos de maltrato. De ellas, el 93% de los casos detectados son de maltrato psicológico, el 40% corresponde al maltrato físico y el 7% de los casos detectados son de maltrato sexual, que es quizá la cuestión más específica que consta en su interpelación.

Y por darle datos del presente año 2017, de las 30.911 mujeres que les decía con anterioridad que han pasado por el programa, 797 han dado positivo en violencia de género.

Pero no nos detenemos en la detección, esto sirve para activar el mecanismo de protección de las mujeres, a partir de la detección se activa el mecanismo para notificar el caso a la administración de justicia y establecer un plan de actuación sanitaria con la derivación a otros recursos de atención integral, a mujeres víctimas de violencia de género, como, por ejemplo, la consulta con la trabajadora social, el acceso a pisos tutelados o mecanismos que garanticen la seguridad de la mujer, etcétera, según el requerimiento individualizado de cada caso.

Quiero destacar que la implicación de los profesionales de la sanidad pública valenciana es extraordinaria. Y gracias a ella esperamos seguir mejorando la atención que ofrecemos a las mujeres que sufren violencia machista.

Con la intensificación del programa del cribado, pero también con la campaña permanente de sensibilización que iniciamos en noviembre de 2015 con esta declaración a la que hacía referencia de todos los centros sanitarios como espacios seguros y libres de violencia de género, transmitimos a todas las mujeres un mensaje de confianza en el sistema sanitario y en sus profesionales.

Ya le he citado el cribado, hablaré hasta donde me dé tiempo de la campaña permanente. Se ha elaborado una guía rápida del protocolo de atención para los profesionales y también dípticos con pautas de autoevaluación que empoderen a las mujeres, para promover que las mujeres víctimas de violencia de género soliciten ayuda especializada.

Una de las claves del éxito del programa de lucha contra la violencia de género en sanidad radica en la implicación, como le decía, esa sensibilización de los profesionales, pero también en la formación del personal en los centros sanitarios.

Tengo que hablarle de más de 4.500 profesionales que se han visto implicados en la formación, en diversos cursos de la Escuela valenciana de salud. Lo estoy relatando de manera rápida, pero le podemos hacer llegar la información, porque es muy interesante todo el trabajo que se ha hecho de

manera integral en formación, desde cursos de carácter obligatorio para los MIR, hasta cursos específicos para mujeres embarazadas. Creo que merece la pena que su señoría tenga la información, pero quizás fuera de tribuna.

Y también comentarle, por último, que hemos hecho un gran esfuerzo en atender a grupos con especial vulnerabilidad. Estamos hablando de mujeres con adicciones, mujeres con diversidad funcional, mujeres con enfermedad mental.

Y, por último, también aplicamos toda la perspectiva de género en nuestras políticas, en el protocolo de prevención del suicidio, que hemos presentado hace poco. También hay un grupo específico para violencia de género, porque sabe que lamentablemente hay una relación entre violencia de género y mayor tentativa de suicidio.

Por último, tan solo recuerdo nuestra actuación especial en la mutilación genital femenina, que también creo que es digna de mención, porque somos la única comunidad autónoma que tiene una atención integral en toda España.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, consellera.

Senyora Cabedo... ¿Ya está?

Pues moltíssimes gràcies per la substanciació d'este punt.

Tanquem la sessió i ens veiem demà a les deu del matí.

(*Se suspén la sessió a les 20 hores i 14 minuts*)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Almería Serrano, José Francisco
 Álvaro Cerezo, Mònica
 Andrés Sanchis, Concha
 Argüeso Torres, Emilio
 Arqués Cortés, Vicent
 Bachero Traver, Belén
 Barceló Chico, Ana
 Bellver Casaña, Jorge
 Bernal Talavera, María
 Bertomeu Vallés, Antoni
 Betoret Coll, Vicente
 Boix Pastor, Alfred
 Bonig Trigueros, Isabel
 Briet Seguí, Rafael Francisco
 Caballero Hueso, Mercedes
 Caballero Montañés, Juan Carlos
 Cabedo Laborda, Cristina
 Campello Moreno, Marian

Calpe Saera, José Ramón
 Casanova Claramonte, Vicente
 Castelló Sáez, Alfredo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Pastor, David
 Ciscar Bolufer, José
 Climent González, Rafael
 Córdoba Cortijo, Juan Ginés
 De Miguel Martínez, David
 Díaz González, Elisa
 Escrig Monzó, María Sabina
 Estañ García, Antonio
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferrer San Segundo, María José
 Ferri Fayos, Fran
 Font de Mora Turón, Alejandro
 Gallén Peris, Marta
 García González, Rosa María
 García Jiménez, María José
 García Latorre, Francisco Javier
 García Muñoz, Teresa
 García Salvador, Alberto
 García i Tomàs, Víctor
 Garrigues Francés, María Blanca
 Gascó Enríquez, Beatriz
 Gascó Verdier, Beatriz
 Geffner Sclarsky, Daniel
 Hernández Sánchez, Noelia
 Ibáñez Bordonau, Rubén
 Jiménez Doménech, César
 Juan i Huguet, Jordi
 Marcos Puig, Verónica
 Marí Malonda, Alexis Frederic
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Ramírez, Carmen
 Marzá Ibáñez, Vicent
 Mata Gómez, Manuel
 Meco Tébar, Fabiola

Mínguez Corral, Sandra
 Mollà Herrera, Mireia
 Montiel Márquez, Antonio
 Morera i Català, Enric
 Mulet Taló, Miguel Ángel
 Muñoz Lladró, José
 Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
 Nadal Sendra, José Ramón
 Navarro Caballero, Juan de Dios
 Navarro Casillas, Isaura
 Oltra Jarque, Mònica
 Ortega Requena, Maria Josep
 Ortiz Vilella, Eva
 Pallarès Piquer, Marc
 Parra Almiñana, María Teresa
 Pastor Llorens, Fernando
 Peremarch Palomares, Covadonga
 Pérez Fenoll, Manuel
 Peris Cervera, Rosa
 Pineda Cuenca, Manuel
 Ponce Guardiola, Juan
 Puig i Ferrer, Ximo
 Quiñonero Hernández, Llum
 Rodríguez Armigen, Cristina
 Rojo Sánchez, Domingo
 Salas Maldonado, José
 Sánchez Zamora, María del Carmen
 Santamaría Ruiz, Luis
 Serna Serrano, Toñi
 Soler Beneyto, Víctor
 Subías Ruiz de Villa, Juan Ignacio
 Subiela Chico, Antonio
 Tirado Museros, Clara
 Torres García, David
 Ventura Campos, Mercedes
 Woodward Poch, Antonio Joaquín
 Yáñez Motos, María Remedio
 Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts
subscripcions@corts.es

Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València

Telèfon: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servei de Publicacions de les Corts

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts
subscripcions@corts.es

Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia

Teléfono: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts

ISSN: 1133-2492

Depósito legal: V-1013-1983